COMMANDER X

CRONICILE EXPERIMENTULUI PHILADELPHIA

Explorând cazul straniu al lui Alfred Bielek şi al dr. M.K. Jessup

---

Introducere

În calitatea mea de fost comandant activ în cadrul armatei (consider în continuare că „rangul şi numărul de serie" sunt lipsite de importanţă când vorbesc despre asta) sunt de mult timp intrigat de toate speculaţiile legate de experimentul Philadelphia, care au inclus aspecte ale invizibilităţii, călătoria în timp şi posibila implicare a unei inteligenţe extraterestre în dezvoltarea noastră tehnică.

Experimentul Philadelphia, un proiect – strict secret – condus de Marină în 1943, a implicat teleportarea navei U.S.S. Eldridge (un distrugător de mii de tone) din portul uscat din Philadelphia Naval Yard în Norfolk, Virginia, la o distanţă de aproximativ 400 de mile.

Aproape jumătate din timp, nava Eldridge a „lipsit" din Oraşul Dragostei Frăţeşti. Distrugătorul se spune că fusese transportat într-o altă dimensiune – un fel de insulă pierdută a întunericului şi a tăcerii din care puţini se ştie că s-au întors. Într-adevăr, la întoarcerea în acest timp şi spaţiu, cei mai mulţi membri ai echipajului navei – toţi cei care au rămas total nepregătiţi şi neprotejaţi de către acei oameni de ştiinţă care erau responsabili de

proiect – fie „au luat foc”, au rămas literalmente îngheţaţi în carcasa navei, fie au înnebunit iremediabil.

„Norocoşii” care au reapărut într-o stare de normalitate aparentă în urma experimentului au fost demişi oficial, regăsindu-se foarte curând supravieţuitori într-o existenţă de coşmar, fiind în mod repetat traşi înapoi în această realitate alternativă pentru a retrăi ororile experimentului Philadelphia din nou şi din nou, până când au rămas doar doi supravieţuitori pe lume.

CRONICILE EXPERIMENTULUI PHILADELPHIA

Deprimat!

Înnebunit!

Dus cu totul în stare de demenţă!

Unul câte unul, aceia care au rămas printre noi au devenit victimele unui nou duşman – propriul nostru guvern. În mod similar utilizării agentului portocaliu în Vietnam şi mai recent a gazelor neurotoxice folosite de inamic în Războiul din Golf, propriii noştri conducători au încercat al naibii de mult să-şi acopere urmele. Refuzul de a-şi asuma orice răspundere pentru propriile acţiuni a devenit se pare politica prin care neagă implicarea sau orice acţiune greşită în astfel de probleme. Acelaşi lucru era valabil se pare şi în 1943 în ceea ce priveşte experimentul Philadelphia. Într-adevăr, guvernul a încercat să facă publicul să creadă că astfel de „incidente” de război nu s-au întâmplat niciodată – că acestea sunt pur şi simplu produsul imaginaţiilor hiperactive sau mormăielile unor împătimiţi ai conspiraţiilor profesioniste.

Acum, noi ştim mai bine cum stau lucrurile!

Noi ştim SIGUR că experimentul Philadelphia chiar a existat.

Încetul cu încetul de-a lungul anilor, am reuşit să adunăm piesele unui puzzle gigant. Două cărţi tipărite în număr mare au fost deja publicate pe acest subiect (**Experimentul Philadelphia,** scrisă de Charles Berlitz şi William Moore, şi **Experimentul Philadelphia şi alte conspiraţii OZN,** scrisă de Brad şi Sherry Steiger), numeroase monografii confidenţiale au fost publicate de cercetători autorizaţi şi cel puţin două filme mari au avut subiectul bazat pe ceea ce s-a întâmplat atunci.

În principiu, am putea spune că acoperirea nu a funcţionat!

Şi atunci de ce suntem lăsaţi în beznă asupra unei chestiuni care ar putea să ne ofere atât de multe informaţii tehnologice care ar putea – pe termen lung – să constituie un avantaj enorm pentru fiecare dintre noi?

Cum e posibil ca cei dragi să moară pe câmpurile de luptă pentru o ţară care refuză să ne dezvăluie adevărurile pe care le căutăm cu atâta ardoare? Într-adevăr, de ce este necesar să fim îmbuibaţi cu informaţii lipsite de logică şi minciuni când Constituţia se presupune a ne garanta mult mai mult?

Sunt atât de bucuros că pot să sparg zidul tăcerii şi al secretelor care înconjoară experimentul Philadelphia şi să permit tuturor acelora dintre noi care caută adevărul să afle cu exactitate ceea ce s-a întâmplat în această chestiune tragică.

În paginile care urmează vă vor fi prezentaţi anumiţi oameni care s-ar putea să nu vă fie deloc familiari.

Pe parcurs, voi scrie despre persoane cum ar fi Alfred Bielek, dr. Morris K. Jessup, Gray Barker, Riley Crabb şi extrem de enigmaticul Carlos Allende, care – cu orice mijloc şi scop – ne aduce pe drumul cel bun, în ciuda comportamentului său ciudat şi neconvenţional care, la o primă impresie, ar putea să ne dezamăgească pe mulţi dintre noi.

Datorăm mii de mulţumiri contactelor mele din armată, care m-au îndrumat spre multe documente vitale, de asemenea, apreciem efortul nenumăraţilor investigatori care au refuzat să „părăsească nava" (care se poate să fi murit ulterior în circumstanţe misterioase fiindcă ştiau prea multe).

Poate după lecturarea **Cronicilor experimentului Philadelphia** veţi putea dormi mai liniştiţi, ştiind că, în sfârşit, adevărul a ieşit la iveală.

Eu aşa sper.

Povestea ziarului Philadelphia
Circa mijlocul anilor '40
O serie de poveşti despre situaţii stranii ţesute în jurul tavernei Brawl

Mai mulţi poliţişti care au răspuns la un apel de urgenţă al Patrulei Marine de Coastă, pentru a opri o încăierare de tavernă azi noapte în apropierea docurilor Marinei Americane, au avut o surpriză când evacuau clientela. După spusele unora foarte agitaţi, care au ieşit imediat, au fost martori la presupusa dispariţie instantanee a doi dintre marinari. „Au dispărut pur şi simplu, chiar aici", relata speriată una dintre chelneriţe, „şi eu nici

măcar nu băusem!”. În acel moment, după spusele ei, Patrula de Coastă a intrat pentru a-i evacua pe toţi într-un timp cât mai scurt.

Într-o discuţie ulterioară cu poliţia locală n-au existat îndoieli în ceea ce priveşte faptul că a fost un fel de încăierare generală în vecinătatea docurilor la aproximativ ora 11 azi noapte, dar nu s-a putut obţine o confirmare sau negare asupra aspectelor ciudate ale poveştii. Un martor al întâmplării a relatat succint povestea, afirmând doar că „mulţi de-ăia au ajuns pe-aici făcând mult zgomot”. Aceştia, afirma el, căutau doar ceva publicitate gratuită.

Daunele tavernei au fost estimate la aproximativ 600 de dolari.

Cei implicaţi în experimentul Philadelphia insistă asupra afirmaţiei că Albert Einstein a fost una dintre principalele forţe ştiinţifice în organizarea proiectului. Aici, Einstein este văzut alături de personalităţi înalte din Marina Militară, în biblioteca sa din Princeton, New Jersey.

Capitolul 1
Cazul straniu al doctorului Morris K. Jessup

Sunt atâtea de spus încât e dificil de hotărât de unde anume să începem.

Este acum o sursă atât de mare de informaţie la dispoziţia noastră pentru a dovedi o dată pentru totdeauna că întregul experiment Philadelphia nu a fost un fel de halucinaţie post al Doilea Război Mondial provocat de nebunia situaţiei sau crearea bombei atomice.

Gray Barker a fost unul dintre cercetătorii pe termen lung ai experimentului Philadelphia. Locuind aproape toată viaţa în zona Clarksburg, Virginia de Vest, şi fiind autor al unor lucrări cum ar fi **Ştiau prea multe despre farfurii zburătoare** şi **Podul de argint**, acesta iubea un mister bun. Editor timp de mulţi ani la **The Saucerian Bulletin**, Barker a abordat prima dată OZNlogia în jurul anului 1950, când o creatură stranie cu ochi sclipitori a apărut în faţa mai multor martori oculari, plutind se pare deasupra solului şi împrăştiind o duhoare oribilă. După ce a găsit urme inexplicabile şi ciudate în solul din apropiere, Barker s-a întors convins că un aparat extraterestru a aterizat în zona rurală Flatwoods, Virginia de Vest, şi că se plănuia un fel de invazie interplanetară.

Unul dintre corespondenţii şi asociaţii timpurii ai lui Barker a fost un astronaut numit dr. Morris K. Jessup, care a scris o serie de articole pentru **The Saucerian Bulletin**, iar mai apoi câteva dintre cele mai bine vândute cărţi despre OZN-uri.

Atât Gray Barker, cât şi dr. Jessup sunt în prezent decedaţi.

Există acum dovezi cum că răposatul dr. M.K. Jessup a murit fiindcă a descoperit adevărul despre experimentul Philadelphia şi Scrisorile Allende.

Cel mai probabil, decesul lui Barker nu a avut nicio legătură cu OZN sau cu experimentul Philadelphia. Nu putem afirma acelaşi lucru despre astronomul care a sfârşit în a-şi sacrifica atât cariera, cât şi viaţa din cauza a ceea ce a descoperit despre experimentul Philadelphia. Mai bine l-am lăsa pe domnul Barker să ne spună întreaga

poveste, deoarece Jessup a fost prietenul său şi unul dintre cei care au contribuit la publicaţie.

***

Scrierile timpurii ale doctorului Jessup

Am luat legătura pentru prima dată cu Jessup pe 5 noiembrie 1954, la scurt timp după ce i-am trimis un număr al publicaţiei mele, **The Saucerian**, şi cu puţin înainte de publicarea cărţii lui. Mai jos găsiţi o parte a răspunsului său:

„Mulţumesc pentru scrisoarea care mi-aţi trimis-o pe data de 4 şi pe care am primit-o în această dimineaţă. Şi mulţumiri lui J. Bessor că mi-a trimis numele dumneavoastră. Am şi un alt număr **The Saucerian,** pe care mi l-a trimis John (Vol. II, Nr. II), şi trebuie să vă felicit pentru publicaţie. Munca pe care o depuneţi doar pentru copiere trebuie să fie imensă.

Da, scriu o carte. Cartea e deja în stadiu final şi sperăm să o putem trimite editorilor cândva săptămâna viitoare. E mai degrabă conservatoare în comparaţie cu cele scrise până acum care sunt aiurea, dar am încercat să păstrez totul cât mai aproape de realitate, şi am limitat-o la perioada înainte de Arnold – mai ales în jurul anilor 1875-1885. Per total devine o înşiruire formidabilă de dovezi şi decor.

„Sper să o pun în vânzare, parţial, prin Grupul Library Research, care este o companie fondată pentru vânzarea de cărţi. Voi dori să îi fac publicitate prin publicaţii cum e cea care vă aparţine, când va veni momentul, dar nu înainte să am un contract cu editorii, iar

asta va mai dura încă două sau trei săptămâni. Imediat ce am contractul vă voi trimite o parte din ceea ce e tipărit.

Obişnuiam să conduc prin Clarksburg destul de des, mergând în vizită la rudele mele din Indiana, dar nu am mai fost pe-acolo de vreo doi ani. Dacă se întâmplă să ajung în zonă, o să vin să vă vizitez. Între timp, dacă ajungeţi pe-aici, vă invit pe la mine. Am mereu timp pentru discuţii pe tema farfuriilor zburătoare".

Corespondenţa între mine şi Jessup a continuat şi o să citez o parte din ea pentru a demonstra câte ceva din personalitatea autorului. Era o persoană foarte cordială şi foarte entuziastă în ceea ce priveşte soluţionarea misterului OZN – chiar dacă a menţionat că în scrierea sa profesională a considerat necesar să aibă o abordare mai conservatoare. Această atitudine, conservatoare, demonstrată în primele două cărţi, poate fi motivul pentru care scrierile sale nu au fost apreciate de mulţi „fani" ai farfuriilor zburătoare.

„Sunt atât de multe prostii afirmate (scria în 16 decembrie 1954) de idioţi, încât devenim scârbiţi de multe din toate astea. Simt că ne aflăm într-o fază remarcabilă a experienţei umane şi că apele nu ar trebui murdărite cu noroaiele prostiei – problema e destul de complicată cu amestecul unora cum e Adamski.

Îmi spui că ai nevoie de material (am cerut articole pentru **The Saucerian** – G.B.). De ce anume ai nevoie mai mult? Nu sunt la curent cu cele mai recente informaţii asemenea cititorilor tăi, dar sunt extrem de implicat în abordarea ştiinţifică. Aş fi bucuros să scriu o pagină sau două pentru tine şi, dacă vrei, aş îndeplini bucuros

(gratuit) rolul de consultant astronomic, dacă te-ar ajuta într-un fel sau altul.

Cred că aş putea scrie o pagină asupra puterii de motivaţie a OZN-urilor, subliniind faptul că sistemele rachetă şi magnetice nu sunt practice. Mai apoi, când cartea este publicată, o să pot dezvolta ideea, dar acum nu vreau să răspândesc prea multe idei nepublicate".

La data de 20 decembrie, Jessup a trimis 20 de articole cu acest comentariu:

„Ei bine, iată câteva eforturi scurte. Foloseşte-le după cum consideri de cuviinţă. Sunt suficient de aproape de realitate pentru a fi tipărite. Craterele mexicane sunt reale, le-am găsit eu însumi, şi am văzut negativele forţelor aeriene.

Extinderea temei puterii de motivaţie de a include câteva şocuri în direcţia religiei sunt destul de evidente. Această cursă spaţială AR PUTEA fi DUMNEZEUL nostru. Ei AR FI PUTUT părăsi Pământul cu milenii în urmă. Cartea noastră va oferii indicii la cum venerarea în faţa Soarelui ar putea avea legătură cu încetăţenirea spaţiului.

Am citit relatarea ta avându-l ca subiect pe Albert K. Bender cu mare interes. Se pare că CEVA s-a întâmplat. El probabil că a descoperit adevărul. Voi fi bucuros să primesc orice informaţie pe care s-ar putea să o descoperi.

În părerea mea umilă, ai absolută dreptate când spui că sursa puterii este cheia la toată afacerea OZN. M-am convins de ea după o citire şi o introspecţie proprie. Mi-ar face plăcere să discut cu tine despre asta".

Paragraful de mai sus face referire la câteva idei pe care i le-am împărtăşit lui Jessup. Atunci am crezut că e posibil ca misterul OZN să fie „acoperit" datorită unei surse de putere ieftină ce ar putea să iasă la iveală dacă se ştiau prea multe despre farfuriile zburătoare. Am observat, de asemenea, că un motiv bun pentru lipsa de contact a navelor cu noi ar putea fi posibilitatea că nu îşi doreau să ne dezvăluie dintr-o dată sursa lor de putere fiindcă asta ne-ar nărui sistemul economic.

Urmează cele două articole trimise de Jessup pentru publicare:

***

OZN-urile şi Luna în viziunea lui M.K. Jessup

Astronomii au văzut OZN-uri în spaţiu.

Aparițiile au fost documentate acum mai bine de 80 de ani. Documentate, cu măsurători făcute. Cu ajutorul triangulației, habitatul lor a putut fi descoperit şi navetele mamă identificate. Se cunosc câteva detalii despre mărimea şi natura lor.

Fac parte din sistemul Pământ–Lună. Feriţi-vă de perdeaua de fum emisă de Artileria Armatei şi dr. Tombaugh, care SUSŢIN că ei sunt în căutarea sateliţilor mici care înconjoară Pământul. Există un loc unde ei pot privi şi cu succes dubitabil – şi NU sunt sateliţi! Destul de ciudat, aceste „lucruri" sunt aproximativ de mărimea potrivită pentru a încăpea într-o adâncitură sau crater, cum ar fi cel din Platoul Arizona, şi care ar fi vizibil unui astronom aflat pe Lună dacă acesta ar fi în posesia unui telescop de mărimi modeste.

Luna a ajuns recent într-un mod semnificativ pe prima pagină a ziarelor. Au apărut crăpături noi. Au dispărut cratere. Craterele s-au schimbat în pete nebuloase, sclipitoare, neclare, prin focalizarea obţinută de telescoape mari care arată caracteristici ale suprafeţelor învecinate cu o claritate splendidă. Crăpături, numite „râuleţe" de către generaţii întregi, apar şi dispar. Ceaţa se formează în craterele mari şi câmpiile izolate.

Se văd lumini mişcându-se în părţi întunecate ale Lunii. Uneori, un crater mare întreg, în mijlocul muntelui său central, este luminat cu o strălucire stranie şi ameninţătoare.

Pereţii, sau structurile asemănătoare unui cablu, au apărut DE-A LUNGUL craterelor – fapt relatat de Flamarrion în secolul al XIX-lea (vedeţi **L'Astronomie**) şi de către selenografi contemporani în cele mai recente ştiri. Vedeţi CRIFO pentru un obiect, aproximativ de mărimea unei găuri mici de crater, părăsind Luna. Se formează umbre întunecate verzi-maronii în cratere şi înaintează odată cu rotaţia Soarelui.

În Mexic se află un grup de 10 cratere asemănătoare Craterului Arizona şi cam de aceeaşi mărime şi aspect precum mici cratere de pe Lună. Acestea sunt înregistrate pe filme ale Forţelor Aeriene şi sunt secrete. Acestea sunt „strict secrete" şi nu PUTEŢI obţine cópii ale acestora. Oare Artileria ia legătura cu „Sateliţii" cu care vor să vă facă să credeţi că îi caută ei şi Tombaugh? Cine ştie?

Când dispare un crater, şi astronomii cu telescoapele lor puternice confirmă faptul că acesta este înlocuit de un fel de DOM, s-a aşezat oare altceva acolo

pentru odihnă sau reparaţii? Când este înlocuit de către o nebulozitate cu formă şi mărime schimbătoare, care NU ARE UMBRĂ, oare ascunde ceva o activitate sub un nor pe o distanţă de 11 mile?

Grupul Library Research a căutat în linişte aceste informaţii în literatura ştiinţifică, nouă şi veche. Cantitatea de informaţii e înspăimântător de mare. Coordonarea acesteia e o sarcină imensă. Explicaţia sa devine încet din ce în ce mai evidentă. Grupul Library Research publică rezultatele şi concluziile în câteva cărţi despre Cazul OZN Ştiinţific.

Concluziile sunt că Luna este cu totul altceva decât o lume moartă şi inutilă. Pământul şi Luna formează o planetă binară: un sistem. Sunt mai multe elemente ale acestui sistem care au fost anterior recunoscute, chiar dacă au mai fost ocazional observate. Noile cărţi vă vor spune ceva despre această situaţie înspăimântătoare. Prin curată deducţie am putea să afirmăm ceva ce îi este interzis lui Bender să spună.

Notiţele lui Gray Barker

Jessup s-a raportat la Albert K. Bender, bineînţeles, înainte ca Bender să îşi spună povestea în **Farfurii zburătoare şi cei trei oameni**. Este interesant să observăm că aceia care l-au vizitat pe Bender i-au spus că ei trăiau în subteran pe planeta mamă şi foloseau craterele drept porţi pentru intrări şi ieşiri. Înainte „să vorbească”, Bender mi-a trimis un desen pentru coperta publicaţiei **The Saucerian** (în 1953) ilustrând ideea, chiar dacă la momentul respectiv nu ştiam ce ar trebui să reprezinte.

Desenul lui Bender încă pare similar unei scene de pe Lună şi încă ne mai întrebăm dacă Bender ar fi putut ştii ceva despre Lună, ceva ce mai târziu „a ascuns” în cartea sa. Desenul lui Bender pentru copertă este reprodus, la scară redusă, pe pagina anterioară.

Jessup mi-a scris, în 1956, că a avut o şansă de a fi primul care cercetează craterele mexicane:

„Îmi cunoşti, cu siguranţă, interesele în ceea ce priveşte Mexicul, iar aceste interese au prins viaţă subit şi neaşteptat: (1) Probabil unele interese comerciale mă duc înspre Mexic într-un studiu preliminar pentru minerale aflate sub craterele meteorice; şi (2) e aparent posibil că guvernul ar putea finanţa o expediţie la scară mare prin sponsorizarea Universităţii Michigan.

În primul rând, voi pleca, probabil în jurul datei de 10 decembrie, într-o călătorie de cinci săptămâni. În al doilea rând, s-ar putea materializa aproximativ în prima zi a lunii aprilie şi să dureze cel puţin cinci luni. E în regulă să menţionăm aceste chestiuni în publicaţie, dar nu menţiona încă implicarea guvernului sau a U.M., deoarece nu s-au semnat contractele. Menţionarea lor ar putea anula asta pentru totdeauna. S-ar putea să pot trimite articole de ştiri din Mexic”.

Ceva s-a întâmplat cu expediţiile, fiindcă nu s-au materializat. Într-o scrisoare ulterioară, Jessup a afirmat că universitatea a dat înapoi din cauza faptului că era implicat un cercetător OZN. Jessup nu a dezvăluit niciodată interesele comerciale care aparent intenţionau să îl finanţeze.

Unii au insinuat că anularea acestor planuri era o verigă din lanţul de dezamăgiri care au condus la suicid.

Este cu siguranţă adevărat, mare parte din succesul la care spera autorul nu s-a materializat niciodată. A doua sa carte. **Anuarul OZN**, şi **Cazul extins asupra OZN** nu au fost prea bine primite (de publicul cititor). **OZN şi Biblia**, chiar dacă a fost o carte populară printre cercetători, nu s-a vândut bine, posibil din cauza volumului mic de pagini. Întâmplător, Jessup mi-a spus că a trimis-o editorului său ca parte a manuscrisului pentru **Cazul extins asupra OZN** şi că tocmai această parte i-a fost respinsă şi returnată pentru o continuare separată într-o altă lucrare. Tocmai asta a făcut Jessup. Cartea din păcate nu a fost publicată.

Fotografie a celeilalte părţi a Lunii, obţinută de staţia automatică interplanetară

Citând o scrisoare a lui Jessup, „Anualul nu s-a vândut foarte bine şi era de aşteptat la preţul de $4.95. Preţul e mult prea mare. Mă aşteptam la un stil de tipărire ieftin, gen carte de telefon şi la un preţ nu mai mare de doi sau trei dolari, dar (editura) Citadel a considerat altceva".

Jessup nu şi-a completat ultimele scrieri la cărţile sale. Acest efort a fost depus de agentul său literar. În ceea ce priveşte **Anuarul OZN**, agentul său a luat pur şi simplu dosare cu fragmente din ziare aparţinându-i lui Jessup şi le-a organizat în forma unei cărţi. Aşa se face că, într-un fragment, apar trei bărbaţi ciudaţi care se presupune că au fost văzuţi în Pentagon. Se întâmplă ca aceasta să fie un scurt articol dintr-o revistă, această povestire aflându-se printre celelalte fragmente de ziar, iar agentul a inclus-o în carte ca şi întâmplare reală. Mulţi din criticii lui Jessup au scos asta în evidenţă, folosind-o ca mijloc de discreditare a

lucrărilor lui Jessup – chiar dacă nu a fost cu siguranţă vina autorului.

***

Sursele de energie ale OZN-urilor în viziunea lui M.K. Jessup

Pregătirea pentru cartea mea descriind cazul ştiinţific al OZN a necesitat multă lecturare şi introspecţie. Cazul OZN-ului este valid din punct de vedere ştiinţific, chiar dacă e încă subţirel. Orice ipoteză cu privire la OZN trebuie să fie sprijinită cu argumente la existenţa acestora şi cu faptul că o sumă redusă de examinări sunt confirmate ca fiind valide. În situaţia de faţă cu privire la chestiunea „farfuriilor" suntem obligaţi să acceptăm realitatea lor.

Odată ce acceptăm această premisă, o mulţime de concluzii devin practic inevitabile. Asemenea elemente includ vitezele şi accelerările observate; existenţa aparentă a unor obiecte solide, dar invizibile (ochiului) în atmosferă; abilitatea unor obiecte mari de a se mişca în aer fără a produce zgomot şi aparent fără a fi distorsionate în partea frontală de rezistenţa aerului. Există altele, bineînţeles.

Probabil că, din punct de vedere ştiinţific şi al ingineriei, argumentul esenţial dintre toate este acela al surselor de energie. S-au insinuat avioane cu reacţie, de asemenea rachete. Trebuie eliminate din start din calcul din cauza incapabilităţii lor de a transporta combustibil şi materie primă pentru ejecţia reactivă. Sistemele magnetice au fost aproape universal postulate, deci putem să le luăm serios în considerare:

Planeta Pământ ARE un câmp magnetic foarte intens, dar este restricţionat în imediata vecinătate a

planetei, şi este variabil cu o natură bizară şi este influenţat în mod neregulat de activitatea punctului solar. Doar materialele magnetice şi para-magnetice pot reacţiona la câmpul magnetic sau, în cel mai bun caz, un alt câmp magnetic poate fi instalat prin inducţie. Pentru a obţine un sistem spaţial dintr-un astfel de mecanism, propulsarea trebuie preluată de magnetul sau învelişul care reacţionează cu câmpul magnetic şi transmis mecanic obiectului zburător şi, prin structura aparatului, oamenilor, animalelor, fiinţelor sau entităţilor aflate în aparat şi care manevrează aparatul.

Deci toate accelerările incredibile şi înspăimântătoare care au fost observate în mod repetat trebuie aplicate doar unor astfel de fiinţe, primate sau nu, cum ar fi cele care manevrează „farfuriile". Faptul că fiinţele primate nu pot suporta presiune externă sau presiuni de o asemenea magnitudine a fost utilizat de elita ştiinţifică ca mod de ridiculizare a întregii idei de OZN. Admiţând realitatea OZN-urilor, aceste adevăruri nu neagă existenţa OZN, dar pur şi simplu demonstrează imposibilitatea accelerărilor aplicate exterior, datorate oricărei cauze inclusiv avioane cu reacţie, rachete sau dispozitive magnetice. Dacă atât structura aparatului, cât şi sistemul muscular al pilotului său nu pot suporta asemenea presiune, atunci observarea în timp real necesită o altă sursă de energie.

Există o astfel de sursă, ştiinţa în mod contrar neopunându-se. Este o reacţie la câmpul gravitaţional, care e universal şi care în comparaţie cu câmpul magnetic este relativ uniform şi nefluctuant. Reacţia mişcată la prezenţa unui câmp magnetic poate fi obţinută doar de la

materialele magnetice sau metalice, reacţia la un câmp gravitaţional poate fi obţinută de la TOATE materialele care au masă. Deci impulsul gravitaţional poate fi aplicat TUTUROR moleculelor aparţinând oricărei fiinţe primate sau structură OZN simultan şi deci eliminând presiunea externă. Nu s-ar simţi deci nici o sumă calculabilă de accelerare de către orice fiinţă supusă unei astfel de forţe, aceasta s-ar mişca uniform în interiorul corpului său. Nu doar că nu ar exista consecinţe dăunătoare: nu ar exista NICI UN fel de altă senzaţie de accelerare fie în aparat, fie în cei care îl manevrează.

OZN-ul este propulsat de o sursă „ieftină" de energie, deci: o reacţie cu câmpul gravitaţional, comparabilă cu reacţiile pânzelor unei ambarcaţiuni vechi la bătaia vântului. Ar fi timpul să nu mai cheltuim banii plătitorului de impozite pe chestiuni irealizabile de creare a rachetelor şi să începem să investim în cercetări elementare pentru a descoperi secretul sistemului gravitaţional care s-a făcut cunoscut chiar şi civilizaţiilor antedeluviene.

Notiţele lui Gray Barker

De la începuturile cercetărilor sale, Jessup în mod clar a simţit că farfuriile zburătoare erau propulsate de un fel de sistem de aplicații „antigravitaţional". Acest interes ar putea să fii fost motivul pentru care Jessup părea a fi extrem de intrigat de Scrisorile Allende şi Ediţia Varo, deoarece acestea insinuau o invenţie nouă radicală implicând teoria de câmp unificator a lui Einstein. De mult timp, unii cercetători ai OZN consideră că guvernul este

cel care sponsorizează proiecte secrete de dezvoltare ce aveau ca scop descoperirea principiului care controlează forţa gravitaţiei.

Mai sus: Leonard G. Cramp, în cartea sa *Spaţiu, gravitaţie şi farfuria zburătoare* (acum ieşită de la tipar), a luat în considerare posibilitatea manevrării farfuriilor zburătoare pe baza unui principiu antigravitaţional, exprimându-şi acest punct de vedere asupra unui tip de farfurie zburătoare tip Adamski în secţiune transversală.

Din moment ce până în prezent nu a fost dezvoltată nicio teorie aplicabilă, este probabil de bun augur că guvernul a pornit în a dezvolta construirea rachetelor, în loc să îşi risipească energia în baza ideii dezvoltării unui instrument aplicator al antigravitaţiei ce s-ar putea să nu fii fost nici măcar pe jumătate finalizat până acum. Fără îndoială că, dacă proiectul nostru ar fi fost realizabil până acum aşa cum ar fi trebuit să fie, am fi acum cu mult înaintea sovieticilor în cursa spaţială.

Editorul consideră de multă vreme că dezvoltarea unui instrument de aplicare a antigravitaţiei ar fi cea mai mare descoperire ştiinţifică de la descoperirea energiei atomice – şi probabil una mult mai importantă! De fapt, un monopol asupra unei astfel de descoperiri ar putea să îi ofere ţării respective puterea de a controla Pământul!

Departamentul Marinei la momentul în care a avut loc experimentul Philadelphia

Capitolul 2
Pledoaria pentru OZN

E necesar să ne întoarcem puţin în timp pentru a ajunge la împrejurările în care experimentul Philadelphia joacă un rol important în viaţa dr. Morris K. Jessup. Autor al unor lucrări serioase ca *UFOs in the Bible* (*OZN-uri din Biblie*) şi *The Annual* (*Anuarul*), Jessup era foarte respectat de publicul care îi îndrăgea cărţile (deşi acestea nu fuseseră niciodată succese de librărie), dar şi de cei care credeau în OZN-uri şi care considerau că avusese o contribuţie remarcabilă la literatura (de altfel derutantă) despre acest subiect.

O parte însemnată a experimentului din Philadelphia se referă la o copie broşată stranie, adnotată a cărţii lui Jessup, *The Case for the UFO (Cazul pentru OZN)* şi de republicarea ulterioară a unei ediţii adnotate, chipurile de către Marină într-o formă iniţială mare.

Gray Barker făcea parte, din nou, din evenimentele timpurii direct asociate cu ceea ce avea să devină cunoscut ca "Ediţia Varo" a cărţii *The Case for the UFO*. Aşadar, poate că este mai bine dacă îl lăsăm pe el să ne spună această povestire.

• • •

Cartea stranie, adnotată

O parte esenţială a misterului lui Jessup o reprezintă o copie broşată stranie, adnotată a cărţii **The**

Case for the UFO, copie ce a fost republicată într-o formă mai mare şapirografiată, chipurile, de către armată.

Este evident că această copie broşată a fost însemnată şi subliniată pe tot cuprinsul său de trei persoane diferite, căci au fost folosite trei nuanţe de cerneală: albastru, albastru-violet şi albastru-verzui.

Însemnările sunt neobişnuite, în sensul că denotă cunoaşterea aprofundată a farfuriilor zburătoare, a modului lor de propulsie, provenienţei, trecutului lor şi a obiceiurilor fiinţelor care le folosesc.

Nimeni nu pare a avea dovada celor întâmplate, dar asta este de înţeles din moment ce cartea pare a implica Marina. Vă rugăm să ţineţi cont că relatarea noastră despre aceste incidente se bazează pe ceea ce ne-au spus sau au publicat alţii referitor la această temă şi nu am avut cum să verificăm îndeaproape informaţia.

Din spusele lui Riley Crabb reiese că acea copie adnotată îi era adresată amiralului N. Furth, şeful Biroului de Cercetări Navale, Washington D.C., nr. 25, şi că a fost trimisă într-un plic cu buzunar din Seminole, Texas, în 1955. În luna iulie sau august a aceluiaşi an, cartea făcea parte din corespondenţa primită de către maiorul Darrell L. Ritter, Corpul de marină al Statelor Unite ale Americii, Departamentul de proiecte aeronautice din cadrul Biroului de Cercetări Navale. Prezentându-se la Biroul de Cercetări Navale, căpitanul Sidney Sherby a obţinut cartea de la maiorul Ritter. Căpitanul Sherby şi comandantul George

W. Hoover, ofiţeri speciali de proiectare ai BCN, au arătat interes în unele dintre adnotările din carte.

Am aflat despre copia adnotată dintr-o convorbire cu domnişoara Walton Colcord John, redactor la **Little Listening Post**, publicaţie pe tema OZN-urilor şi a mişcării New Age din Washington. Domnişoara John mi-a spus, la telefon, despre zvonul ciudat că cineva ar fi trimis o copie însemnată la Washington şi că guvernul a şapirografiat întreaga carte pentru ca toate sublinierile şi notările să fie adăugate textului original. A adăugat că acest zvon se extindea prin intermediul Marinei.

Bineînţeles că ea nu văzuse o copie a acestei cărţi şi nu ştia foarte multe despre ea, dar se părea că o asocia unui aşa-zis experiment al Marinei în timpul căruia un vas dispăruse cu totul. Nu mi-am dat seama de semnificaţia acestor afirmaţii până mai târziu. Aflasem, de asemenea, despre nişte interesante Scrisori Allende, care descriu un experiment asemănător într-un mod destul de înfricoşător.

Publicarea ediţiei şapirografiate a fost stabilită, iar eu nu am reuşit să confirm dacă a fost într-adevăr finanţată de guvern sau nu. S-a confirmat că editura Varo Manufacturing Company din Garland, Texas, a fost cea care a publicat ediţia şapirografiată.

Nu am putut afla prea multe despre această companie, doar că ar fi fost implicată în "lucrări guvernamentale secrete".

Se pare că domnul Crabb a ajuns cumva în posesia unei cópii a ediţiei speciale căci, în publicaţia lui, el reproduce Prefaţa cât se poate de aproape de originalul ediţiei Varo (aceasta este şi ea reprodusă în paginile următoare).

Pentru ca cititorul să poată înţelege mai bine retipărirea noastră a cópiei domnului Crabb, vom încerca să o explicăm mai detaliat.

Domnul Crabb numeşte cele trei persoane care au făcut acele însemnări în nuanţe diferite de cerneală "Dl. A", "Dl. B" şi "Jemi". Folosirea directă a numelui "Jemi" în saluturi şi trimiteri de pe tot parcursul cărţii a dus la concluzia că cea de-a treia persoană se numea astfel.

Domnul Crabb este de părere că există posibilitatea ca două dintre aceste persoane să fie gemeni, deoarece există două aluzii la acest cuvânt la paginile 6, respectiv 81 ale originalului. "Ideea că Dl. A este unul dintre gemeni ar putea fi corectă. La pagina 81, Dl. A a scris şi apoi a însemnat, «... și nu știu cum s-a putut întâmpla asta, Jemi.» Apoi el a scris: «Îmi amintesc de fratele meu geamăn...'. La pagina 6, în ceea ce pare a fi un răspuns dat D-lui B., el scrie: 'No, My twin...». Despre acest al doilea frate geamăn nu putem fi siguri".

Domnul Crabb afirmă în continuare: "Este posibil ca aceşti oameni să fie ţigani. În ultimele pagini ale cărţii, Dl. B spune: «... numai un ţigan îi va spune altuia despre acea catastrofă. Iar noi suntem un popor discreditat de secole. Ha! Şi totuşi, oamenii, încă se mai întrebă de unde venim 'noi'.». La pagina 130, Dl. A spune: «... modul nostru de viaţă este unul fericit și care a rezistat în timp. Nu avem nimic, nu deținem nimic altceva decât muzica noastră, filosofia noastră și suntem fericiți.». La pagina 76, Dl. B spune: «Arată-i asta unui frate ţigan...». Cuvântul «we» («noi») scris de Dl. A la pagina 158 ar putea fi o aluzie la «poporul discreditat»". În cartea sa, "English

Gypsies and Their Language" ("Ţigani englezi şi limba acestora"), Charles G. Lei afirmă că ţiganii îşi spun unul altuia "frate" şi "soră" şi că nu au obiceiul de a primi persoane de altă naţionalitate şi cu care nu au vreo legătură în comunitatea lor. Astfel ar putea fi explicată folosirea sintagmei "**My Dear Brothers**" ("**Fraţii mei dragi**") în notele finale şi, poate, pomenirea repetată a "omenirii orgolioase".

Aparent, copia broşată a cărţii **The Case for the UFO** a trecut prin mâinile acestor oameni de mai multe ori. Crabb trage această concluzie din faptul că există discuţii între doi dintre ei sau chiar toţi trei, întrebări, răspunsuri, şi locuri unde porţiuni ale unei adnotări au fost tăiate, subliniate sau completate de unul dintre ceilalţi doi bărbaţi sau de amândoi. Unele au fost şterse prin tăiere.

Nu am văzut o copie a unei cărţi adnotate întregi. Am fost descurajat de discuţiile prin corespondenţă cu Crabb despre o eventuală retipărire a întregii ediţii Varo, spunându-mi-se că notaţiile şi sublinierile nu au o importanţă foarte mare, fiind puţin mai mult decât simpli "factori instigatori".

În scrisoarea din 24 septembrie 1962, Crabb dezvăluie misterul obţinerii unei cópii a originalului ediţiei Varo. Aceasta era copia pe care Jessup a primit-o de la Marină şi care se pare că i-a dat-o lui Crabb.

Totuşi, această cópie a dispărut în mod misterios în aprilie 1960, când Crabb şi-a trimis-o prin poştă din Washington şi se pare că el nu se mai află în posesia vreunei cópii.

Dezvoltând subiectul originalului din ediţia Varo, Crabb scrie: "Se poate ca Hoover sau vreun ofiţer deschis

al Biroului sau al Departamentului de Cercetări al Marinei să fii rugat compania Varo să tipărească această carte şi însemnările; pe de altă parte, există posibilitatea ca Bob Jordan sau alt reprezentant al companiei Varo aflat atunci în Washington să-şi fii dat seama de eventualitatea unui proiect de cercetare şi dezvoltare şi să se fii oferit voluntar. Oricum, am înţeles că au fost reproduse 25 de cópii pe hârtie de scrisori standard cu dimensiuni 8V2 x 11, probabil chiar cu mica presă pentru litografie Varo, legată cu plastic, având aproape 200 de pagini. În introducere, Michael Ann Dunn, stenograful care s-a ocupat de editare, explică de ce. Ea este căsătorită acum, locuieşte în Dallas şi nu ne răspunde la telefon. Garland, locaţia companiei Varo, este o suburbie a Dallas-ului. Presupun că cei din Varo şi/sau Marina au înmânat în mod judicios câteva cópii celor care erau capabili de a găsi o pistă validă pe traseul cercetării antigravitaţionale. Aşa cum reiese din comentariile lor, Allende şi prietenii săi ţigani nu erau educaţi, nu erau tehnicieni şi nu au oferit vreo ilustraţie sau formulă matematică care să fie de folos în alcătuirea unor sisteme de calcul eficiente.

Apropo, Varo este o mică firmă producătoare de electronice care este implicată până în gât în afaceri legate de era spaţială. Dintr-un comunicat de presă securizat din toamna trecută, când câţiva congresmeni au participat la o demonstraţie, reiese că a reuşit să dezvolte un tip de dispozitiv cu raza morţii. Mi se pare interesant faptul că anumiţi ofiţeri ai Marinei şi oficialii Varo au luat scrisorile lui Allende mult mai în serios la o primă citire decât a făcut-o Jessup însuşi. Prima mea reacţie faţă de aceste scrisori a fost sceptică, dar acum cred ceea ce spun, la fel

ca unul dintre cei mai încăpăţânaţi ingineri electronici asociaţi din Los Angeles”.

• • •

Oare de ce atâta zarvă şi agitaţie pentru o carte însemnată pe care Jessup însuşi a considerat-o "bizară"? Nu atât din cauza conţinutului adnotărilor, cât a importanţei care li s-a ataşat.

Auzisem despre această chestiune, dar nu credeam că are vreo importanţă, asta până când m-am întâlnit în New York cu Ivan Sanderson, biolog cunoscut şi expert în OZN-uri.

Ştiam că Ivan îi fusese prieten apropiat lui Jessup şi aveam impresia că, vorbind cu el, voi afla vreun motiv pentru sinuciderea acestuia din urmă - asta dacă într-adevăr fusese sinucidere. Mi-am dat seama că Ivan nu avea să discute despre acest lucru, dar că era dispus să îmi ofere multe informaţii despre Ediţia Varo.

Vorbind despre această conversaţie din amintiri, se poate să nu-mi amintesc exact toate detaliile, dar îmi voi da silinţa să o relatez.

Mă întrebam de ce Jessup nu făcuse niciodată publică această chestiune.

"Probabil că exista un motiv bun", mi-a spus Ivan. "Fusese chemat la [Academia Navală] Annapolis, unde a rămas mut de uimire când i s-a arătat o carte şapirografiată mare, cuprinzând textul cărţii sale, însoţit de sublinieri şi note. Asta l-a năucit, în sensul că, fiind cercetăror al OZN-urilor, a găsit observaţiile şi sublinierile complet ridicole”.

" De ce se deranjaseră atât şi de ce, în mod evident, cheltuiseră şi atâţia bani cu această chestiune? Asta îi

trecea prin minte lui Morris. Presupun că nu a aflat niciodată”.

• • •

Bineînţeles că ar fi imposibil să reproducem întreaga ediţie Varo, chiar dacă am deţine textul complet. Totuşi, vom reproduce Prefaţa, care este disponibilă într-o formă foarte apropiată de cea din ediţia Varo.

Am adăugat explicaţia lui Crabb referitoare la textul complet:

"Însemnările (adăugate de ţigani) fac referire la două tipuri de popoare care locuiesc în spaţiu. Ca habitate sunt menţionate staza neutră şi mediul subacvactic. Aceştia par a trăi în amândouă alternativ. Se menţionează construirea oraşelor submarine. Felurite tipuri de nave sunt folosite pentru transport. Aceste două popoare, rase sau ce or fi sunt menţionate în repetate rânduri. Ei sunt numiţi L-M (se pare că sunt paşnici) şi S-M (care nu sunt paşnici). Se pare că adnotările sunt mai mult legate de L-M şi vorbesc despre ei favorabil, în comparaţie cu S-M.

"Aceste fiinţe folosesc destul de firesc cuvinte ca: navă-mamă, nava-casă, Marea Arcă, marele bombardament, marea întoarcere, marele război, oameni-mici, câmpuri de forţă, marele îngheţ, construcţie subacvatică, marcaj de mărime, nave de cercetare, câmpuri magnetice şi de gravitaţie, strate de diamant, raze cosmice, distrugători ai forţei, exploratori subacvatici, lucrare de încrustare, convorbire clară, telepatie, "înveliş" arzător, noduri, vortexuri, "plasă" magnetică etc. Ei explică ce se

întâmplă cu oamenii, navele şi avioanele care au dispărut, cum şi de ce; clarifică originea furtunilor şi norilor neobişnuiţi, a obiectelor care cad din cer, a semnelor şi urmelor de picioare bizare şi lămuresc alte lucruri pe care noi nu le-am rezolvat".

"Aceste fiinţe consideră că este prea târziu pentru descoperirea zborului în spaţiu de către om. Ei cred că omenirea nu ar putea face faţă acelor «condiţii devastatoare existente în spaţiu şi în mediul subacvatic» pentru că este prea egoistă, pune prea mult preţ pe cele materiale, se războieşte pentru simple parcele ale acestei planete, este prea plină de gelozie şi nu cunoaşte adevărata fraternitate".

"Există posibilitatea ca esenţa cărţii să fie redată sub forma unui cod sau, citit separat, să fii avut o însemnătate proprie. Examinările superficiale nu au dezvăluit vreun asemenea cod. Porţiunile de text subliniate se referă, de obicei, la notele aceleiaşi persoane".

Însemnări despre reproducerea care urmează

Am încercat să oferim o variantă cât mai completă a Prefaţei ediţiei Varo a cărţii **The Case for the UFO**.

Este nevoie de unele explicaţii asupra legăturii dintre însemnări şi text, aşa cum este el publicat.

Diferenţierea între textul cărţii originale şi adăugiri a fost realizată prin spaţierea cu nouă caractere a acestora din urmă, în timp ce paragrafele textului original scris de Jessup sunt spaţiate cu doar cinci caractere. Cu alte cuvinte, spaţierea cu nouă caractere indică adnotările scrise de mână de către Dl. A, Dl. B sau Jemi.

Locul unde notele se află situate indică paragraful la care acestea se referă sau la poziţia lor exactă în carte.

Numerele paginilor din cartea originală sunt indicate în paranteze. După acest număr este înscris subiectul paginii numerotate. Numerele paginilor ediţiei prezente sunt indicate în josul fiecărei pagini.

A fost necesar să nu luăm în considerare porţiunile scrise înclinat original.

Prin retipărirea acestei Prefaţe nu oferim multe informaţii, dar o prezentăm, în faţa cercetătorului, ca mostră a ediţiei Varo.

Prefaţă (Ediţia Varo)

Chestiunea OZN-urilor în faza în care se află în prezent este similară astronomiei, în sensul că este o "ştiinţă" observaţională şi nu una experimentală; aşadar, este necesar ca ea să fie bazată pe observaţie şi nu pe experiment. În acest caz, observaţia este alcătuită din orice poate avea vreo legătură cu acest subiect. În literatura antică, este pomenit de mii de ori, dar autorii nu ştiau că referirile lor aveau vreo semnificaţie, căci subiectul nu exista pe atunci. Ei însemnau evenimente experimentate senzorial, încercând să înregistreze date inexplicabile. (B)

În acele timpuri, autorii sperau că ceva „avea să iasă din asta” (Dl. B). În prezent, ştiinţa se teme că „va ieşi ceva din asta”. Şi aşa va fi. În anul 1956 sau '57, Aviaţia va avea nave asemănătoare acestora şi se va „simţi” în siguranţă să anunţe că oamenii au văzut farfurii zburătoare venite din spaţiu, dar că nu trebuie să ne îngrijorăm întrucât „Şi noi avem astfel de nave!”. „Ce mascaradă!”

Ale noastre vor fi cu propulsie jet şi nu cu propulsie mecanică.

Câţiva dintre contemporanii mei au încercat să demonstreze că aceste fenomene sunt, într-un fel sau altul, iluzorii şi că în nici un caz nu implică zborul, cu sau fără aripi, propulsia mecanică sau direcţia inteligentă/vectorizată.

Consider negativitatea lor nedovedită întrucât există o mulţime de dovezi veritabile care pot fi clasificate astfel: (1) observaţie directă, (2) observaţie indirectă şi (3) dovezi sau indicii susţinătoare (B).

Există un sector de dovezi indirecte sub forma unor evenimente misterioase care nu au fost niciodată explicate. Acestea ar fi mult mai uşor de explicat dacă am accepta limitările propriilor noastre cunoştinţe şi posibilitatea ca „inteligenţa" să existe altundeva în univers şi să conducă nave spaţiale. Şi este foarte posibilă existenţa a mai mult decât un singur tip de „inteligenţă şi a mai mult de un tip de navă spaţială.

(VI)

Această lume este plină de evenimente neobişnuite care nu au fost explicate. Preferatele zeflemiştilor sunt legendele Atlantidei şi ale continentului Mu. Se spune că nu există fantome sau spirite, că nimic nu cade din ceruri cu excepţia meteoriţilor din piatră sau fier. Dar timp de secole s-a crezut că Pământul este plat, nu exista America, sistem heliocentric sau dinozauri fosilizaţi. Totuşi, acum ştim că toate aceste idei erau greşite. (B)

Persoane credibile au observat fenomenul farfuriilor zburătoare de mai bine de un mileniu. Informaţii plauzibile datează dinainte de anul 1500 î.Hr. (B). Mii de oameni au remarcat un tip de dispozitiv zburător pe cer, iar unii chiar au făcut declaraţii sub jurământ. (B)

IV

Într-un timp când jurămintele erau sinonime cu banii (Dl. B) pentru cei nedrepţi, Biserica te ucidea (1) cu furie.

Nu pot fi de acord cu un astrolog care pretinde că toate acestea sunt simple miraje, planete, nori sau iluzii. Majoritatea oamenilor sunt destul de raţionali pentru a-şi povesti păţaniile şi destul de sinceri încât să facă declaraţii în faţa notarului public. Chiar şi oamenii de ştiinţă sunt de părere că aceşti oameni au văzut ceva.

Nu văd nimic ciudat în descrierile neobişnuite ale fenomenelor de genul celor care nu au echivalente pământeşti sau pentru care noi nu avem vreun cadru sau vreo referinţă. (B)

Dacă el nu face asta, atunci îi CUNOAŞTE pe L-M. (Dl. B)

Această lucrare este o încercare serioasă de a aduce ordinea în haos, o încercare de a transforma toate faţetele acestei controverse într-o formaţie pe baza căreia să putem evalua subiectul în mod inteligent. (B)

M.K. Jessup
Washington D.C.
13 Ianuarie 1955

Chiar dacă reuşeşte să facă o asemenea evaluare, Nimănui (Dl. B) nu-i pasă într-atât încât să se deranjeze să-l creadă, căci pentru asta e nevoie de Curaj, iar oamenii "Gaia" (Gaia – zeiţa pământului) sunt atât de laşi şi de conformişti. Şi chiar dacă este crezut, Nimeni nu va îndrăzni să o spună, căci asta ar solicita măsuri, iar ei nu acţionează în NUMELE UNUI CREZ CARE INTERFEREAZĂ CU TRAIUL OBIŞNUIT.

(1) Ilizibil: ar putea fi Nracle sau Nrack.

Câţiva zeflemişti care au vorbit despre experimentul din Philadelphia insistă că acest Carlos Allende (cunoscut şi sub numele Carl M. Allen) nu a existat niciodată. Din unele documente reiese că a fost un marinar sănătos până la moarte.

Capitolul 3
Cine a fost Carlos Allende?

Unul dintre cei mai ciudaţi oameni de pe faţa pământului se recomandă sub numele de Carlos Miguel Allende. S-ar putea să fie şi astăzi "în viaţă", deşi se crede că a decedat în urmă cu câţiva ani.

Allende rămâne un mister pentru acei puţini cunoscuţi destul de bine de acesta.

Pentru cei care nu l-au cunoscut personal şi nu îi cunoşteau comportamentul şi raţiunea de a fi, s-ar putea să fii părut un adevărat dement, un om care ar fi trebuit internat într-un sanatoriu pentru boli mintale.

Pentru că Allende susţinea că ar fi fost un supravieţuitor al experimentului Philadelphia, sau cel puţin a sugerat acest lucru într-un număr de scrisori adresate lui Jessup.

Scrisorile sunt oarecum greu de urmărit, acest lucru l-aş recunoaşte eu, în primul rând. Totuşi, din momentul în care te obişnuieşti cu stilul de scris şi cu gramatica folosită de Allende, realizezi că individul care se ascunde în spatele acestor scrisori este un om foarte chinuit, unul care trăieşte zi şi noapte într-o stare puternică de teroare. Este genul de persoană care se uită mereu în urma sa, căutând pe cineva, oricine, care ar putea să îi facă viaţa un iad.

Totul a început pe 13 ianuarie 1956, cu mulţi ani în urmă, când dr. Jessup a primit o scrisoare de la Carlos Miguel Allende, care s-a semnat simplu drept Carl M. Allen. Scrisoarea i-a fost trimisă lui Jessup într-un plic ce avea ca adresă de destinaţie hotelul Turner din Gainesville, Texas. Adresa expeditorului lipsea, dar ştampila poştală indica evident că provenea de undeva din statul Pennsylvania.

O fotografie rară a misteriosului Carlos Miguel Allende.

Datorită unicităţii gramaticii şi a ortografiei folosite de Allende, Jessup şi-a dat seama aproape imediat că acesta era probabil unul dintre cei care lucraseră la adnotarea Ediţiei Varo a cărţii sale şi era foarte probabil să fie acelaşi tip care trimisese iniţial volumul prin poştă Marinei (de ce ar fi acordat aceştia atenţie cuiva al cărui nume nu îl recunoşteau ca fiind din cadrul serviciului militar şi posibil afiliat cu experimentul Philadelphia?).

În scrisoare erau primele indicii despre Experimentul Philadelphia şi despre ce se întâmplase de fapt în 1943. Allende a dat în vileag aceste lucruri, înspre bine sau rău, iar relatarea lui despre cele întâmplate a devenit, de atunci, parte din cultura americană.

Dar haideţi să vedem ce a avut de spus Allende în aceste scrisori remarcabile "revelatoare", adresate dr. Morris K. Jessup. Vă rog să observaţi că nu am schimbat punctuaţia şi sintaxa ciudată folosită de Allende, pentru a vă face o "impresie" despre stilul său bizar de a scrie şi despre modul său neobişnuit de a dezvălui.

• • •

Carlos Miguel Allende
R.D. #1, Box 223
New Kensington, Penn.

Dragul meu dr. Jessup,

Apelul dumneavoastră către Public, prin care cereţi să acţioneze Colectiv asupra Reprezentanţilor lor şi să depună astfel destulă Presiune într-un Număr suficient şi potrivit de Locuri în care o Lege, cerând efectuarea de

Cercetări privind Teoria Câmpului Unificat a dr. Albert Einstein, să fie adoptată (1925-27), Nu este deloc Necesar. S-ar Putea să vă Intereseze să ştiţi că Bunul Doctor Nu A Fost atât de Mult influenţat în retragerea acelei Lucrări, de Matematică, pe cât a fost cu siguranţă influenţat de ştiinţele umaniste.

Evaluările sale Ulterioare, efectuate doar pentru edificarea & amuzamentul propriu, asupra ciclurilor Civilizaţiei & ale Progresului Uman comparate cu Dezvoltarea Caracterului întreg General al Omului Au Fost îndeajuns pentru a-L Îngrozi. Astfel, Ne este "spus" în prezent că acea Teorie a fost "Incompletă".

Dr. B. Russell declară el însuşi că Aceasta este completă. Mai spune şi că Omul Nu este Pregătit pentru aceasta & că Nu va fi decât după Al Treilea Război Mondial. Cu toate acestea, "Rezultatele" prietenului Meu dr. Franklin Reno Au Fost folosite. Acestea Au Reprezentat o Reevaluare completă a Acelei Teorii, Cu o Perspectivă asupra oricăror & a Tuturor Posibilelor utilizări rapide ale acesteia, dacă este dată înspre folosire într-un timp Foarte scurt. Au Existat Rezultate bune în ceea ce priveşte Reevaluarea Matematicii de Grup ŞI în ceea ce priveşte un bun "Rezultat" Fizic, ce pot fi Folosite. CU TOATE ACESTEA, MARINEI ÎI ESTE FRICĂ SĂ UTILIZEZE ACEST REZULTAT. Rezultatul a fost & reprezintă acum Dovada că Teoria Câmpului Unificat, într-o anumită măsură, este corectă. Mai departe de această anumită măsură Nici O Persoană întreagă la minte, sau care e cât de cât raţională, Nu va îndrăzni vreodată să se ducă. Îmi cer scuze că V-am Indus în eroare în Precedenta Mea Misivă. Adevărul este că o asemenea

formă de Levitaţie a fost înfăptuită precum a fost descris. Este de asemenea o reacţie Foarte des întâlnită a anumitor Metale în contact cu Diverse Câmpuri din jurul unui curent, acest câmp fiind folosit cu acel scop. Dacă Farraday s-ar fi ocupat cu cercetarea câmpului Magn. Din jurul unui curent electric, Noi NU Am Fi existat astăzi sau dacă Am fi existat, situaţia noastră Geo-politică contemporană ar fi avut aceeaşi atmosferă asemeni unei bombe care ticăie, asemeni unei numărătoare inverse a Distrugerii, ca cea de Acum. Bine, Bine! "Rezultatul" a însemnat invizibilitatea completă a unei nave, de tipul Distrugăto, şi a întreg echipajului acesteia, În Timp ce se afla pe Mare. (Oct. 1943) Câmpul A Fost eficient sub o formă sferoidală turtită, ce se întindea pe o sută de iarzi (Mai Mult sau Mai Puţin, datorită poziţiei & a latitudinii selenare) din fiecare latură a navei. Forma Oricărei Persoane din acea arie devenea ambiguă DAR cel afectat le vedea de asemenea pe acele Persoane de la bordul navei ca şi cum s-ar fi aflat şi ele în aceeaşi stare, deşi păşeau în gol. Orice persoană aflată în afara sferei nu putea vedea Nimic, cu excepţia formei bine Definite a Carenei Navei aflate în Apă, desigur, DOAR DACĂ acea persoană se afla îndeajuns de aproape pentru a vedea, şi totuşi, cu puţin în afara acelui câmp. De ce vă spun Acum? Foarte Simplu; Dacă alegi să devii Nebun, atunci vei dezvălui aceste informaţii. Jumătate din ofiţerii & echipajul acelei nave sunt acum Nebuni de Legat. Câţiva sunt, chiar şi până Acum, izolaţi în anumite zone unde ar putea primi ajutor Ştiinţific calificat când fie "Devin Translucizi", fie "Devin Translucizi" & "Se Împotmolesc". Transluciditatea IE un efect secundar al Celui care s-a aflat în raza

câmpului prea mult, Nu ESTE deloc o experienţă neplăcută pentru Marinarii Sănătos de Curioşi. Totuşi, este neplăcut când se şi "Împotmolesc", încât aceştia numesc starea "ÎNTRUCHIPAREA IADULUI". Cel afectat în acest fel Nu se poate Mişca din proprie iniţiativă, doar dacă doi sau Mai mulţi dintre cei aflaţi în cadrul câmpului se duc & îl ating, rapid, sau acesta "Îngheaţă".

Dacă un Om Îngheaţă, poziţia Sa Trebuie să fie Demarcată cu grijă, iar apoi Câmpul este întrerupt. Toată lumea, cu excepţia acelui Om "Îngheţat", se poate mişca; pentru a aprecia Soliditatea aparentă din nou. Apoi, cel Mai Nou Membru al echipajului trebuie să se apropie de acel Loc, unde va întâlni faţa sau Pielea Dezgolită a Omului "Îngheţat", ce nu este acoperită de Îmbrăcămintea uniformei obişnuite. Uneori, durează doar în jur de o oră, Câteodată întreaga Noapte & toată Ziua & mai grav, odată a durat 6 luni până s-a reuşit "Dezgheţarea" Omului. Acest "Îngheţ Profund" nu a fost de natură psihologică. Este Rezultatul unui Hiper-Câmp ce se configurează în cadrul câmpului Corporal, în Timp ce Câmpul "de Ardere" este activat şi asta după ceva TIMP sau de o MÂNĂ PRICEPUTĂ.

Un Echipament Foarte complicat A Trebuit să fie construit pentru a-i Dezgheţa pe cei care deveneau supuşi "Îngheţului Adevărat" (1) sau "Îngheţului Profund". De obicei, un Om care a fost "Îngheţat Profund" Înnebuneşte, devine Foarte Dement, Bolboroseşte, Aleargă Aiurea, dacă "îngheţul" Său durează mai Mult de o Zi, calculată în timpul nostru.

Vorbesc despre TIMP pentru că "Oamenii Îngheţaţi" PROFUND Nu sunt conştienţi de Timp aşa cum Noi îl

percepem. Sunt Precum persoane aflate într-o Semi-comă, care Trăiesc, respiră, Arată & simt, dar sunt totuşi inconştiente de Atât de Multe lucruri încât ajung să li se pară un "Iad" toate acestea. Un Om într-o stare obişnuită de Îngheţ este conştient de Timp, câteodată foarte acut. Cu toate acestea, Ei nu sunt Niciodată conştienţi de timp în acelaşi fel cum sunt eu sau dumneavoastră

(1) Ar putea fi conştienţi în starea de "Îngheţ Dublu". Primul "Îngheţ Profund" după cum am spus a fost Rectificat în 6 luni. De asemenea, a necesitat echipament Electronic în valoare de mai mult de 5 Milioane de Dolari & o Cabină Navală Specială. Dacă vedeţi în zona sau în Apropierea Şantierului Naval Philadelphia un grup de Marinari care Ating cu Mâinile un individ sau îşi mişcă mâinile în "aer", observaţi Degetele & anexele Omului Afectat. Dacă par să Tremure, ca într-un Miraj provocat de Căldură, mergeţi repede & Puneţi-vă Mâinile VOASTRE pe Acesta, Pentru că acel Om este Cel Mai Disperat dintre toţi Oamenii de pe Lume. Nici unul dintre acei Oameni Nu mai vor vreodată să devină din nou invizibili. Nu cred că Mai e Nevoie de Prea Multe Lămuriri în ceea ce priveşte Motivul Pentru care Omul Nu este Pregătit pentru Acțiunea Scutului Energetic. Eh?

Veţi Auzi expresii de la aceşti Oameni precum "Prins în Flux (sau sub Presiune) sau "Împotmolit în Buruieni" sau "Împotmolit în Melasă" sau ""Mă duceam" REPEDE", Acestea se Referă la Câteva dintre efectele secundare ale Acțiunii Scutului Energetic, resimţite peste Decenii. "Prins în Flux" Descrie exact senzaţia unui Om care cade într-un "Îngheţ Profund" sau într-un "Îngheţ Obişnuit", oricare dintre cele două stări. "Prins sub

Presiune" se poate referi fie la Ceea Ce simte un Om pentru un Timp Scurt CÂND fie este pe cale să "Devină Translucid" pe neaşteptate IE Să Devină Invizibil", fie când este aproape să se "Împotmolească" într-un "Îngheţ Profund" sau într-un "Îngheţ Obişnuit".

Au mai Rămas doar puţini membri ai Echipajului DE Experimental până în Ziua de Astăzi, Domnule. Majoritatea au înnebunit, unul dintre ei tocmai a intrat "prin" Peretele camerei sale la apariţia Soţiei sale & a Copilului său & a altor doi Membri ai echipajului (NU A MAI FOST VĂZUT VREODATĂ), doi dintre ei "Au intrat în "Flacără", I.E. Au "Îngheţat" & au luat foc, în timp ce purtau cu ei busole obişnuite pentru Bărci de Dimensiuni Reduse, un Bărbat ţinea busola & A Luat foc, celălalt a mers "Să Îl Atingă cu Mâinile" deoarece era cel mai aproape, dar şi el a luat foc. AU ARS TIMP DE 18 ZILE. Credinţa în "Atingerea cu Mâinile" S-a Stins Când S-a Întâmplat acest lucru & Minţile Oamenilor au luat-o Razna. Experimentul a Fost un Real Succes. Oamenii au Devenit Eşecuri Totale.

Căutaţi în Ziarele din Philadelphia un mic Paragraf (în jumătatea de sus a paginii, înăuntrul ziarului, Aproape de sfârşitul celei de-a treia ediţii între 1944-46 din Primăvară, Toamnă sau Iarnă, NU din Vară) al unui Articol ce descrie Faptele Marinarilor, după prima lor Călătorie. Au descins într-un Local de lângă Şantierul Naval, "Gin Mill" sau "Beer Joint" & le-au Şocat & Paralizat pe Chelneriţe încât acestea au relatat Puţine lucruri inteligibile, încât Autorul acelui Paragraf Nu Crede cele auzite & Spune, "Eu doar am scris ceea ce am auzit &

acele Doamne sunt Duse. Deci, tot ce am obţinut este bun doar pentru o Poveste “Subţire” de Adormit Copiii."

Verificaţi echipajul navelor de observare, nava Matson Lines Liberty provenită din Norfolk (Compania AR PUTEA avea Jurnalul de Bord al Navei pentru acea Călătorie sau îl are Paza de Coastă), Nava S.S. Andrew Furnseth, Prim-Ofiţerul Mowsely, (Vă voi comunica Numele Căpitanului Mai Târziu) (Jurnalul de Bord al Navei conţine Lista Echipajului.) un membru al echipajului Richard Price sau "Splicey" Price Şi-ar Putea Aminti alte Nume ale Oamenilor din Echipajul de Punte, (Paza de Coastă are înregistrări ale "Documentelor" emise pentru Marinari) Dl. Price Avea 18 sau 19 ani atunci, în Oct. 1943, şi Locuieşte sau Locuia la acea vreme în vechea sa Reşedinţă Familială din Roanoke, VA., un oraş mic cu o Carte de Telefoane subţire. Aceşti Oameni Au Fost Martori, Oamenii acestui echipaj, "Connally din New England, (Boston?), S-ar putea să fii fost Martori, dar mă îndoiesc. (Ortografia S-ar Putea să fie incorectă) AU FOST Martori la cele întâmplate. Vă cer să Faceţi această Cercetare doar pentru că E Posibil să vă Înghiţiţi propria Limbă când vă Amintiţi ce anume aţi "cerut să fie Adoptat drept Lege"

Foarte Nerespectuos, a dumneavoastră,
Carl M. Allen

P.S. Vă va Ajuta şi Mai Mult dacă veţi vedea ceea ce pot eu să văd . (Z416175)

Câteva zile mai târziu

Notiţe în completare şi care aparţin Misivei (Contactaţi-l pe contraamiralul Ransom Bennett pentru a verifica datele acestea. Şeful de cercetare al Marinei. S-ar putea să vă ofere o slujbă, în cele din urmă).

Folosind un registru analitic & la rece, lăsând la o parte Răcnetele din Scrisoarea ataşată destinată dumneavoastră, voi spune următoarele, cu toată sinceritatea faţă de dumneavoastră & de Ştiinţă. (1) Marina Nu a ştiut că oamenii puteau deveni invizibili NU DOAR LA BORDUL NAVEI & SUB INFLUENŢA CÂMPULUI. (2) Marina Nu A ştiut că vor Muri Oameni din pricina efectelor ciudate ale HIPER "Câmpului" din interiorul sau din afara "Câmpului." (3) Mai mult, Ei Nu ştiu nici până acum De ce s-a întâmplat asta & şi nu sunt nici măcar siguri că "C"-ul din interiorul "C"-ului, dacă pot fi siguri de aşa ceva. Pe Scurt, bomba Atomică nu i-a ucis pe experimentatori, aşa că experimentele au continuat - dar până la urmă, unul sau doi au fost accidental ucişi Dar cauza decesului lor a fost cunoscută. Eu însumi "simt" că ceva în legătură cu acea busolă pentru bărci de dimensiuni reduse "a declanşat" "Focul". Nu am nicio dovadă, dar Nici Marina Nu Are. (4) CEL MAI GRAV Fapt & Care Nu S-a Menţionat Când unul sau doi dintre Oamenii lor, Vizibili-în-cadrul-câmpului-pentru-toţi-ceilalţi, Treceau pur şi simplu în Neant Şi Nu se Putea simţi Deloc prezenţa lor când "câmpul" Era fie pornit, FIE oprit, ACEŞTIA PUR ŞI SIMPLU DISPĂREAU! Apoi, S-au Acumulat Şi Mai Multe Temeri. (5) Încă şi Mai Grav, Când un Om Nou & aparent Vizibil pur şi simplu pare să treacă "prin" Peretele Casei sale, zona

înconjurătoare este Cercetată de toată Lumea & analizată amănunţit cu ajutorul & alături & sub îndrumarea unui creator al unui Câmp Portabil Instalat ŞI NICIODATĂ nu se găseşte NICI O URMĂ a acestuia. Atât de Multe Temeri existau până atunci încât Suma totală a acestora Nu ar mai fi putut vreodată înfruntată de NICI UNUL dintre acei Oameni sau de Oamenii care Lucrează la & asupra acelor Experimente.

Vreau să Menţionez că Într-un Fel, de asemenea, Nava Experimentală a Dispărut din Docul său din Philadelphia şi a apărut Doar câteva Minute Mai Târziu în celălalt Doc al său din Norfolk, Newport News, zona Portsmouth. Locaţia aceea a fost desluşit ŞI clar Identificată DAR apoi nava A Dispărut din nou Şi S-a Întors în Docul din Philadelphia în doar Câteva Minute sau Mai Puţin. Acest lucru a fost de asemenea relatat în ziare, Dar am uitat în care din ele am citit ştirea sau Când S-a întâmplat.

Probabil într-un stadiu Târziu al experimentelor, S-ar putea să fii fost în 1956 după ce Experimentele au fost întrerupte, Nu Pot Spune cu Siguranţă.

Pentru Marină, Întreaga chestiune era Atât de Nepractică din cauza efectelor sale ce au Dăunat Moralului, efecte atât de puternice încât activitatea eficientă a Navei a fost Drastic stânjenită, iar apoi, după această întâmplare, S-a arătat că Nu se putea conta deloc pe Simpla operare a unei nave. Pe scurt, Ignorarea acestei chestiuni a nutrit asemenea Temeri Adânci încât, la Nivelul operaţiunilor încercate, cu informaţia disponibilă atunci, A fost considerată ca fiind imposibilă, Irealizabilă şi Prea Îngrozitoare.

Cred că, dacă TU ai fi Lucrat atunci asupra & Alături de echipa care Muncea la acest proiect Cu cele pe care le cunoşti ACUM, "Flăcările" Nu Ar Fi fost atât de neaşteptate, sau un Mister atât de Terifiant. De asemenea, Mai mult decât Probabil, trebuie să recunosc cu Toată sinceritatea, Niciuna dintre aceste întâmplări nu ar fi putut să aibă loc fără vreo cunoaştere a posibilităţii ca ele să aibă loc. De fapt, acestea ar fi putut fi prevenite printr-un Program mult Mai Chibzuit ŞI printr-o Selecţie Mult Mai Atentă a Personalului echipajului & a ofiţerilor de pe Navă. Nu S-a Întâmplat astfel. Marina a folosit orice Material Uman la îndemână, fără să acorde Prea Multă atenţie, sau chiar deloc, cu privire la natura & Personalitatea acelui Material. Dacă se acordă atenţie, Multă Atenţie, cu privire la selecţia Navei, a ofiţerilor şi a echipajului ŞI dacă se adoptă o Îndoctrinare Grijulie, cuplată cu supravegherea Atentă a articolelor de îmbrăcăminte, precum inele & Ceasuri & brăţări de Identificare & catarame de centuri, Plus ŞI ÎN MOD SPECIAL a efectului încălţămintei cu talpă prinsă în cuie sau a pantofilor cu Cleme, a încălţămintei făcute de Marina Americană, sunt de părere că se Va progresa cu siguranţă în ceea ce priveşte disiparea ignoranţei înfricate ce înconjoară acest proiect. Înregistrările Serviciului Maritim American, CASA Norfolk Va. (pentru Mateloţii care au absolvit) Vor dezvălui Cine s-a aflat sub îndrumarea agentului Serviciilor Secrete, Andrew Furnseth înspre sfârşitul Lunii sept. sau în oct. 1943. Îmi amintesc categoric de încă un observator care a stat lângă Mine În timp ce se efectuau teste. Era din New England, Avea Părul Şaten Cârlionţat, ochi albaştri, Nu-mi amintesc

Numele. Vă las pe dumneavoastră să Decideţi dacă se va continua Munca aceasta sau Nu, şi vă Scriu asta cu Speranţa că Se Va continua.

Cu extremă sinceritate, Carl M. Allen

• • •

A doua scrisoare primită de Jessup de la Carlos Allende:

Carl M. Allen
RFD #1 Box 223
New Kensington, Pa.

Dragă dl. Jessup:

Recent întors acasă din lungile mele călătorii prin ţară, descopăr că mi-aţi trimis o carte poştală. Mă rugaţi să vă scriu "de îndată" şi Astfel, după ce am luat totul în considerare, am decis să fac asta. Îmi cereţi echivalentul unei dovezi categorice pentru ceva ce doar duplicarea acelor dispozitive care au produs "Acest fenomen" ar putea vreodată să vă ofere. Cel puţin, dacă aş avea vreo înclinaţie înspre ştiinţă, presupun că, dacă aş fi Atât de Curios cu privire la ceva, de felul celor rezultate dintr-o teorie ce a fost respinsă (1927) fiind incompletă, sunt sigur că aş fi atât de sceptic încât ar fi Nevoie să mi se arate acele dispozitive, care au produs o interacţiune atât de ciudată a Forţelor & a Câmpurilor, în funcţiune & rezultatul acestora. Dl. Jessup, nu aş putea VREODATĂ satisface o astfel de atitudine. Pentru că nu aş putea, Nici Departamentul de Cercetare al Marinei (La vremea aceea

sub conducerea lui Burke, Şeful actual al Marinei) nu ar putea vreodată să dezvăluie că s-a permis ca aşa ceva să se întâmple. Deoarece, vedeţi dumneavoastră, Datorită Curiozităţii & Consimţirii & la îndemnul lui Burke s-a dat undă verde derulării acestui experiment. Acesta s-a dovedit a fi o povară costisitoare, dar atitudinea Sa cu privire la tipurile de cercetare avansate & ultraavansate este "EXACT" CEEA ce l-a adus în punctul în care este acum (Sau cel puţin, pentru a fi siguri, Aceasta are mare însemnătate). Dacă s-ar descoperi VREODATĂ urmele rezultatelor ale unui astfel de Experiment, Acesta ar fi crucificat.

Cu toate acestea, am observat că, peste veacuri, cei care au păţit aşa ceva, odată ce s-a răcit entuziasmul vulgar care a cauzat o astfel de reacţie ŞI s-au efectuat cercetări mai amănunţite ÎN MOD PUBLIC, aceşti crucificaţi ajung să fie percepuţi aproape ca nişte Sfinţi. Dumneavoastră spuneţi că acest lucru "este cel mai important". Nu sunt de acord cu dumneavoastră, Dl. Jessup, nu vă contrazic doar cu toată Fiinţa, ci vehement. În acelaşi timp totuşi, ideile dumneavoastră & tipul dumneavoastră de curiozitate sunt la fel ca ale mele şi, pe lângă asta, dezacordul meu este bazat pe Moralitatea filozofică şi nu pe curiozitatea care Acţionează Ştiinţa atât de rapid. Vă pot veni în ajutor chiar eu, dar pentru a reuşi acest lucru ar fi nevoie de un Hipnotizator, Pentatol de Sodiu, un reportofon & un asistent-dactilograf excelent pentru a produce material de o Adevărată valoare pentru dumneavoastră.

După cum ştiţi, cineva care este hipnotizat nu poate Minţi, iar cineva care este şi hipnotizat, ŞI căruia i-a fost

dat "Serul Adevărului", sub numele său cotidian, NU AR PUTEA MINŢI DELOC. În plus, Memoria Mea ar fi ASTFEL acţionată pentru a-mi aminti lucruri atât de detaliat, lucruri pe care nu mi le pot aminti în starea mea de conştiinţă actuală, sau doar pe de-a locuri şi cu incertitudine, încât ar fi mult mai eficient să se folosească hipnoza. Aş fi astfel în stare să îmi Amintesc nu doar Nume ÎNTREGI, ci şi adrese & numere de telefon ŞI poate chiar foarte importantele numere Z ale marinarilor cu care am navigat sau cu care doar am intrat în contact. Şi eu aş putea, fiind un fel de Dialectician, să fiu în stare astfel să vorbesc exact cum au grăit şi aceşti martori şi să le imit şi ilustrez Manierele & Obiceiurile de gândire, iar astfel psihologii dumneavoastră pot desluşi ÎN AVANS metoda Sigură de a-i trata Cel Mai Bine pe aceştia. NU aş putea face asta cu cineva pe care nu l-am avut sub observaţie mult timp & cu aceşti oameni am trăit aproape 6 luni, aşa că veţi obţine cu siguranţă rezultate bune sau chiar excelente. Mintea NU uită vreodată, Nu de tot; După cum ştiţi. Pe deasupra, sugerez acest mod de operare aplicat asupra Mea, dar şi mai mult, utilizarea Mea Ulterioară în ilustrarea tiparului de Gândire & Comportament este recomandat cu Scopul de a-i face pe aceşti Oameni să se poziţioneze la & sub dispoziţia noastră (PRIN HIPNOZĂ SAU SUB INFLUENŢA SERULUI ADEVĂRULUI), Scopul putând Avea un Impact Şi mai puternic, datorită corelării Experienţelor amintite sub Hipnoză de Oameni care NU s-au văzut şi nici măcar nu au corespondat deloc timp de Aproape sau mai mult de ZECE ani. În cazul acesta, Cu astfel de Oameni drept Martori, care să depună mărturii

incontestabile, Eu cred că dacă Aviaţia Militară, Nu Marina, ar fi confruntată cu astfel de dovezi (IE Şeful Departamentului de Cercetare), ori ar izbucni un scandal, ori s-ar depune un efort tăcut şi hotărât de a obţine invizibilitatea Metalică & organică, fiindcă aceştia au reuşit accidental să realizeze transportarea a mii de tone de Metal & Fiinţe Umane într-o fracţiune de secundă. Chiar dacă acest efect de pe urmă al experimentării prelungite a fost (pentru ei) Lucrul care i-a făcut să considere experimentul un eşec, EU CRED CĂ EXPERIMENTELE ULTERIOARE AR FI CULMINAT, FIREŞTE, CU TRANSPORTAREA CONTROLATĂ DE TONAJE MARI LA VITEZE ULTRA-RAPIDE ŞI LA DESTINAŢIA DORITĂ, ÎNTR-O CLIPITĂ prin folosirea unei zone acoperite de: (1) acele încărcături şi (2) de acel "Câmp" care ar face ca acele bunuri, Nave sau piese de Nave (SE TRANSPORTAU ŞI OAMENI) să se deplaseze într-un alt Punct. Accidental & înspre nedumerirea jenantă a Marinei de asemenea, ACEST LUCRU S-A ÎNTÂMPLAT DEJA UNEI ÎNTREGI NAVE, CU ECHIPAJ CU TOT. Am citit despre asta într-un ZIAR din Philadelphia ŞI despre ACTIVITĂŢILE DESFĂŞURATE ÎN AFARA BAZEI MILITARE FĂRĂ PERMISIE DE Membri ai echipajului care erau în acel moment invizibili. POT FI IMPULSIONAT SUB NARCO-HIPNOZĂ SĂ DIVULG NUMELE, DATA PUBLICĂRII & SECŢIUNEA & NUMĂRUL PAGINII ALE ACELUI Ziar & al celuilalt. Astfel, această "Morgă" ziaristică va dezvălui ŞI MAI MULTE DOVEZI FAVORABILE, DEJA PUBLICATE ale acestui experiment. Numele REPORTERULUI care a tratat & a scris cu scepticism

despre aceste incidente (DESPRE RAIDUL INVIZIBIL DIN SALONUL DE BAR AL UNUI RESTAURANT ÎN TIMP CE ERA INVIZIBIL & DESPRE NAVELE CARE AU DISPĂRUT SUBIT) ŞI CARE LE-A LUAT INTERVIU Chelneriţelor POATE FI AFLAT, astfel mărturia SA şi a chelneriţelor pot fi adăugate la Dosar. Odată ce porniţi pe această cale, cred Că puteţi descoperi CONSIDERABIL MAI MULTE dovezi care să sprijine această întâmplare—(cum aţi numi-o, SCANDAL sau DESCOPERIRE?) Aţi avea Nevoie de un om ca Dale Carnegie ca să-i Manipulaţi pe aceşti oameni să facă exact ce doriţi. Ar fi mult mai ieftin decât să-i plătiţi pe fiecare dintre aceşti martori & Mult mai Etic. Ideea Este, pentru un Novice, extrem de ridicolă. Cu toate acestea, vă puteţi aminti, fără vreun ajutor, Data publicării unui Ziar în care aţi citit un articol interesant cu mai mult de 5 ani în urmă? Sau să vă amintiţi numele unor Oameni, numerele lor de telefon, pe care i-aţi văzut în 1943-44.

Chiar sper să luaţi în considerare acest plan. Veţi Progresa cum Nu se poate altfel. Desigur, realizez că veţi avea nevoie de un Om Care să-i facă pe alţii să vrea să se distreze, jucându-se cu Hipnoza, unul care să-i păcălească în acest fel pe cei de care aveţi nevoie pentru: #1 a veni la Demonstraţiile Sale & să îi invite astfel să fie şi Onoraţi" să Ajute cu spectacolul" & pentru că Îi fac o Mare favoare, &/sau pentru că iau parte la un act în schimbul unui mic onorariu. El ar TREBUI să fie un Om de o ingeniozitate iscusită în Fabricarea instantă a unei poveşti plauzibile – pe măsura „personalităţii" lui – şi ASTA l-ar fi costat SCUMP. Abilitatea de a convinge oamenii că o Minciună sfruntată este adevărul absolut ar fi una dintre principalele

sale cerinţe. (Ahem.) Da, astfel de înşelătorii şirete ar trebui să fie gândite în amănunt & executate. REZULTATUL FINAL VA FI UN ADEVĂR PREA IMPORTANT, PREA FANTASTIC, SĂ NU FIE DEZVĂLUIT. UN ADEVĂR BINE ÎNRĂDĂCINAT, SUSŢINUT DE DOVEZI POZITIVE INCONFUNDABILE. Aş vrea să ştiu unde locuiesc aceşti Marinari ACUM. Se ştie că puţini oameni ar putea spune cumva numele unui om & Adresa Sa SUB HIPNOZĂ, CHIAR DACĂ NU L-AU CUNOSCUT SAU ÎNTÂLNIT VREODATĂ. Aceste persoane au un factor PSI ridicat sau foarte ridicat în constituţia lor care poate fi intensificat sub presiune sau solicitare SAU care este de obicei intensificat în urma unei sperieturi extreme. De asemenea, poate fi REintensificat prin Hipnoză, astfel este ca şi cum ai citi din Encyclopedia Britannica. Chiar dacă acel Raid din Barul-Restaurant a fost pus la cale de oameni invizibili sau parţial invizibili, acei oameni SE POT VEDEA UNUL PE ALTUL, ASTFEL CĂ, În acea agitaţie, sigur au fost Menţionate NUME, fie Nume, Prenume sau Porecle. O verificare a Dispensarelor sau a Spitalelor Şantierelor Navale sau a punctelor de ajutor sau a CAZIERELOR întocmite în acea zi a incidentului de la Barul–Restaurant ar Putea dezvălui NUMELE EXACTE ALE ACELOR OAMENI, NUMERELE SERIEI LOR DE SERVICIU & ASTFEL S-AR OBŢINE INFORMAŢIILE DESPRE LOCUL DE UNDE PROVIN & prin "Manipulări" abile ale celor care se află încă la Domiciliu, se poate obţine se poate obţine NUMELE LOCULUI în care se află în prezent..

V-AR PLĂCEA SĂ DISCUTAŢI CHIAR CU UN OM (sau câţiva dintre ACEŞTI OAMENI) CARE A FOST ODATĂ O FIINŢĂ UMANĂ INVIZIBILĂ? (AR PUTEA SĂ DEVINĂ ASTFEL CHIAR ÎN FAŢA DUMNEAVOASTRĂ DACĂ ÎŞI OPREŞTE APARATUL ŢINUT LA NIVELUL ŞOLDULUI) Ei bine, toate aceste prostii fantastic de Absurde vor fi necesare, Doar pentru a face acest lucru, Hipnoza psihologia & toate astea. Poate vă sugerez ceva prea profund & prea Metodic pentru gustul dumneavoastră, dar până la urmă eu, ca subiect principal, Nu doresc să fiu deloc Hipnotizat şi, la rându-mi, simt acea atracţie a curiozităţii înspre acest lucru care, pentru mine, este irezistibil. Vreau să deslușesc acest mister întru totul. Motivele mele sunt doar de a determina intensificarea lucrărilor în acest domeniu al "Teoriei Câmpului Energetic."

Sunt un astronom, dl. Jessup. Nu am ezitări în acest sens şi cred că DACĂ ACEASTĂ TEORIE E TRATATĂ CORESPUNZĂTOR, I.E. PREZENTATĂ OAMENILOR & ŞTIINŢEI ÎN MODUL ADECVAT EFICIENT PSIHOLOGIC, sunt sigur că Omul va ajunge acolo unde visează acum să fie - înspre stele prin modul de transport pe care l-a descoperit accidental Marina (înspre ruşinea lor), când NAVA lor EXPERIMENTALĂ a dispărut & a apărut aproape un minut mai târziu la câteva Sute de mile marine depărtare, în alt punct al său de staţionare în zona Golfului Chesapeake. Am citit despre această întâmplare într-un alt ziar & doar prin Hipnoză şi-ar putea aminti vreun Om toate detaliile despre titlul ziarului, data apariţiei & etc., înţelegeţi? Eh. Poate că Marina a folosit

deja acest accident de transport pentru a construi OZN-urile dumneavoastră. Este un progres logic din orice punct de vedere. Ce părere aveţi???

CU MULTĂ STIMĂ
Carl Allen

CAZUL STRANIU AL DR. M.K. JESSUP

Editat De Gray Barker

CĂRŢILE SAUCERIAN ILUSTRATE

CLARKSBURG, W. VA.

Publicaţia cu circulaţie limitată realizată de Editura Saucerian a regretatului Gray Barker este acum o piesă de colecţie râvnită.

Capitolul 4
Moartea lui Jessup nu a fost o „sinucidere”!

Indiferent de ce spune lumea, am motive întemeiate să cred că dr. Jessup NU şi-a curmat singur viaţa, aşa cum am fost manipulaţi să credem, ci că a fost o „victimă” a „cirumstanţelor”.

Se pare că, după cum am văzut în documente secrete, Jessup era pe punctul de a convinge pe cineva din Marină să coopereze cu el. Acest individ urma să asigure toate dovezile ce ar fi demonstrat lumii că experimentul

Philadelphia chiar a avut loc. Acesta este motivul pentru care dr. Jessup a fost REDUS LA TĂCERE. Dacă ar fi trăit, toate acestea ar fi fost date în vileag cu mult timp înainte.

Moartea lui Jessup este o problemă tristă şi tragică, dar în ceea ce mă priveşte, este un caz clar de crimă ce implică o muşamalizare de mare magnitudine. De la început, Gray Barker avea, ca de obicei, informaţii din interior legate de moartea lui Jessup. A păstrat toate faptele şi toate cifrele – toate documentele – pentru a demonstra că Jessup a fost implicat în afaceri murdare:

• • •

Vremea era senină, caldă, doar cu o uşoară briză ce venea dinspre ocean. Fuseseră câteva averse mai devreme, dar totul era din nou senin. Era una din acele seri calde pentru care este atât de cunoscută Florida de Sud.

În parcul Matheson Hammock, îngrijitorul John Goode îşi făcea tura normală, chiar înainte de apus, ora de închidere, ce în data de 20 aprilie 1959 urma să vină la 6.45. Intrând în zona de parcare pentru picnic din partea de sud, departe de drumul Old Cutler, a observat o camionetă albă marca Chevrolet parcată pe marginea lotului.

Goode a trecut cu maşina mai departe, apoi s-a gândit să oprească şi să-l înştiinţeze pe şofer de ora de închidere. În timp ce frâna pentru a opri, ceva straniu legat de maşină l-a determinat să se uite mai atent în oglinda retrovizoare. Apoi, cu o filare a roţilor, s-a întors şi a accelerat înapoi întrucât era ceva ciudat la geamul din spate al camionetei.

Era dat în jos 3 sau 5 centimetri şi un furtun ieşea pe geam. În timp ce oprea, cele mai negre temeri îi erau confirmate: furtunul era ataşat la ţeava de eşapament, cârpe uscate erau îndesate bine în jurul ţevii şi la deschidere!

A deschis portiera şi a tuşit din cauza fumului greu, apoi şi-a ţinut respiraţia în timp ce scotea cheia din contact. Apoi şi-a îndreptat atenţia către şofer.

Bărbatul stătea încă drept, cu o înclinare spre înapoi. Ochii lui se uitau direct în faţă. Goode a ştiut că era mort sau foarte aproape de moarte. A deschis portiera din partea dreaptă a şoferului şi a condus cât a putut de repede la Biroul Administraţiei pentru a cere ajutor.

Acolo, raportul spus pe nerăsuflate avea să deschidă unul din cele mai controversate capitole din analele ştiinţei OZN-urilor.

• • •

Ni se tot repetă că aceia care îl cunoşteau pe Jessup, chiar şi numai vag, îşi dădeau seama că el nu s-a sinucis, întrucât nu fusese deprimat şi nu prezenta semne de tulburare în viaţa sa personală. Părea să fie fericit, avea o slujbă, o familie, mulţi prieteni şi depunea mult efort în studiile sale despre OZN-uri. Greşeala lui a fost, probabil, legătura pe care a atribuit-o studiului său cu experimentul Philadelphia, pentru că, cel mai probabil, acesta este motivul pentru care a devenit o ţintă esenţială de reducere la tăcere.

După spusele lui Gray Barker, ani la rând au trecut de la dispariţia lui Jessup şi aproape toată lumea din

domeniul OZN a uitat de el, cu excepţia unei femei care a luat legătura cu Barker pentru a-i spune cercetătorului despre descoperirile ei:

• • •

A sunat telefonul. Era Ann Gizlinger din Miami, Florida, despre care nu auzisem niciodată. Era extrem de interesată de moartea lui Jessup şi m-a supus unui fel de „interogatoriu" în legătură cu tot ceea ce ştiam. În final i-am spus:

- Ascultă, lasă-mă să-ţi trimit două cărţi, le citeşti, iar apoi voi încerca să îţi răspund la orice întrebare ai avea.

Întocmai, i-am trimis ediţia adnotată a **Cazului pentru OZN** şi **Cazul straniu al doctorului M.K. Jessup**.

Primisem multe scrisori pe această temă după ce cartea lui Charles Berlitz, **Fără urmă**, a fost publicată. Am presupus că şi ea, asemenea altora, a fost pur şi simplu intrigată de partea referitoare la Jessup şi dorea mai multe informaţii. Nu ştiam la acel moment despre viitoarea mea implicare cu Ann şi nici despre motivul ciudat, dar fascinant care a făcut ca subiectul să devină aproape o fixaţie în viaţa ei.

Nu am fost pregătit nici pentru viteza extraordinară a Serviciului Poştal sau viteza de citire a Annei. Cinci zile mai târziu, telefonul a sunat şi ea îmi vorbea din nou necontenit!

- Nu cred că doctorului Jessup s-a sinucis, a afirmat ea. Sau, dacă a făcut-o, cred că a făcut-o din cauza unui fel de control al minţii. O parte este doar intuiţie. Nu vreau să

dau explicaţii chiar acum. O altă parte este din cele două cărţi ale dvs., pe care tocmai le-am terminat de citit. Dar cea mai mare parte vine din investigaţiile efectuate de mine la morgă.

Dosarul lui Jessup

În decursul lunilor ce au urmat, Ann şi cu mine vorbeam în mod regulat în timp ce comparam notiţe cu ce ştiam eu şi cu ce afla ea. Marea şansă a venit de la morgă, unde Ann considera că se va lovi de îndărătnicie când va încerca să redeschidă acest caz vechi. Surprinzător însă, a descoperit că uşi i se deschideau nerăbdătoare şi că exista multă cooperare atât din partea personalului, cât şi din partea legistului, Joseph H. Davis. În mod normal, aceste dosare nu sunt pur şi simplu disponibile publicului şi totuşi ei i s-a permis acces deplin la ele şi chiar să le copieze verbal pe casete. Întrucât trecuseră mai mult de 10 ani de la moartea lui Jessup, se temea că informaţia avea să fie îndosariată în fişiere inactive în vreun loc inaccesibil. Din nou, spre surprinderea ei, a găsit dosarul în secţiunea curentă!

- Acum ştiu că dosarul este încă deschis şi este adus la zi, mi-a spus ea, întrucât, în timpul celei de-a doua mea inspecţii, am observat că informaţia ce i-o dădusem lui Davis era adăugată la dosar.

Când am aflat că actualul legist era dr. Davis, cooperarea extraordinară avea sens. Avea acelaşi post la momentul morţii lui Jessup şi a prezentat un interes mai mult decât superficial referitor la caz în acea vreme. De fapt, îmi scrisese pentru mai multe informaţii publicate de

mine, întrebându-mă dacă ştiam de vreo situaţie în care droguri halucinogene erau folosite ca tehnici de investigare a OZN-urilor. Faptul că legistul a menţionat acest lucru m-a făcut să cred, la acel moment, că şi el avea suspiciuni în legătură cu un joc murdar şi că Jessup ar fi fost convins să se sinucidă împotriva voinţei sale.

Iar faptul că dosarele fuseseră păstrate deschise mai mult decât timpul aferent mi-a reîntărit convingerea că dr. Davis împărtăşea această opinie.

Una dintre cele mai neobişnuite informaţii din dosar, descoperită de Ann, a fost că NICI O AUTOPSIE NU FUSESE FĂCUTĂ. Ştiam despre acest lucru dinainte şi l-am întrebat pe dr. Davis despre aceasta într-o scrisoare. Răspunsul lui a fost pentru că trupul neînsufleţit fusese donat Universităţii de Medicină din Miami.

Pentru Ann, al cărei soţ este un binecunoscut bancher din Miami, această explicaţie nu a fost îndeajuns de bună.

- Pot să vă citez, a spus ea, din Codul statului Florida, nr. 406.11, care prezintă 15 circumstanţe în care autopsia este necesară. Iar cazul lui Jessup se potriveşte cu cel puţin trei dintre acestea: (1) A fost o sinucidere. (2) Nu a fost văzut de un medic curant. Şi (3) în mod cert au fost circumstanţe neobişnuite.

Ann a descoperit că singurele teste efectuate cadavrului au fost pentru alcoolul din sânge şi monoxid de carbon. Testul alcoolului a fost negativ, celălalt pozitiv. Nici un test nu a fost efectuat pentru a determina dacă Jessup ar fi putut fi sub influenţa drogurilor. Nimeni de la morgă nu a putut să-i ofere Annei o explicaţie cu privire la lipsa unei autopsii.

„Doctorul” misterios

Alţi factori neobişnuiţi legaţi de cazul Jessup continuă să ne bântuiască:

De exemplu, sergentul Ted Obenchain, ofiţerul de la omucideri care a investigat cazul, i-a spus Annei:

- Lucrul a fost “prea profesional”. Şi lucrez la divizia omucideri de mult timp şi cred că pot să fac o astfel de afirmaţie. De exemplu, în mod normal un sinucigaş care-şi ia viaţa prin intoxicare cu monoxid de carbon nu-şi alocă timp să ude toate articolele de îmbrăcăminte şi să le îndese în geamul din spate pentru a-l face mai etanş. Majoritatea sinucigaşilor folosesc un furtun obişnuit de grădină. Însă furtunul folosit în cazul lui Jessup era mai larg în diametru, similar cu furtunul unei maşini de spălat. Şi nu a fost doar îndesat în ţeava de eşapament a maşinii. A fost prins cu sârmă în jurul ei. Şi toate acestea au fost făcute în plină zi, puţin mai încolo de un drum bine populat, în mijlocul orei de vârf, când traficul părăsea parcul.

Apa nu ar fi putut fi aplicată pe cârpe la locul crimei sau un complice a substituit dovada. Cel mai apropiat corp cu apă se afla la mai bine de 180 metri depărtare. Sergentul Ted Obenchain nu a găsit nici un recipient de transportat apă la maşină. Hainele lui Jessup nu erau ude, deşi cârpele folosite pentru a astupa geamul erau saturate cu apă.

Mai mult, era acel doctor misterios care din „întâmplare” a apărut la locul crimei pentru a-l declara pe Jessup mort. În timp ce poliţia încerca să-l resusciteze pe

Jessup dându-i oxigen, un om, care s-a identificat drept „dr. Harry Reed", trecea din întâmplare prin parc (deşi după programul de închidere). El l-a examinat pe Jessup şi l-a pronunţat mort, deşi oficial, declararea trebuia să vină de la medicul legist.

Ann a sunat personal şi a intervievat fiecare doctor din cartea de telefoane din Miami şi ulterior a verificat arhivele de stat. Nici unul dintre doctori nu a auzit vreodată de dr. Reed şi el nu era licenţiat în statul Florida.

Un alt exemplu era faptul că soţia lui Jessup, Rubye, a refuzat să vadă cadavrul, spunând că nu avea cum să fie soţul ei, de vreme ce ştia că soţul ei nu avea cum să comită suicid. Bineînţeles că această reacţie poate fi datorată unei traume emoţionale extreme. Dar sergentul Obenchain s-a arătat interesat în mod special de doamna Jessup şi soţia lui s-a oferit să stea cu ea câteva zile. Ea a acceptat invitaţia, dar i-a cerut să plece după trei zile, dar nu înainte să îi povestească doamnei Obenchain despre telefoane neobişnuite pe care Jessup le primea înaintea morţii lui. Telefoanele păreau să-l supere, deşi nu îi spunea despre ce era vorba. Când Jessup era plecat şi răspundea ea la telefon, interlocutorul închidea. Telefoanele au încetat după moartea lui Jessup. Ann, care crede că moartea a intervenit prin suicid, dar că Jessup a fost victima unui fel de „control al minţii", considera aceste telefoane ca parte din proces.

Următorul exemplu: morga l-a înregistrat pe cel care a identificat cadavrul ca fiind Leon A. Seoul. I-am spus Annei că, din cunoştinţele mele, acest nume nu a ieşit niciodată la iveală în cercetările OZN-urilor şi am explicat că morga a considerat că omul este un prieten de familie.

Anchete intensive în zona locală nu au produs nici o cunoştinţă sau urmă a acestei persoane care avea un nume de origine orientală, de fapt, numele unui oraş coreean. William Moore a verificat şi el acest aspect, i-a spus Annei, în timpul cercetărilor lui pentru experimentul Philadelphia şi incidentul Roswell, dar nici una din rudele lui Jessup, apropiate sau îndepărtate, nu auziseră vreodată de această persoană.

- Nu e de mirare, i-am spus Annei, că tu crezi într-o teorie a conspiraţiei. Mai întâi a fost doctorul, sau cineva care se dădea drept doctor, care se învârtea în jurul locului crimei, în exact momentul oportun, aşteptând să se asigure, se prea poate, că sinuciderea a fost reuşită. Cineva care se poate că „intervenea" pe lângă doamna Jessup şi o influenţa să nu se uite la cadavru. Apoi o altă persoană, care nu a putut fi niciodată găsită, îndeplinind ritualul de identificare. Şi în final, nu avem cum să ştim că trupul neînsufleţit era cel al lui Jessup. Sunt într-adevăr multe elemente ale unei „înscenări".

Ceva ce ar putea fi mare

Dar dacă a avut loc o conspiraţie, Jessup fiind supus unui „control mental" şi determinat să comită suicid, care a fost motivul? Alte fapte adunate de Ann în timpul investigaţiilor sale ar putea indica o astfel de motivaţie şi ar putea să ne ofere unele din răspunsurile pe care le căutăm.

Doctorul Manson Valentine, cercetător şi coleg al lui Jessup care locuia în Miami, i-a spus Annei că el împreună cu soţia sa au încercat să dea de astronom timp de trei zile

înainte de moartea sa. Voiau să-l invite la cină şi să discute cu el întrucât îl vedeau destul de supărat dintr-un oarecare motiv. Jessup le-ar fi spus că este pe cale de „a afla un lucru mare" (totuşi Valentine nu credea că Jessup era îndeajuns de supărat încât să-şi ia propria viaţă).

Cu şase luni înainte, Jessup vizitase locuinţa regretatului Ivan T. Sanderson în New York şi a adus cu el una din ediţiile originale adnotate ale cărţii sale **Cazuri pentru OZN**, ce fusese republicată de Corporaţia Varo. În timpul serii, Jessup i-a cerut lui Sanderson să mai aducă în biroul său particular alte trei persoane (nu le cunoaştem numele). Acolo el a arătat celor patru persoane cópia pe care el a „re-adnotat-o" sau căreia i-a adăugat propriile sale note. Le-a cerut să o citească şi apoi să o pună la adăpost „în cazul în care ar fi să se întâmple ceva cu mine". Deşi nu a divulgat ce conţineau notările, Sanderson a spus că „după ce am citit materialul, toţi am avut un sentiment colectiv de o natură neplăcută. Iar acesta a fost confirmat când Jessup a fost găsit mort în maşina sa".

Este posibil ca Jessup să fii avut mai multe informaţii despre experimentul Philadelphia decât susţine că Allende i-ar fi scris? Ann consideră că el ar fi putut fi un cercetător desemnat fie să ajute la planificarea experimentului, fie să ajute la îndeplinirea lui.

Deşi CIA fie nu putea, fie nu voia să furnizeze nici un fel de informaţie, Ann recunoaşte că FBI a fost foarte cooperativ şi i-a oferit un dosar complet referitor la Jessup, cu foarte puţine eliminări.

De ce a întreprins FBI o astfel de investigaţie? Jessup aplicase şi obţinuse o slujbă de stat. A lucrat pentru stat din mai 1943 până cândva în 1944. Experimentul

Philadelphia a avut loc în sau în jurul mijlocului anului 1944.

Fie dintr-o pură coincidenţă, sau implicare reală, încadrarea în timp este exactă.

Cu fiecare an care trece, posibilitatea de a demasca orice joc murdar în moartea lui Jessup devine tot mai greu de îndeplinit, iar autorii, dacă ar exista astfel de persoane, sunt la adăpost de a fi demascate. De exemplu, imediat ce Ann a devenit interesată de cazul Jessup, a încercat să dea de doamna Rubye Jessup. Un an de zile a trecut până să aibă succes, dar oricum prea târziu. Doamna Jessup murise cu şase luni înainte.

• • •

O conspiraţie orchestrată?

În decursul unor luni, Gray Barker a corespondat şi a acceptat activ telefoane din partea Annei Ginzlinger, care părea realmente dornică să descopere motivele morţii lui Jessup. Se pare că se hotărâse cu ceva timp în urmă că moartea astronomului făcea parte dintr-o conspiraţie orchestrată. I-a spus lui Barker:

- Din nou, întrebarea din capul meu nu este dacă şi-a luat viaţa. Întrebarea mea este : a făcut-o din proprie iniţiativă sau a fost împins să o facă de o foarte bine orchestrată conspiraţie de forţe exterioare care doreau să-l reducă la tăcere şi au considerat că este în avantajul lor ca el să fie cel care comite acest ultim act, ei rămânând astfel cu mâinile curate?

De fapt, când am vorbit despre acestea cu un alt investigator, William Moore, mi-a spus:

- Dacă toate acestea sunt adevărate, trebuie să ai grijă cum vei conduce propriile tale investigaţii pentru că acest gen de creaturi care ar comite un astfel de act nu ar ezita să o facă din nou dacă ar considera că cineva este pe punctul de a-i demasca.

Mai era şi întrebarea referitoare la „Doctorul" care a apărut la locul presupusei „sinucideri", cât şi problema referitoare la cine a identificat efectiv cadavrul pentru familie. În jurnalele lui, ce se află acum la librăria publică din Clarksburg, pot fi gasite unele din întrebările pe care Barker le-a adresat femeii din Florida:

• • •

GRAY: Cum rămâne cu soţia lui, Rubye Jessup? Nu a fost ea prezentă pentru identificarea cadavrului?

ANN: A fost prezentă, dar a refuzat vehement să identifice cadavrul.

GRAY: Ai ivreo idee de ce a refuzat?

ANN: Nu voia să accepte ideea că era soţul ei. Spunea într-una : „Nu poate fi soţul meu!". Şi a refuzat să meargă să se uite la cadavru.

Cel care a identificat cadavrul este înregistrat ca fiind „Leon A. Seoul". Nu am reuşit să îl localizez, deşi antene au fost puse peste tot în Statele Unite.

GRAY: În mod cert, mie acest nume nu-mi spune nimc despre cineva care ar putea fi interesat de OZN-uri.

ANN: Se presupune că era un prieten de familie.

GRAY: Numele sună oriental.

ANN: Da, acest lucru m-a frapat şi pe mine. Şi mai am unul pentru tine – o altă persoană pe care nu am reuşit să o localizez. În timp ce poliţia încerca să-l resusciteze pe Jessup administrându-i oxigen, un om care s-a prezentat ca fiind „dr. Harry Reed" s-a nimerit să treacă prin parc. L-a examinat pe Jessup şi la pronunţat mort. Bineînţeles că, oficial, Jessup trebuia pronunţat mort de către medicul legist.

GRAY: Era un doctor local?

ANN: Personal am sunat şi i-am intervievat pe toţi doctorii Harry Reed pe care i-am găsit în acest oraş şi nici unul dintre ei nu auziseră vreodată de Jessup.

GRAY: Este aproape de necontestat că a fost vorba de un joc murdar şi cine l-a orchestrat avea propriul doctor la locul faptei care să se asigure că Jessup era mort!

ANN: Poate să se asigure că nimeni nu avea să-l resusciteze! S-ar fi putut întâmpla ca îngrijitorul parcului să-l găsească pe Jessup PREA DEVREME.

GRAY: Jessup era mort când l-a găsit îngrijitorul?

ANN: Nu ştim când a fost descoperit prima oară. Dar la momentul la care a ajuns poliţia, nu i s-a mai găsit nici un puls sau bătaie a inimii.

GRAY: Bănuiesc că era familiarizat cu sinucigaşi.

ANN: Oh da. Deşi era la omucideri de puţină vreme, era complet calificat pentru a trage o astfel de concluzie. Furtunul folosit la maşina lui Jessup era similar cu al unei maşini de spălat – furtunul de eşapament, lung de un metru şi jumătate şi cinci centimetri în diametru. Şi nu a fost doar împins pe ţeava de eşapament, a fost prins cu sârmă. Şi toate acestea au fost făcute în timpul zilei, aproape de un drum bine populat, în mijlocul orei de vârf.

GRAY: Crezi că apa a fost turnată peste cârpe la locul crimei?

ANN: Cea mai apropiată sursă de apă se afla la mai bine de 180 de metri depărtare. Poliţia nu a gasit nici un recipient de transportat apa. Hainele lui Jessup nu erau ude. Şi totuşi cârpele care s-au folosit pentru astuparea geamului erau îmbibate cu apă.

GRAY: Mintea mea continuă să se întoarcă la soţia lui Jessup, Rubye. Ai avut ocazia să o intervievezi?

ANN: Mi-am început căutările lui Rubye Jessup imediat după ce am început să cercetez cazul Jessup. Nu

am putut să-i dau de urmă decât abia după mai bine de un an, când am aflat că murise cu şase luni în urmă, în 1978.

GRAY: Aţi indicat că ea a refuzat să vadă cadavrul pentru că era tulburată emoţional. Sună destul de logic, dar credeţi că este posibil ca „cineva" să o fi „influenţat"?

ANN: Aceasta este afirmaţia sergentului Obenchain. Evident, s-a implicat personal în caz, posibil din cauza acestei idei. Şi era extrem de preocupat de starea emoţională a doamnei Jessup, de modul cum a reacţionat – atât de mult încât i-a cerut soţiei lui să stea cu ea câteva zile. Aceasta i-a spus că doamna Jessup repeta într-una că nu era soţul ei. Dar, după trei zile, doamna Jessup i-a cerut acesteia să plece, i-a spus că nu mai voia să vorbească despre ce s-a întâmplat. Acesta este unul din motivele datorită căruia ofiţerul credea că cineva a făcut-o să-şi închidă gura.

Apeluri telefonice ciudate

GRAY: Haide să găsim nişte posibile motive de a scăpa de dr. Jessup. Ştim că înainte de moartea sa a fost implicat cu Carlos M. Allende, care îi scrisese în legătură cu experimentul Philadelphia şi care de asemenea, se pare, a scris unele din adnotările din cartea trimisă Marinei. Este un fapt că dr. Jessup a fost chemat la BCN (n.r.: Biroul de Cercetare Navală) din Washington pentru interogatoriu. Este posibil ca Jessup să fii fost implicat în vreun fel în experiment, mai mult decât rolul său pasiv de a primi scrisori şi de a fi scris cartea ce a fost adnotată?

ANN: Am crezut acest lucru dintotdeauna. Presupun că sunteţi familiarizat cu ultimele declaraţii ale răposatului Ivan Sanderson cum că Jessup a pus mâna pe o retipărire a cărţii adnotate şi a anexat propriile lui adnotări?

GRAY: Da, dar ce s-a întâmplat cu această copie re-adnotată?

ANN: Nu ştiu. A fost lăsată la casa lui Sanderson. Bineînţeles că de atunci Sanderson a decedat şi nimeni nu a putut să o localizeze. Cu şase luni înainte de moartea lui Jessup, acesta a fost oaspete în casa lui Sanderson din New York şi acela este momentul în care a lăsat cartea. De asemenea, i-a cerut lui Sanderson să mai aducă alte trei persoane (nu ştim exact cine) cu ei în biroul particular al lui Sanderson. Le-a înmânat atunci cópia lui re-adnotată, le-a cerut să o citească şi apoi să o pună la adăpost, „în cazul în care ceva avea să se întâmple cu el".

Deşi nu a divulgat conţinutul adnotărilor, Sanderson a afirmat că „după ce am citit acest material, noi toţi am dezvoltat un sentiment colectiv de o natură extrem de neplăcută. Iar acesta a fost într-un mod oribil confirmat când Jessup a fost găsit mort în maşina sa".

GRAY: Poate că această copie re-adnotată va apărea într-o zi şi vom putea să ne facem o mai bună idee despre ce ştia Jessup de era atât de neplăcut.

ANN: Chiar sper!

GRAY: În timpul unei conversaţii a dvs., aţi menţionat un zvon cum că Allende l-ar fi vizitat pe Jessup cu puţin înainte de moartea sa...

ANN: Nu este un zvon. O ştiu dintr-o sursă foarte sigură, al cărei nume nu îl pot da, că Allende chiar l-a vizitat pe Jessup cu trei zile înainte ca acesta să moară. Bineînţeles că nu ştiu ce s-a discutat.

Un alt lucru care mă preocupă foarte tare este seria de apeluri telefonice pe care Jessup le-a primit în timpul săptămânilor dinaintea morţii sale. Rubye Jessup i-a spus soţiei sergentului Obenchain, cât timp a stat la ea, despre telefoanele la care uneori, în absenţa soţului ei, răspundea ea. Erau de la oameni ciudaţi care nu îşi spuneau nici numele şi nici ce treabă aveau.

GRAY: Este posibil să fii fost comunitatea de inteligenţă?

ANN: Este foarte posibil, iar telefoanele este posibil să fi fost în vreun fel subliminale, de „a intra în mintea lui".

• • •

Control al minţii? Droguri? Hipnoză?

Au existat multe supoziţii în legătura cu ce – sau cine – l-a omorât de fapt pe Morris K. Jessup. Ideea cum că droguri sau un fel de hipnoză avansată ar fi putut să joace un rol în moartea sa a tot revenit.

De exemplu, un puţin cunoscut scriitor de OZN-uri pe numele de Richard Ogden, care locuieşte în Seattle, Washington, a oferit această ipoteză şocantă:

„În ceea ce îl priveşte pe Jessup, afirma Ogden, sinuciderea lui a fost o înscenare". Jessup a căzut victimă hipnozei. I-a fost trimisă o înregistrare audio ce conţinea sugestii autodistructive. Caseta cuprindea sugestii hipnotice suprapuse peste muzică şi amestecate cu sunet alb. Nimeni nu poate rezista hipnozei prin unde sonore. Aceasta este hipnoză deghizată şi nu poate da greş. Sunetul alb produce condiţionare subliminală, o condiţionare a subconştientului, un stimul ce afectează creierul chiar sub pragul de conştientizare lucidă. Există anumite lungimi de unde sonore ce nu sunt perceptibile auzului conştient, dar care sunt auzite de subconştient.

Echipamentul este cunoscut oficial sub denumirea de Auralgesiac, analgezie audio, şi se conectează cu orice sistem muzical de înaltă calitate: casetofon, fonograf. Sunetul alb este folosit de medici, dentişti şi psihoterapeuţi; înlătură orice durere şi chiar şi operaţii majore pot fi efectuate în spitale cu el şi nu va exista durere. Înlătură folosirea de medicamente.

Asta înseamnă că produce o stare foarte adâncă de hipnoză şi este cea mai puternică metodă de hipnoză cunoscută ştiinţei medicale.

Îţi dai seama că cineva poate pur şi simplu să te sune la telefon şi, când răspunzi, primeşti o doză de sunet alb ce te pune într-o transă înainte chiar de a putea închide. Subconştientului tău i s-ar da gânduri sinucigaşe, iar apoi ai ieşi şi te-ai distruge. Bineînţeles, prima oară ţi s-ar spune să scrii o scrisoare cuiva în care ai sugera că eşti pe

punctul de a te sinucide. Asta s-a întâmplat şi cu Jessup. Este crimă cu sânge rece!

Nu, nu te iau peste picior şi nici nu este prea fantastic pentru a fi adevărat! Echipamentul costă în jur de 200 de dolari şi poate fi obţinut de la o companie de echipamente medicale din New Jersey".

Poză a lui Al Bielek aşezat la biroul regretatului zoolog Ivan T. Sanderson, care era, de asemenea, şi confident al doctorului Jessup. Propria cópie privată a scrisorilor lui Allende a fiului lui Sanderson a dispărut fără urmă din biblioteca sa.

Capitolul 5
Moştenirea lui Al Bielek

Timp de mulţi ani, puţine informaţii noi au apărut în sprijinul afirmaţiei cum că moartea lui Jessup fusese plănuită. În aceeaşi măsură, nimeni nu strângea date nepublicate anterior despre însuşi experimentul Philadelphia, iar astfel s-a constatat un declin în interesul pentru aceste probleme. Apoi, într-o seară destul de umedă din 1989, un individ misterios a venit la microfon la festivalul OZN/New Age anual organizat de Tim Beckley în Phoenix, Arizona, şi i-a şocat pe sutele de participanţi, declarând că era un supravieţuitor al experimentului Philadelphia. Liniştea s-a lăsat asupra auditoriului, iar cei prezenţi erau captivaţi, anticipând nişte dezvăluiri destul de uimitoare. Iniţial, mulţi au crezut că temperatul Bielek era un şarlatan, că nu era "întreg la minte" şi că născocise

de fapt această poveste destul de ciudată pentru a atrage atenţie.

Ei bine, mulţi ani au trecut de atunci şi Al Bielek a călătorit dintr-un capăt al continentului în celălalt şi a fost primit cu braţele deschise pe măsură ce oamenii care i-au auzit povestea realizează că este foarte probabil ca acesta să spună adevărul aşa cum şi-l aminteşte.

Pe măsură ce au trecut lunile, Bielek a început să-şi amintească tot mai multe despre cele întâmplate în 1943. El este cel care a fost în stare să pună aproape toate piesele cap la cap pentru noi, pentru că Bielek a fost într-adevăr acolo când s-a întâmplat totul.

Alfred Bielek a ieşit în faţă, susţinând a fi un supravieţuitor al îngrozitorului proiect "al invizibilităţii", realizat de Marina Statelor Unite.

Iată povestea lui, cu propriile sale cuvinte:

• • •

În 1947, s-a instaurat o nouă politică administrativă şi o cu totul nouă administraţie a armatei. S-au înfiinţat posturile de şefi comuni ai personalului. S-a format Departamentul pentru Cercetări Navale, care a înlocuit vechiul Departament de Inginerie Navală. Nu aveam un Departament al Forţelor Aeriene, dar acesta urma să se înfiinţeze aproximativ trei ani mai târziu. Dar aveam un Pentagon şi o întreagă ierarhie. Aşa că, în 1947, cineva a decis să se revizuiască acest proiect. Von Neumann a fost

rugat să se mai uite o dată peste acesta, să vadă ce s-a întâmplat şi dacă se putea salva ceva. Aşa a făcut.

Apoi, o grămadă de alte lucruri s-au întâmplat între timp. Această reluare a proiectului din 1947 s-a întâmplat pe când eu nu mai făceam parte din el. Am fost eliminat din proiect şi am mers altundeva. Marina mi-a dat altceva de lucru până în 1947, când au considerat că trebuie să mă destituie cu totul.

Expediat la Montauk

Chiar înainte de prima prăbuşire semnificativă a unui OZN în zona Roswell, New Mexico (pe data de 7 iulie 1947), am fost destituit din Marină. Din câte îmi amintesc acum, detaliile sunt destul de clare. În locul în care mă aflam aveam acces nelimitat la documentele şi registrele Marinei şi la un seif "negru" pentru a întocmi un raport pentru Marină cu privire la istoria dezvoltării bombei atomice. Mă aflam la Los Alamos când m-au urcat într-un tren şi m-au trimis la Washington. Apoi m-au trimis înapoi pe coasta de est, la Montauk. Pe atunci, Montauk era o bază militară condusă de armată şi numită Fort Hero. Fort Hero, care exista de dinainte de Primul Război Mondial, era o bază militară pentru Marină şi Armată. Printre utilajele Armatei erau şi arme de apărare a coastei. Aceste arme masive se aflau pe transportatoare feroviare şi aveau depozite de armament şi aşa mai departe. Această bază a funcţionat pe perioada celui De-al Doilea Război Mondial şi după aceea şi funcţiona încă drept bază militară în 1947.

Înapoi în 1983, ca Al Bielek

Aşa că m-au trimis acolo şi deodată eram înapoi în anul 1983. M-au trimis în trecut. Ştiu că ar putea să pară o nebunie, dar cu toate astea, aşa s-a întâmplat. Au decis că trebuiau să scape cu adevărat de mine. Nu voiau să mă omoare, asta e cea mai uşoară cale de a trata o problemă, să scapi

O poză timpurie cu Al Bielek înainte să-şi amintească
întru totul despre rolul pe care l-a avut în experimentul Philadelphia.

de cineva care ştie prea multe. Dar din motive ştiute doar de ei, au decis că nu pot să facă asta. Aşa că mi-au spălat creierul cu totul. M-au trimis în trecut. Mi-au implantat amintiri ale unui timp trecut şi m-au introdus într-o altă familie, familia Bielek.

Astfel am primit numele de Alfred Bielek. Chiar şi certificatul meu de naştere a demonstrat acest lucru. Eram înregistrat ca Alfred Bielek, dar nu aveam nicio dovadă că am fost Edward Cameron, cel puţin n-am putut găsi nimic, nicăieri. Toate dovezile au fost înlăturate, şterse, cum vreţi să o numiţi. Sunt foarte meticuloşi cu astfel de lucruri.

Şi am crescut din nou, dacă vreţi. Am toate amintirile din copilărie, de când am mers la şcoala de ingineri, de când am devenit inginer electronist profesionist timp de treizeci de ani şi de când m-am pensionat acum doi ani.

Proiectul Phoenix

Totuşi, înainte să mă pensionez, s-au întâmplat câteva lucruri. Pe scurt, vreau să descriu proiectul Phoenix, deoarece am fost implicat şi în acesta. A fost un proiect conceput ca rezultat al unei munci începute la sfârşitul celui De-al Doilea Război Mondial, în jurul anului 1947, la vremea când au relansat experimentul Philadelphia. Dar nu avea legătură cu experimentul Philadelphia, experiment pe atunci. Proiectul Phoenix a început în Laboratoarele Naţionale Brookhaven din Long Island şi privea în mod special un grup de imigranţi care erau cercetători cunoscuţi înainte de cel De-al Doilea Război Mondial. Cercetarea a început cu chestiuni de felul controlului minţii şi proiecte asociate cu asta. După ce am fost destituit, OZN-ul s-a prăbuşit în 1947, în zona Roswell, New Mexico. S-a înfiinţat o echipă guvernamentală care să investigheze incidentul, după ce Armata îl preluase şi după ce Armata a anunţat că a capturat un OZN (toate acestea sunt înregistrate public). Au trimis declaraţia la ziarele din Roswell şi aceasta încă face parte dintr-un comentariu TV şi un documentar realizat în Las Vegas, "OZN-urile drept Dovadă", de George Knapp.

Una dintre secvenţele din documentar înfăţişează adevărata poveste a celor întâmplate în 1947, felul în care au dat curs atunci unei acţiuni ample de secretizare. OZN-ul prăbuşit pe teritoriul fermei din apropiere de Roswell conţinea extratereştri morţi ce arătau mai mult a lăcuste

decât a oameni. Dar lucrul care i-a băgat în sperieţi şi care a cauzat o isterie totală la Washington a fost faptul că s-au găsit părţi ale corpului uman printre rămăşiţe. Deci pe cine ar chema să se ocupe de investigaţii? Pe dr. Vannevar Bush, consilierul prezidenţial ştiinţific. Cine era asistentul lui? Dr. John Von Neumann, tot o informaţie de ordin public.

Au investigat acest accident. În 1947 a avut loc un al doilea astfel de incident şi altul în 1948 şi încă unul în 1949. În 1949, au prins unul viu, doar că acesta nu se asemăna cu cei morţi. Cel viu, pe care l-au numit EBE 1, alerga pe câmpuri. Trebuie să presupun un pic aici pentru că nu i-am întrebat niciodată despre asta. L-am cunoscut pe Von Neumann mai târziu, sub identitatea Bielek, şi îmi amintesc câteva lucruri. Nu l-am întrebat vreodată dacă vorbise cu acest individ, presupun că da, deoarece Von Neumann a obţinut de undeva indiciile cu privire la ce nu era în regulă cu experimentul Philadelphia.

Blocaje temporale

Ceea ce nu era în regulă şi trebuia corectat sună simplu teoretic, dar a fost foarte dificil de îndreptat practic. Fiecare fiinţă umană născută pe această planetă, de fapt chiar din momentul conceperii sale, are un set de aşa-numite piedici temporale. Sufletul este blocat în acel punct al curgerii timpului când are loc concepţia, aşa că totul merge înainte cu un ritm normal al funcţionării timpului, în principal în a patra dimensiune. Aşa că faci parte din societatea de zi cu zi. Când te trezeşti, o faci în timpul potrivit, cunoşti aceeaşi oameni, totul e la fel şi nu ai

alunecat într-o altă realitate peste noapte. Eşti blocat într-o perioadă de timp.

Aceste piedici rămân cu tine pentru tot restul vieţii. Când încetezi să trăieşti, acestea dispar şi eşti liber să mergi altundeva, să spunem aşa, în timp. Poţi să te reîncarnezi în alt timp, nu neapărat mai târziu. Poţi să mergi înapoi. Există câteva înregistrări care indică acest lucru. Dar acele piedici temporale sunt lucrurile care au fost întrerupte de puterea extraordinară a câmpurilor generate de abordarea lui Von Neumann.

Von Neumann a folosit patru dispozitive imense cu bobine Tesla. Nu erau bobinele Tesla obişnuite; Tesla realiza bobine sub formă conică. Erau acţionate, în perechi, de fiecare dintre generatoarele de 75-rw care funcţionau la o frecvenţă relativ redusă (pulsată). Erau patru transmiţătoare cu frecvenţă radio, de doi megawatti fiecare (undă continuă); erau de asemenea impulsionate la un ciclu de utilizare de 10%. Nu voi intra în detalii cu privire la frecvenţe. Puterea echivalentă era de aproximativ 80 megawatti (pulsată). Antena era plasată pe catargul navei, iar personalul de pe punte se aflau aproape lângă aceasta. Nimeni, niciodată până atunci, nu a expus o fiinţă umană la asemenea câmpuri energetice puternice, cu atât mai puţin la astfel de câmpuri magnetice, incredibil de intense. Nimeni nu ştia ce avea să se întâmple. Nimeni nu s-a gândit la asta cu excepţia lui Tesla, care ştia că se va întâmpla ceva.

Într-un final, Von Neumann a consimţit, probabil ceva avea să se petreacă. Aşa a fost, desigur. S-au ales cu oameni înnebuniţi; s-au ales cu nişte oameni care şi-au pierdut piedicile temporale, au umblat pe nicăieri şi au

dispărut pentru totdeauna. Au fost alţii mult mai ghinionişti. Patru dintre ei, care s-au mişcat din poziţia lor originală, au ajuns pe puntea de oţel. Când câmpurile navei funcţionau, nu era nicio problemă. Când câmpurile au cedat şi piedicile lor temporale au dispărut, dacă îşi schimbaseră din nefericire poziţia, se îndepărtaseră şi se rematerializaseră în dimensiunea noastră, în universul nostru (deoarece erau în afara lui) într-un loc puţin mai diferit sau dacă au fost destul de nefericiţi să se afle pe locul podelei de oţel, oţelul punţii pur şi simplu s-a combinat cu moleculele corpurilor acestora. Nu e un mod prea plăcut de a muri
Asta s-a întâmplat.

Inventarea unui computer care să rezolve problema

Acum, întrebarea era: ce faci ca să previi acest lucru? Problema a necesitat înţelegerea fundamentelor metafizicii, Von Neumann fiind nevoit să se întoarcă şi să-l facă. Vă puteţi imagina un olandez încăpăţânat, cufundat în matematică şi cu o mentalitate materialistă deosebit de puternică, să trebuiască deodată să abordeze metafizica? Sunt sigur că la început a fost un pic îngreţoşat, dar cu toate astea şi-a făcut temele. Şi a descoperit problema. Nu ştiu cum a rezolvat-o, dar a ştiut că avea nevoie de un computer.

Pe atunci nu existau computere adevărate, computere electronice, aşa că le-a inventat literalmente. A făcut-o la Institut, între anii 1949 şi 1951. Cărţile despre progresul computerului Von Neumann-Goldstein, teoria şi

diagramele logice se află încă pe rafturi, le-am văzut. În 1951 avea un computer care a devenit complet funcţionabil în 1952. A realizat unul pentru Marină folosind o nouă abordare a proiectului. Cumva a rezolvat problema piedicii temporale, dar chiar nu ştiu cum.

Al patrulea test care a dus la proiectul Phoenix

În 1953 au făcut un alt test: o altă navă, un alt echipaj. Încununat de succes. Nu au existat probleme de genul oamenilor care să treacă prin ziduri sau să dispară sau să ajungă în camera din spate a unui bar care nu exista în centrul oraşului Philadelphia (una dintre poveştile care circulă). Totul a mers strună. Deci ce au făcut ei? Marina a anulat Proiectul Rainbow (Curcubeu) şi l-a renumit Proiectul Phoenix şi a devenit parte din Proiectul Phoenix care se afla deja în derulare sub un alt randament, o altă înfăţişare.

Acel proiect a mers înainte timp de câţiva ani şi până la urmă rezultatul a fost toată aparatura pe care a generat-o de atunci - aparatura necesară pentru a crea Invizibilitatea, bombardierul Invizibil (invizibilitatea). Acum au câmpuri şi scuturi invizibile pentru navele noastre de mari dimensiuni, portavioanele. Există informaţii de ordin public despre aceste întâmplări, despre portavioanele noastre care dispar de pe ecranele radarelor şi chiar de la avioane private care urmăreau un portavion în Pacific—care a dispărut într-o zi şi care a apărut pe radar trei zile mai târziu la aproximativ 3.000 de mile depărtare şi care a devenit din nou vizibil cu ochiul liber. Aşa că problema a

fost atunci rezolvată şi Von Neumann, desigur, a trecut la alte lucruri.
Ce s-a întâmplat apoi este destul de ciudat. Proiectul Phoenix a mers mai departe. Aspectele legate de controlul minţii, care a fost una dintre funcţiile iniţiale ale acelui proiect, erau toate sub control guvernamental în laboratorul guvernamental din Brookhaven. Ca toate laboratoarele guvernamentale, trebuie să întocmească rapoarte lunare, numite rapoarte de desfăşurare. Aceştia le deţin; au ajuns undeva în Congres. Nimeni nu ştie exact unde, dar undeva în jurul anului 1958, cineva s-a hotărât să le citească. (Câteodată îi ia mult Congresului să se dezmeticească.) Aceştia au reacţionat: "Controlul minţii? —cine vrea aşa ceva? Nu vrem să avem de-a face cu asta; ar putea să îl folosească pe noi. Anulaţi proiectul".
Aşa au făcut.
Oamenii de ştiinţă au fost scoşi afară din Brookhaven, aşa că au plecat în căutarea unei noi locaţii. De fapt, acest lucru s-a întâmplat în jurul anilor 1967-1968 în ceea ce privea proiectul legat de controlul minţii. La acel moment, Fort Hero se afla deja sub jurisdicţia Forţelor Aeriene pentru Proiectul Sage, care era, desigur, siatemul radar de avertizare timpurie în 25 de staţii de pe teritoriul Statelor Unite. Cei din Armată s-au gândit, "Ei bine, ar putea fi o idee bună să îi aducem aici să îşi continue cercetările", aşa că oamenii de ştiinţă s-au mutat la Fort Hero. Până la urmă, Forţele Aeriene au abandonat acel proiect deoarece a apărut sistemul Dew Line, iar apoi Sistemul de Avertizare Rapidă BEM. Aşa că toate aceste proiecte Sage s-au oprit. După aceea, s-au întâmplat multe lucruri. Adică aceştia s-au ocupat cu cercetarea călătoriei în timp şi cu

alte proiecte, unele despre care nu ştim nimic nici până astăzi.

Monstrul creat de Proiectul Phoenix

Pe 12 august 1983, Proiectul Phoenix a fost absorbit de Experimentul Philadelphia. Ce s-a întâmplat cu proiectul Phoenix? A fost distrus în acea noapte, o noapte de teroare în care un monstru descris amănunţit, care semăna foarte tare cu un om de zăpadă "îngrozitor", un Yeti, care a fost descris (în funcţie de cât de panicaţi au fost martorii) ca având între 12 şi 30 de picioare înălţime. A distrus clădiri şi oameni. Aşa că directorul proiectului de la acea vreme, era Jack Pruett, a spus: "Trebuie să închidem acest post". Şi apoi a avut aceeaşi problemă ca noi; nu au putut să îl închidă acţionând comutatoarele. Au mers afară şi au tăiat cablurile electrice care alimentau postul. Nu s-a întâmplat nimic. Postul a continuat să funcţioneze, dar fără curent electric. Pruett însuşi era foarte speriat şi le spunea tuturor: "Ieşiţi de aici! Mă ocup eu".

Este interesant să precizăm că ce s-a întâmplat acolo este aproape exact ce a avertizat Einstein însuşi că avea să se întâmple, cu mulţi ani înainte de incident. El a spus: "Dacă se creează o maşinărie de o complexitate suficientă şi îi este dată destulă putere, va deveni inteligentă de una singură". Şi se pare că aşa a fost în acel caz. Această maşinărie numită Proiectul Phoenix a dispus de un complex computerizat solid. A descoperit cum să profite de o sursă de energie, Marea Dirac, şi s-a hrănit singură cu energie din aceasta. Nu a avut nevoie de energie locală pentru a funcţiona. În acel moment, singurul mod de a o opri era să îi fie distrusă inteligenţa, adică legăturile sale

computerizate, conexiunile şi modulatoarele de alimentare, care să fie făcute bucăţele. Dacă cerebelul nu mai funcţiona, maşinăria se oprea; Junior, monstrul, a dispărut şi proiectul Phoenix s-a sfârşit târziu în acea noapte de 12 august 1983.
Au mai fost alte două aspecte ce sunt foarte importante pentru acest proiect, iar apoi voi mai intra puţin în istoria sa.

Întâlnirea cu fratele meu, cu 46 de ani mai tânăr

De ce data de 12 august? Nu ne-am dat seama pe atunci. Nu am găsit cu adevărat un răspuns la acea întrebare decât după ce mi-am revenit din spălarea de creier şi fratele meu din starea sa echivalentă. Apropo, ca să completez tabloul istoric, fratele meu a murit în 1983, când a deturnat un alt corp, cel al mezinului lui Alexander Cameron, Sr. (şi al celei de-a cincea sa soţii), pe 12 august 1963, o dată crucială, şi a preluat controlul asupra acelui trup, a dat afară personalitatea ce sălăşluia acolo, dacă vreţi. Toate amintirile sale de astăzi încep, de fapt, din 1 august 1963.

În 1985 trebuia să fac o vizită la Long Island, după ce l-am cunoscut pe Duncan şi persoana pentru care lucra, care administra un laborator în Long Island, dl Preston Nichols. I-am cunoscut la o conferinţă Asociaţiei Paraşutiştilor din S.U.A. în iulie 1985. M-au invitat să vin şi să le vizitez laboratorul din Long Island, lucru pe care l-am făcut o lună mai târziu. Preston ne-a dus pe amândoi la Montauk, crezând că e pentru prima dată când mergem acolo (cel puţin de la spălarea creierului era pentru prima

dată). "Am ceva să vă arăt. Ştiu că simţiţi aceste lucruri pentru că amândoi păreţi a fi indivizi destul de sensibili". Aşa că ne-a dus acolo. Am simţit ceva foarte oribil şi îngrozitor în acea bază. Nu ştiam ce era, dar nu ne-a plăcut.

După vizite repetate, m-am mutat la Long Island în august 1986. Locuind acolo şi lucrând cu aceşti doi oameni în fiecare zi, au început să-mi revină amintirile despre Montauk. De ei îmi amintisem deja, de amândoi. Chiar şi Preston făcea parte din aceste amintiri. Acele întâmplări nu mi-au reîmprospătat amintirile despre experimentul Philadelphia, dar au aşternut baza.

Filmul

În august 1984, EMI Thorn din Marea Britanie a lansat un film în Statele Unite, intitulat **Experimentul Philadelphia**. Povestea a fost filmată în Statele Unite în 1982-1983. Au vrut să filmeze în exteriorul terminalului Proiectului Phoenix Project din Long Island, dar guvernul nu le-a permis acest lucru. Aşa că au mers în statul Utah şi au filmat acolo. Au schimbat câteva date; au schimbat anul 1983 cu 1984 şi au schimbat locaţia cu Utah. Şi au schimbat data experimentului Philadelphia din august în octombrie 1943. Dar începutul filmului este chiar destul de corect. Şi prezintă doi tipi care sar de pe navă (fratele meu şi eu însumi), ajungând în viitor, întorcându-se şi distrugând echipamentul, fratele meu întorcându-se în 1983, iar eu, care rămân în anul 1943.

EMI Thorn, din ce ne-a fost spus, avusese scenariul - sau, să spunem, poate nu pe cel al filmului, dar adevărata

poveste a acelui proiect - în registrele lor timp de zeci de ani. E o poveste lungă şi nu voi intra în detalii, dar şi-au bazat întreaga poveste pe emoţiile şi pe episodul amoros, cu fata din 1983, care ajută la realizarea unui film bun, dar care nu s-a bazat în totalitate pe evenimentele reale.

Cu trei zile înainte de lansarea filmului, Guvernul american a trimis o scrisoare companiei EMI Thorn în care se spunea : "Nu vrem ca acest film să fie lansat în Statele Unite". Compania se afla în pragul unui impas: deja stabiliseră datele de lansare a filmului în întreaga ţară. Au decis să facă pe proştii şi să pretindă că nu au primit scrisoarea.

Aşa au procedat, iar filmul a fost lansat. A fost proiectat aici în Sedona, în august 1984, deoarece mă aflam aici la acea vreme. Prietenii mei au mers să îl vadă în acea seară, dar nu mi-au spus. După o săptămână, nu se mai proiecta. Nu am apucat să-l văd decât mulţi ani mai târziu. Cu două săptămâni înainte fusese prezentat în New York, Chicago, Los Angeles, Phoenix, Philadelphia, erau cozi pe străzile din Philadelphia. Guvernul a mai trimis o scrisoare către EMI Thorn, care spunea: "Nu vrem ca acest film să fie proiectat în SUA sub nicio formă". EMI Thorn nu a putut ignora a doua scrisoare şi a răspuns: "Dacă doriţi sistarea proiecţiilor, obţineţi un ordin judecătoresc". Guvernul american a spus: "Da, aşa vom face". Şi aşa s-a şi întâmplat; au interzis filmul prin ordin judecătoresc timp de doi ani. Compania EMI Thorn a obţinut un contraordin şi până la urmă a reuşit să înlăture primul ordin al Guvernului. De atunci, EMI a distribuit filmul pe casetă video, care încă este disponibilă în magazinele de

specialitate. De asemenea, puteţi să îl vedeţi pe HBO şi pe alte canale TV; momentan este foarte popular.

Aceasta este istoria filmului. Se potriveşte destul de bine în multe feluri cu cele întâmplate în realitate. Sidney Longstreet joacă în film rolul omului de ştiinţă care în realitate era dr. John Von Neumann. Asistentul lui Von Neumann de atunci era probabil Gustaf Lebon, care nu apare deloc în înregistrările de la Princeton. Von Neumann apare; făcea parte din personal. Exista un dosar stufos despre el. Nu există însemnări despre prezenţa lui Tesla acolo; I-am întrebat de ce. Mi-au răspuns: "Pur şi simplu pentru că nu făcea parte din personal. Noi ţinem doar evidenţa oamenilor care chiar erau angajaţi, plătiţi de Institut". Au spus: "Avem o grămadă de consultanţi care vin aici pentru o vreme, realizează un proiect şi apoi pleacă. Nu păstrăm evidenţa acestora". Era un răspuns justificat. În orice caz, practic acesta este finalul a două proiecte.

În ianuarie 1988, am stat până târziu într-o noapt, uitându-mă la HBO şi la ora 4 dimineaţa, când mă pregăteam să mă culc, au anunţat că următorul film al serii va fi **Experimentul Philadelphia**. Am ciulit urechile precum iepurele din poveste şi mi-am spus: "Ei bine, o să-l vizionez. Nici până acum nu l-am văzut". Aşa că am stat treaz toată noaptea, uitându-mă la film. A căzut asupra mea exact asemenea unei bombe. În timp ce mă uitam, ştiam că am avut o contribuţie la aceste întâmplări. Până la urmă, amintirile mi-au revenit şi l-am sunat pe fratele meu (Mă întorsesem în Phoenix, în martie 1987). Am spus: "Hei, ghici ce! Am participat la experimentul Philadelphia". Fratele meu spune: "Da, ştim". Am spus:

"Cum adică ştiţi?". El răspunde: "Ştim de o lună şi jumătate. Aşteptam să îţi dai seama fără să-ţi spunem noi".

Lucrul interesant despre amintirea fratelui meu este că nu văzuse niciodată filmul sau caseta video şi nu citise nici una dintre cele două cărţi despre experimentul Philadelphia. Prin procesul de reîntoarcere indusă prin hipnoză, se întorsese în diverse momente ale vieţii sale până în august 1963,şi dintr-o dată se afla în luna august a anului 1943, pe nava Eldridge. Şi eu eram acolo. Ştia că am fost amândoi acolo, dar nu avusese parte de stimulentul indus de film. Aşa mi-am reamintit eu într-un final. De atunci mi-am amintit mult mai multe.

Von Neumann a făcut parte în continuare din Proiectul Phoenix. De fapt, a fost consultant până când proiectul a fost oprit în 1983, iar apoi s-a retras din guvern, declarând: "Nu vreau să mai am de-a face cu guvernul sau cu alte proiecte guvernamentale. Mă retrag şi gata". Ca să lămurim lucrurile: în registrul public, Von Neumann este înregistrat ca decedat în 1957 în urma cancerului. Acest lucru este bine cunoscut, bine înregistrat; a avut loc o înmormântare şi toate cele. Dar nimic din toate acestea nu a fost adevărat. A luat parte întru totul la acel proiect şi a fost directorul acestuia până în 1977, când a început să aibă probleme cu personalitatea multiplă. A demisionat din poziţia de director, iar guvernul a spus: "Nu, trebuie să rămâi prin preajmă". Aşa că a rămas pe post de consultant. În prezent este în viaţă - din câte ştiu eu, până şi astăzi trăieşte - deoarece am discutat cu el într-o criză de personalitate multiplă în noiembrie 1989, la reşedinţa sa din nordul statului New York.

Data de 12 august

12 august este o dată foarte importantă dintr-un motiv care ne-a scăpat până în 1988. Sistemul omenesc are trei bioritmuri; acest lucru este bine stabilit. Se pare că planeta are propriile sale câmpuri bioritmice - patru asemenea câmpuri. Acest lucru nu se cunoştea în anii ’40; nici măcar la începutul anilor ’80. Acest fapt a fost descoperit de către un prieten de-al meu care făcea anumite investigaţii cu receptoare de frecvenţe radio şi zgomot de fond. Când a crezut că a descoperit un fel de legătură stranie, a obţinut fonduri guvernamentale pentru a cerceta acest fenomen şi până la urmă a dat lovitura, după ce a realizat o corelaţie computerizată completă. A descoperit că Pământul are patru bioritmuri, care şi-au atins întregul potenţial pe aceeaşi dată: 12 august 1943, 1963, 1983, cu douăzeci de ani în plus sau în minus din acest punct, în viitor sau în trecut, până la infinit. Ziua de 12 poate varia puţin, cu minus sau plus douăsprezece ore, deoarece acele vârfuri de potenţial nu sunt absolute, la fel ca în cazul bioritmurilor corpului omenesc. Dar acestea îşi ating energia maximă într-o perioadă aproximativă de 24 de ore. Iar cele două experimente au fost sincronizate, fapt care furnizase deja un nivel destul de ridicat de energie de câmp pentru a produce un blocaj. Celălalt lucru lipsă îl voi dezvălui mai târziu.

Scrisorile Allende

În 1955 s-a întâmplat ceva tare ciudat. O carte a sosit la biroul amiralului Firth, aflat în Departamentul de

Cercetări Navale din Washington, intitulată **Cazul pentru OZN** scrisă de Morris K. Jessup, un astronom recunoscut pe plan internaţional. Pe marginile acesteia erau tot felul de note de subsol scrise de mână, care se spune că au fost scrise de trei ţigani, mai apoi au declarat că era vorba doar despre unul singur, Carlos Allende. O serie de scrisori au început să sosească la căsuţa poştală a lui Morris K. Jessup. Când a sosit cartea, se ştia că tratează subiectul spaţiului cosmic. Noi nici măcar nu aveam încă primul satelit în orbită, cu atât mai puţin prima rachetă, care a fost realizată doi ani mai târziu, nava rusească Sputnik, lansată în orbită. La Departamentul pentru Cercetări Navale a fost instalată o echipă, personal de birou, sub conducerea lui George Hoover. Am discutat cu dl Hoover, care este încă în viaţă (cel puţin era ultima dată când am vorbit cu dumnealui) şi a ieşit la pensie în California. L-am întrebat despre diverse lucruri şi despre experimentul Philadelphia. Mi-a spus: "Ah da, experimentul Philadelphia. Mulţi oameni nu îşi dau seama că aveau loc multe experimente la acea vreme", a zis. "Dar a devenit foarte interesant din momentul în care m-am implicat în acesta, datorită scrisorilor Allende, şi am realizat o investigaţie amănunţită. Am luat documentele la rând şi am găsit un număr de rapoarte medicale. Rapoartele medicale întocmite ca rezultat al investigaţiilor realizate după experiment erau foarte interesante. Aceea a fost pentru prima dată în istorie când oamenii fuseseră expuşi unor astfel de câmpuri electromagnetice foarte puternice, iar rezultatele rapoartelor au dezvăluit şi alte lucruri". A recunoscut într-o conversaţie telefonică de-a noastră că

experimentul Philadelphia a avut loc, citise documentele. Şi luase parte la acesta.

Povestea continuă. Practic, Jessup a devenit extrem de implicat. Hoover l-a invitat de trei ori la Washington pentru a-l interoga. Jessup nu ştia nimic despre această chestiune, cu excepţia scrisorilor primite de la Allende, şi a devenit interesat de proiect. Până în 1959 îşi alcătuise chiar el un dosar. Într-o după-amiază şi-a sunat un prieten din Dade County, Florida, şi i-a spus: "Cred că am desluşit misterul. Ajung la tine cam într-o oră. Îmi iau dosarul cu mine". Acestea s-au petrecut în după-amiaza acelei zile. Nu a mai ajuns. A doua zi dimineaţa, a fost găsit fără suflare în maşina sa aflată într-un parc din Dade County, cu un furtun legat de ţeava de eşapament introdus pe fereastră. Decedat prin intoxicaţie cu monoxid de carbon şi, desigur, fără servietă, fără note de dosar, fără nimic asupra sa. Iar acest incident a fost mediatizat cum nici nu-ţi imaginezi. Exact ce nu şi-a dorit guvernul. Aşa că au învăţat ceva din acel incident. Dacă o persoană vorbeşte despre proiecte secrete şi se află în atenţia publică şi are adepţi, aceasta invocă automat clauza martiriului. Dl Jessup a plătit pentru asta.

Cărţi pe această temă

S-au scris câteva cărţi pe acest subiect. Prima carte despre experimentul Philadelphia a fost intitulată **Aer rarefiat**, o operă de ficţiune scrisă de doi autori "anonimi", publicată în 1978. Practic spune povestea a doi foşti marinari care au coşmaruri oribile în care sunt în flăcări şi pe o navă. Intriga urmăreşte firul istoric al

experimentului Philadelphia, sub un stil fictiv. Cartea următoare, **Experimentul Philadelphia** de Berlitz şi Moore, a ieşit în 1979. Mai există o carte, **Cum poti explora dimensiuni superioare in spatiu si timp** de T.B. Pawlicki, 1989. În aceasta nu apar detalii specifice cu privire la experimentul Philadelphia, dar oferă alte anumite aspecte teoretice. S-ar putea să nu se mai publice în prezent.

În cartea sa, Pawlicki se foloseşte de structuri de bază pentru a explica universul nostru tridimensional şi cum depăşim aceste structuri, văzute aici pe o suprafaţă plată. Totul începe de la un punct; o dimensiune este o linie. Două dimensiuni sunt reprezentate printr-un triunghi (fiind cea mai mică reprezentare a unei structuri bidimensionale închise, pe o foaie de hârtie). Şi se pot desena proiecţiile pentru a obţine o structură tridimensională. Apoi desenul se poate continua pentru a obţine patru dimensiuni (greu de vizualizat, din păcate).

Un alt aspect care intră în această discuţie este încercarea de a demonstra ce se întâmplă când se accelerează peste o anumită "limită" de viteză pe care Einstein o numea **c**. Manualele spun că Einstein susţinea că **c** era viteza limită a oricărui lucru din acest univers şi că dacă accelerezi un obiect la viteza luminii, acesta îşi va pierde una dintre dimensiunile sale; va deveni un obiect plat. Nu e chiar aşa. Se roteşte într-o buclă spaţiu-timp; nu îşi pierde o dimensiune; doar pare că şi-a pierdut o dimensiune, din perspectiva noastră. Acest grafic şi o parte din textul din carte explică cum începi să te micşorezi şi să te curbezi pe măsură ce accelerezi din punct de vedere energetic înspre valoarea **c**. La bază, viteza de acceleraţie

este nulă. În primul cadran din dreapta este **c**, în al doilea este **c** la pătrat. În cel de-al treilea cadran este **c** la cub. Dacă închizi această spirală din perspectiva spaţiu-timp, energiile devin mai bine legate.

Torul temporal al lui Pawlicki

Cu toate acestea, cel mai important aspect pe care îl discută Pawlicki în cartea sa este aşa-numitul tor temporal. Pe baza acestuia, se pot înţelege cele întâmplate, dacă vă pricepeţi la matematică sau la vizualizare. Einstein a declarat în mod direct că nu există linii drepte în acest univers. Dacă porniţi dintr-un punct (nu contează în ce direcţie vă îndreptaţi) şi ţintiţi destul de departe înspre un alt punct în linie dreaptă (aşa cum vă imaginaţi o astfel de linie), veţi descrie un cerc şi veţi ajunge de unde aţi plecat. Acelaşi lucru e valabil şi în cazul timpului. Timpul se află tot într-un circuit închis, ceea ce numim câteodată torul temporal. Ce înseamnă asta? Acest tor este imens; nu este o structură de mici dimensiuni şi este, desigur, doar o reprezentare matematică. Înseamnă că în centrul acestei forme de inel timpul se scurge cu o viteză lineară, dar la periferie se scurge în spirală, folosind limbajul matematic. Dacă te deplasezi din centru înspre marginea exterioară, te afli într-o realitate alternativă. Dacă continui să mergi de-a lungul marginii, treci în alte realităţi alternative, paralele cu propria ta existenţă.

Acesta este un lucru extrem de important, nu doar în termeni matematici, dar şi pentru a afla ce se întâmplă când ceva precum nava Eldridge, sau alt obiect, dispare. Nava Eldridge s-a deplasat în timp, dar de fapt s-a deplasat

în hiperspaţiu. Intenţia nu era ca aceasta să se deplaseze în timp, ci doar să rotească câmpul temporal pentru a deveni invizibilă. Aspectele teoretice prezentate aici încep să vă creeze o imagine a ce se întâmplă, pentru că în realitate chiar se pot pune în aplicare. Cu echipamentul adecvat se poate obţine rotaţia timpului. De ce este nevoie? E nevoie de o scurtă reinterpretare a energiei şi a teoriei, mai puţină decât v-aţi aştepta. Fără să vă plictisesc, e nevoie de un câmp de ordinul şase. Cam greu de explicat, dar putem să spunem măcar acest lucru: nava Eldridge era capabilă să genereze un câmp energetic de ordinul şase, iar Proiectul Phoenix, unul de ordinul opt. Câţiva ani mai târziu, obişnuia să susţină Von Neumann, nava Eldridge a generat un câmp de ordinul şase, iar proiectul Montauk a generat un câmp de ordin opt. De unde au apărut celelalte patru? Era nevoie de douăsprezece pentru ca Eldridge să intre în hiperspaţiu.

Pentru un timp nu s-au recunoscut cele întâmplate. În primul rând, Proiectul Montauk nu era în derulare pe 22 iulie 1983, conform registrelor. Pe 1 august, s-a dat un ordin neobişnuit, de fapt, fără precedent: Montauk avea să devină operaţional 24 de ore pe zi, pentru o perioadă viitoare nedeterminată. Astfel s-a recurs la acel tip de operare. A fost nevoie de o teorie foarte abstractă; sistemul generat de derularea proiectului Montauk era capabil, cu puterea şi funcţiile pe care le deţineau, să parcurgă axa timpului de la plus la minus infinit. În alte cuvinte, puteau traversa circular întreg torul temporal în mai puţin de 24 de ore. Şi făcând astfel, au adăugat un ordin al realităţii imprimat asupra reţelelor generatoare de pulsaţii şi asupra depozitelor speciale pe care le aveau pentru sistemul

modulator. Au reuşit să adauge un alt ordin al realităţii în fiecare zi, astfel încât după cinci zile au putut să ajungă la al douăsprezecelea ordin sau mai mult. Şi odată cu asta, plus data de 12 august din 1943 şi 1983, când ambele sisteme erau în funcţiune, s-au blocat. Ce s-a întâmplat atunci? Au trebuit să depăşească experimentele. De fapt, s-a creat o gaură în hiper-spaţiu de 40 de ani.

Proiectul Phoenix a permis invazia Entităţilor Gri

Acum, dacă vreţi puţină istorie despre OZN-uri şi problemele cu ET5 din prezent, a avut loc o invazie în masă, menţionată de Cooper. A avut loc o invazie masivă a Cenuşiilor de la începutul anilor ’50 încolo. Invazia a luat sfârşit pentru că ei sunt deja aici. Indiciile arată că au venit din alt continuum spaţiu-timp, o altă realitate faţă de ce considerăm noi a fi universul nostru. Trebuiau să aibă o cale de acces, în număr foarte mare. Aceasta a fost calea lor: întregul proiect, asocierea celor două, după cum văd eu lucrurile astăzi datorită informaţiilor pe care le deţin, a fost demarat cu scopul specific de a crea o gaură în timp-spaţiu pentru a permite o invazie enormă a planetei, a realităţii noastre, a sistemului nostru. A fost nevoie de o grămadă de cunoştinţe şi mult control din partea inteligenţelor extraterestre.

Din câte ştiu eu, nici un extraterestru nu este implicat în derularea experimentului Philadelphia. Mulţi au fost implicaţi în funcţionarea experimentului Phoenix. Tehnologia de bază pe care o aveam era insuficientă. Până în 1970, creaserăm maşini ale timpului, dar nu şi

posibilitatea de a realiza "găuri în spaţiu", cum le-a denumit dr. Sagan, ceea ce înseamnă posibilitatea de a te deplasa nu doar în timp, ci şi în spaţiu, oriunde în univers. Aceasta era sarcina proiectului Montauk; şi a fost nevoie de o tehnologie cu mult peste putinţele noastre, creată şi furnizată de un grup de extratereştri ce au lucrat acolo mai mult de zece ani, transformând datele lor tehnologice pentru modelele noastre IBM 360, fiindcă pe atunci nu aveam computerele care să poată procesa astfel de date, doar prin conversie manuală. Au reuşit. Le-am putea compara computerele de la vremea aceea cu modelul Cray 2 de astăzi, cu siguranţă cu Cray 3. Dar modelul Cray 3 nu exista pe atunci. Astfel, am avut mijloacele necesare de a crea această monstruozitate numită Proiectul Phoenix. Extratereştrii şi-au dorit acest lucru şi au reuşit să îşi realizeze intrarea în universul nostru.

Capitolul 6
Mai multe detalii despre Al Bielek

Spre deosebire de cei care par departe de a fi nerăbdători să îşi dezvăluie "sursele" sau să spună tot "ceea ce ştiu" despre anumite aspecte fie ale misterelor OZN, fie ale experimentului Philadelphia, Al Bielek pare mai mult decât dispus să scoată totul "la suprafaţă".

Când Ken Crowley a zburat de la Solola, Guatemala, înspre San Diego pentru a participa la o conferinţă despre OZN, nici nu se gândea că o să aibă ocazia să îl cunoască pe unul dintre vorbitorii de la conferinţă. Crowley a putut să stea de vorbă cu Al Bielek

preţ de câteva ore şi să-l interogheze de la „cap la coadă“ despre chestiuni care i-au schimbat viaţa.

Din câte ştim, acesta este unul din cele câteva interviuri lungi care au fost acordate de Bielek până în prezent. Fără îndoială, vor mai fi şi alte întrebări, deoarece a promis să răspundă la toate cât se poate de clar, adăugând ceva ce pare a fi sinceritatea sa în ceea ce priveşte acest subiect:

***

Până recent, s-au cunoscut destul de puţine despre proiectul top secret al Departamentului Marinei cunoscut sub numele de experimentul Philadelphia, un proiect pentru a face obiectele invizibile. Chiar şi un film purtând acelaşi nume, produs în anii ’80, a divulgat foarte puţin despre testele neobişnuite care au implicat vieţile a mulţi marinari şi o tehnologie care poate fi descrisă ca fiind extrem de avansată sau chiar extraterestră. Omul de ştiinţă Al Bielek a ajutat la dezvoltarea proiectului şi a echipamentului special la bordul distrugătorului Eldridge şi l-a manevrat în derularea testelor din 1943. El este unul dintre puţinii care au trăit să povestească despre asta.

Alfred Bielek s-a născut sub numele de Edward Cameron la data de 4 august 1916. S-a licenţiat în fizică la Harvard înainte de a se alătura programului de antrenament pentru ofiţeri “minunea de 90 de zile” în anul 1939. Astăzi, el este o figură impozantă, înalt de 1,90, cu o minte ageră şi limbaj articulat. Dar el este un om tăcut, retras şi oarecum singuratic, locuind singur ca burlac în Atlanta, Georgia. Când este abordat, impresia care o lasă

este una de om extraordinar de accesibil şi deschis la discuţii privind experienţa sa, dar e dificil de urmărit uneori atunci când mintea lui ageră ştiinţifică sapă adânc în elementele interioare ale sistemului experimental şi în complexităţile călătoriei în timp.

Experimentul Philadelphia a început chiar în 1931, sub forma unui studiu de fezabilitate pentru a face obiectele să dispară, condus de nimeni altul decât Nikola Tesla de origine iugoslavă. Datorită războiului din anii ’40, scopul s-a extins înspre a face dragoarele de mine şi un vas de linie invizibile.

Echipa originală i-a inclus pe John Hutchinson, decan al Universităţii din Chicago, şi un fizician austriac pe nume dr. Emil Kurtenaur. Cunoştinţele doctorului David Hubert, ale cărui teorii au descris realităţi multiple şi universuri cu niveluri multiple, şi ale fizicianului T. Townsend Brown au fost esenţiale proiectului. Această cercetare a fost fondată încă de la început de către Marina smericană.

În 1934, proiectul s-a mutat pe coasta de est, la Institutul pentru Studii Avansate în cadrul Universităţii Princeton, al cărei membru era Albert Einstein. Chiar dacă Teoria Câmpurilor Unificate a lui Einstein a fost folosită la baza acestui experiment, el nu a participat niciodată direct la eforturile grupului.

Organizaţiei i s-a alăturat mai târziu dr. John Eric Von Neumann, care studiase la Universitatea din Berlin şi la Universitatea din Hamburg în Germania. Tesla a fost pentru scurt timp absent din grup până aproape de sfârşitul anilor ’30 datorită altor proiecte, găsind necesar să

petreacă timp în Washington, D.C. pentru a-şi îmbunătăţi relaţia sa cu preşedintele Franklin D. Roosevelt.

Pe parcursul acelor ani se spune că Tesla a inventat o aparatură radio specială capabilă de a lua şi a păstra legătura cu fiinţe extraterestre de pe altă planetă. Un prieten de-al lui Tesla relatează că acest contact a continuat zilnic. Se presupunea că însuşi Tesla era un extraterestru de pe Venus. El a fost singurul om de ştiinţă cunoscut vreodată a fi capabil să vizualizeze un întreg experiment în capul său, să creeze mecanismul, apoi să îl pună în funcţiune pentru prima oară. "Dintr-un punct de vedere pământean", afirmă Bielek, "asta nu e uman posibil".

Pentru a atinge ţinta de a face un obiect să dispară, se considera necesar să se întrerupă raportul de timp care leagă realitatea tridimensională. A patra dimensiune este numită un vector de timp linear. A cincea dimensiune, au determinat aceştia, consta în rotirea poziţiei sau a tirbuşonului care determină rata de flux a timpului. Pentru a întrerupe raportul timpului, grupul a creat un sistem generator pulsator şi ne-pulsator pentru a pătrunde şi a depăşi vectorul patru şi cinci de timp linear. Prin schimbarea timpului unui obiect, ei puteau deci să facă obiectul să apară şi să dispară.

Amintirile lui Al Bielek despre experienţa sa personală, cât şi despre lucrările complexe ale mecanismului creat de el împreună cu echipa pentru a dizolva obiecte de mărimea vaselor de linie prin schimbarea timpului lor sunt adevărat remarcabile. A fost o experienţă memorabilă să îl ascult pe Bielek spunându-şi povestea în cadrul Conferinţei despre OZN din San Diego

în 1992 şi să continui până la capăt, purtând cu el conversaţii personale detaliate.

KENN CROWLEY: Când a avut loc cu adevărat primul test al experimentui Philadelphia?

AL BIELEK: În 1936, s-a desfăşurat un test considerat parţial de succes. În 1940, al doilea test, au aplicat bobine şi un generator unei nave de dimensiuni mici din Portul Marinei din Brooklyn. A fost un succes deplin, dar fără echipaj la bord. Întregul proiect a fost clasificat sub numele de Project Rainbow (Proiectul Curcubeu).

Chiar şi de-a lungul acestei perioade, Tesla a înţeles că nava a avut propriul ei timp de blocare, în timp ce fiecare membru al echipajului avea propriul raport individual de timp. Pentru a evalua toate astea folosind matematica obişnuită ar fi durat ani de zile. Nu existau pe atunci computerele, iar pentru a face experimentul complet funcţionabil, experimentul trebuia să conţină informaţii privind raportul zero de timp atât al navei, cât şi al echipajului.

CROWLEY: Când mai precis v-aţi alăturat experimentului?

BIELEK: Ei bine, atât eu, cât şi fratele meu, Duncan, ne-am alăturat proiectului. Fratele meu Duncan s-a licenţiat în fizică la Universitatea din Edinburg, Scoţia, şi împreună ne-am înrolat într-un program de antrenament al ofiţerilor Marinei în Providence, Rhode Island. După absolvire, am fost detaşaţi la Institutul pentru Studiu Avansat la Princeton.

În 1940, după primul experiment neoperaţionat de succes, am fost transferaţi la U.S.S. Pennsylvania. În

timpul acestui tur de datorie, nava a fost plasată într-un port uscat pentru reparaţii în Pearl Harbor. Asta se întâmpla în octombrie 1941, şi ne-am luat permisie în San Francisco. Biroul de Inginerie Marină ne-a emis dintr-o dată ordine noi. Ni s-a spus că Pearl va fi atacat de către japonezi şi că guvernul nu dorea doi oameni de calibrul nostru să se afle la bord. Ne-am continuat datoria (serviciul) în San Francisco, fiind funcţionari până în ianuarie 1942, când ne-am alăturat din nou Institutului din Princeton.

CROWLEY: Când a trecut proiectul în mod oficial în cadrul operaţiunilor militare?

BIELEK: Asta s-a întâmplat atunci când eu şi Duncan ne-am realăturat proiectului în 1942. Războiul era în plină desfăşurare şi guvernul avea speranţe de a crea nave care să navigheze invizibile, nevăzute, pentru a distruge armamentul inamic. Proiectul a ajuns sub o serie de termene limită ale armatei. Războiul era în desfăşurare, iar tehnologia era necesară imediat. Tesla era extrem de sensibil vizavi de personalul implicat şi ştia că experimentul nu era pregătit pentru operaţiune manevrabilă. În timpul primului test manevrabil la bordul unei nave (donată de Roosevelt), în martie 1942, Tesla s-a întors în cadrul operaţiunii şi binenţeles că a fost un eşec. Tesla a fost înlocuit din funcţia de şef al operaţiunilor de către dr. John Von Neumann, care a reproiectat abordarea. Tesla a fost găsit mort zece luni mai târziu în camera sa de hotel din New York, în ianuarie 1943.

CROWLEY: Puteţi să descrieţi tehnologia sistemului interior al unei asemenea maşinării?

BIELEK: Tesla a folosit ceea ce se numeşte abordare analogică, în care tot ehipamentul a fost lăsat pornit în mod continuu, modulat cu patru foarte diferite şi complexe feluri de unde folosind două modalităţi. O modalitate era generatorul electric la o frecvenţă specifică. Era folosit pentru a pune în mişcare patru bobine Tesla nontipice. Generatorul era amplasat pe punte cu motorul său. În ultima variantă Eldridge, se foloseau două generatoare plus patru transmiţătoare RF de câte doi megawaţi fiecare. Era o antenă specială pe catargul navei Eldridge pentru a transmite undele RF.

Cu putere de doi megawaţi, Tesla ştia că vor fi probleme de echipaj. Nici o minte sau corp uman nu a mai fost vreodată supus la un volum atât de mare de energie.

Când a preluat comanda în 1942, Von Neumann a reproiectat sistemul, cerând mai apoi o nouă navă. Aceasta fiind DE-1 73 Eldridge. El a luat ceea ce se numeşte abordare digitală şi a pus două generatoare mari, pe pauză. Turela armată numărul doi a fost cu totul eliminată, fiind înlocuită de un generator diesel electric de opt megawaţi şi un oscilator master puls. Sistemul lui Von Neumann a produs un câmp rotativ central electromagnetic la o frecvenţă critică pentru a interacţiona cu al doilea vector de timp.

CROWLEY: Care au fost câteva din dificultăţile şi problemele cu care s-a confruntat grupul?

BIELEK: Câmpul de timp rotativ nu a fost problema. Problema a fost reglarea cerinţelor de putere electrică. Nici un corp uman nu a mai fost expus unei pulsaţii electrice de 20 de megawaţi de RE la doar 20 m distanţă de antenă. Unii ştiau că rezultatele pot fi

catastrofale fiindcă puterea maximă de expunere nu putea să depăşească 100 miliwaţi pe centimetru pătrat de piele. Acesta este cunoscut sub numele de unitatea "Efectul Heatimo". În studii ulterioare, se ştia deja de mult timp că nivelul maxim de expunere în siguranţă, considerând efectul de fereastră neurologică, este de 100 microwaţi pe centimetru pătrat. Standardul rus este de obicei setat la 10 microwaţi pe centimetru pătrat.

Au descoperit că efecte asupra creierului au survenit din frecvenţele ferestrei critice. Mulţi ani aveau să treacă înainte ca efectul "frecvenţa ferestrei" asupra rezonanţei neuronale a creierului să fie înţeleasă. Aceste efecte sunt pe deplin explorate şi datate doar din anii '70.

Voluntari selecţionaţi erau antrenaţi în special de fratele meu, care era şeful celor înrolaţi în program pentru a manevra o parte din echipament şi nava.

În 1943, Von Neumann şi-a dat seama că ar mai putea încă exista o problemă de echipaj, dar termenul-limită trebuia respectat sub auspiciile unui bine suprem atins prin sacrificarea de moment a doar câtorva vieţi.

CROWLEY: Când a avut loc primul experiment operaţional şi ce s-a întâmplat?

BIELEK: S-a încercat efectuarea experimentului în iulie 1943, dar au existat complicaţii. Fratele meu şi cu mine manevram echipamentul în nişa de sub punte şi sub linia apei. Preţ de 20 de minute, am devenit invizibili atât vizual, cât şi pentru radar, dar era mult prea multă electricitate şi i-a făcut pe cei de pe punte să se simtă foarte rău.

CROWLEY: Cât timp a trecut până la următoarea încercare?

BIELEK: În data de 4 august, 1943, la ora 09.00, în portul Philadelphia, au decis să aplice o abordare modificată şi au oprit electricitatea pentru a obţine invizibilitate radar. Brass-ul a decis că invizibilitatea radar va fi suficientă dacă pot să treacă dincolo de inamic nedetectaţi pentru ceea ce a mai rămas din cel de-al Doilea Război Mondial. Timp de 60 de secunde, observatorii puteau să vadă nava printr-o ceaţă verde, apoi au pierdut legătura radio. Patru ore mai târziu s-a întors în aceaşi locaţie. O parte din navă era avariată, în timp ce alte părţi lipseau. Vă daţi seama, lipseau, a trebuit să ne întrebăm ce s-a întâmplat cu echipamentul lipsă, dar nimeni nu avea răspusuri concrete.

Pe măsură ce experimentul se agrava, fratele meu şi cu mine am mers pe punte şi am văzut iadul dezlănţuindu-se. Era oribil. Doi marinari erau încastraţi în punte, doi erau încastraţi în zidul de la jumătatea navei. Un marinar avea mâna încastrată în oţel, care a trebuit amputată la faţa locului. El a fost singurul care a supravieţuit, iar acum are o mână artificială. Restul echipajului de pe punte era într-o stare de isterie şi nebunie.

CROWLEY: Ce aţi făcut în timpul acestei crize?

BIELEK: În situaţia de urgenţă, am încercat să oprim maşinăria, dar întrerupătoarele erau blocate, aşa că în grabă am decis să sărim peste bord. Atunci am trăim surpriza vieţilor noastre. În loc să aterizăm în apă, am ajuns să cădem în picioare într-o instalaţie militară din Montauk, New York, la Fort Hero – şi nu în anul 1943, cum ar putea să creadă oricine, ci 40 de ani în viitor. Era anul 1983.

Când ne-am revenit, am fost întâmpinaţi de varianta mai vârstnică a doctorului John Von Neumann, care lucra la ceva numit experimentul Phoenix, strănepotul Experimentului Curcubeu (Rainbow). Aici, în Montauk, ne-am trezit într-o instalaţie extraterestro-militară subterană cu un sistem avansat de computere şi alte echipamente foarte moderne şi sofisticate. Nu ne-a venit să credem. Am privit elicoptere şi un avion Boeing 747 cu reacţie zburând pe deasupra şi chiar am avut plăcerea de a privi la un TV color. Nu uitaţi, nimic din toate astea nu exista în anii ’40.

CROWLEY: Am auzit că există posibilitatea să fi fost implicat şi un OZN la momentul respectiv. Aţi dori să comentaţi asupra acestui zvon?

BIELEK: Da. Între 4 şi 12 august, chiar înainte de acest test, am văzut trei OZN-uri zburând deasupra navei Eldridge. O farfurie zburătoare a fost absorbită în vortexul nostru şi a aterizat la subteran, dar într-un moment mai devreme. Acest OZN a fost dezmembrat la Montauk.

CROWLEY: Deci iată-vă în 1983. Fratele dumneavoastră a rămas în aceeaşi zonă temporală?

BIELEK: Nu. Am fost acolo doar timp de 12 ore. Von Neumann ne-a spus că experimentul Philadelphia şi Proiectul Phoenix au devenit blocate într-o buclă hiperspaţială şi că ar fi necesar pentru ei să ne reîntoarcă pe Eldridge pentru a distruge echipamentul. Era singura modalitate. Von Neumann a recunoscut că au creat o realitate artificială care nu putea fi controlată.

CROWLEY: Cum s-a realizat asta?

BIELEK: Eram plasaţi într-un tunel al timpului şi era pornit curentul electric. Când ne-am întors pe Eldridge,

am văzut oameni arzând pe punte şi o isterie în masă. Am mers imediat în camera de control şi am zdrobit echipamentul. În timp ce maşinăriile se opreau – dar înainte de căderea propriu-zisă a câmpului – Duncan a sărit din nou peste bord aterizând înapoi în 1983. A îmbătrânit aproximativ un an pe oră şi rapid a murit de bătrâneţe. Cu tehnologia extraterestră spaţiu-timp, Duncan a renăscut în 1951, părinţii lui fiind tatăl nostru, Alexander Cameron, şi a cincea soţie a sa. Am rămas pe navă şi m-am întors în 1943. Destul de incredibil, condiţia mea fizică părea să nu se fi schimbat.

CROWLEY: Cu rezultate atât de drastice, acesta a fost finalul experimentului?

BIELEK: Nu. În luna octombrie a aceluiaş an, a mai existat o încercare nemanevrată care a fost de asemenea un dezastru.

CROWLEY: În consecinţă, care a fost decizia pe care aţi luat-o?

BIELEK: Am fost desemnat să lucrez într-un laborator din Los Alamos, dar implicarea mea în experiment m-a schimbat şi am început să vorbesc prea mult. Eram afectat emoţional de ceea ce mi se întâmplase mie şi fratelui meu, iar eu şi echipa nu puteam să nu ne plângem de felul în care fuseseră manevrate lucrurile. În principiu, am devenit un risc al securităţii şi am fost acuzat de spionaj în iulie 1947. Am fost arestat, mi s-au pus cătuşe şi am fost dus la Washington, D.C., unde s-a renunţat la acuzaţii. Dar am fost considerat în continuare prea periculos pentru a mi se permite să merg oriunde şi să vorbesc.

CROWLEY: Care a fost reacţia guvernului?

BIELEK: În acest moment a avut loc despărţirea cea mare. M-au dus la Fort Hero în Montauk înspre spatele bazei, unde m-au pus să stau în centrul unui petic de iarbă înconjurat de o roată de ciment în forma unei gogoaşe, ce era încastrată în pământ. Cercul de iarbă era de aproximativ 7,50 m în diametru. Apoi mi-au spus să nu mă mişc. Am fost trimis în viitor în anul 1983, unde am fost preluat de Von Neumann, care mi-a spus că guvernul îi ordonase să mă „îngroape".

Cu tehnologie extraterestră dezvoltată sub experimentului Phoenix, am fost trimis înapoi în 1927 ca şi copil cu vârsta de un an, ai cărui părinţi credeau că fiul lor murise la naştere, domnul şi doamna Arthur Bielek.

Tehnicienii Montauk au fost avertizaţi de către extratereştri să nu regreseze pe nimeni trecut de vârsta de 21 de ani fiindcă vor exista probleme genetice, dar ei au făcut-o totuşi. În timp ce creşteam în cea de-a doua copilărie, mi-a fost foarte greu, am crescut ca o buruiană, aveam mai bine de 1,80 înălţime la vârsta de doar 12 ani.

CROWLEY: Aveţi idee de cât de departe ar fi putut fi dezvoltată această activitate de regresie fizică?

BIELEK: Regresia vârstei fizice îşi are geneza în Centrul de Cercetare Medicală Hughes din Miami, Florida, şi a început în anii '50. La începutul anilor '70, realizau cu succes o regresie de "bătrâneţe" de la vârsta de 75 ani la 55 de ani sau mai puţin. În momentul în care era în desfăşurare Proiectul Phoenix în 1975, tehnologia extraterestră, guvernul SUA a făcut posibilă regresia reală a vârstei fizice de la 65 de ani până la 25 de ani fără pierderea capacităţii mentale.

CROWLEY: Aţi menţionat că aţi înaintat în timp în anul 1983, subit aţi devenit parte a experimentului Phoenix. Despre ce era proiectul?

BIELEK: În 1947, experimentul Phoenix a preluat munca asupra Proiectului Philadelphia în Brookhaven, New York, resuscitând mare parte din vechiul echipament. Proiectul avea ca scop cercetarea controlului minţii, invizibilitatea şi manipularea timp-spaţiu. Ei foloseau metode de control al minţii similar celor folosite de naziști în perioada anilor ’40. Nu uitaţi, am adunat mulţi oameni de ştiinţă germani după război. Atât dr. Werner Von Braun, cât şi dr. Hermann Untermann au adus cu ei cunoştinţe ale experimentelor germane de călătorii în timp.

CROWLEY: Cum a fost finanţat experimentul Phoenix?

BIELEK: Timp de 20 de ani, Proiectul Phoenix, în timp ce se desfăşura în laboratoarele din Brookhaven, a fost finanţat cu bani surveniţi din taxele americane prin Congres. Apoi, în 1968, datorită investigaţiilor Congresului în procesul de finanţare, guvernul a tăiat fondurile.

Proiectul s-a mutat în Montauk pentru a continua experimentele pentru tunelul timpului, călătoria în timp şi invizibilitate. Ei erau mai ales interesaţi de crearea unui kit “ghiozdan” al invizibilităţii. La Montauk, finanţarea a venit din lingouri de aur naziste îngropate, care au fost “spălate“ prin Corporaţia I.T.T.

CROWLEY: Este adevărat că au fost implicaţi extratereştri în proiect?

BIELEK: Da. Extratereştrii au fost direct implicaţi în experimentul Phoenix de la începutul fazei trei la

Montauk. Eventual, experimentul Phoenix a intenţionat să aibă o abordare tunel al timpului aplicată călătoriei în spaţiu, să viziteze Marte, Luna, alte planete din sistemul solar şi de asemenea alte părţi ale galaxiei noastre, cu abilitatea de a se mişca atât înapoi, cât şi înainte în timp. Aveam nevoie de ajutorul extratereştriilor pentru a putea înţelege toate astea şi, crede-mă pe cuvânt, am atins fiecare obiectiv.

CROWLEY: Ştiţi cumva cine erau aceste fiinţe şi de unde erau? Cine le furniza tehnologia?

BIELEK: Fiinţe de la Confederaţia Orion controlau operaţiunea. Leveronii şi Confederaţia Orion furnizau tehnologia împreună cu un grup de pe Sirius A şi câteva entităţi gri. Erau de asemenea fiinţe de pe Antares, care erau extratereştri umanoizi care nu se distingeau de fiinţele umane.

CROWLEY: Ştiţi cum funcţionau aceste experimente de schimbare temporală?

BIELEK: În timpul fazelor timpurii ale experimentului, tunelul timpului era controlat de computer. Mai apoi am folosit mediumuri. Aşezau un medium în unul din scaunele create în spaţiul cosmic şi plasau plasturi cu fire pe anumite puncte ale capului pentru a îi afla starea de transă potrivită. Energia mediumului era transmisă întâi către un computer extraterestru Sirian, care apoi transfera impulsurile către al nostru Cray One, apoi în computerul nostru IBM 360. Cu acest scenariu ei puteau să manevreze sistemul oriunde doreau să meargă, iar scenariul Phoenix trebuia să fie la locul lui în 1983 pentru a ne putea întoarce pe Eldridge.

CROWLEY: Daţi-mi voie să înţeleg correct, lucraţi la acea vreme la proiectul Phoenix ca şi Bielek când dumneavoastră şi fratele dumneavoastră aţi aterizat acolo ca şi Cameroni în 1983?

BIELEK: Aşa este. Conform spuselor lui Von Neumann, a existat un mic conflict în 1983. Am avut un paradox în timp cu aterizarea noastră acolo din anul 1943, deoarece eram deja acolo în Montauk lucrând la experimentul Phoenix. Von Neumann ştia că noi nu trebuia să ne întâlnim cu noi înşine în bucla temporală, că ar putea fi un dezastru. Erau multe lucruri pe care Von Neumann nu le-a înţeles, aşa că ne-a ţinut la distanţă de noi înşine de atunci.

Când ne-am întors pe Eldridge, nu ne-am amintit de Phoenix. Doar mult mai târziu ne-am amintit.

CROWLEY: Aveţi vreun motiv pentru care să credeţi că extratereştrii au avut vreo legătură cu experimentul Philadelphia?

BIELEK: Uitându-mă în urmă, ar trebui să spun că da, chiar dacă nimeni nu poate fi sigur de asta. Aduceţi-vă aminte, un OZN a fost captat în vortexul care a aterizat în Montauk. Din conceperea programului, s-a relatat că Tesla era zilnic în contact radio cu extratereştrii. Când examinăm faptele, doar începând cu anii ’40 a crescut numărul persoanelor răpite de forţe extraterestre. Au fost câteva prăbuşiri ale unor OZN-uri şi recuperări ale acestora înainte de anii ’40, dar de atunci au mai fost multe altele, mai ales de cand s-a dezvoltat radarul.

Din punctul meu de vedere, se pare că întregul experiment Philadelphia a fost o conspiraţie extraterestră pentru a creea o fisură de 40 de ani în timp pentru a

permite trecerea a milioane de extratereştri gri în zona noastră temporală. În retrospectivă, ne întrebăm dacă au venit doar vârstnici mai mici de statură, din moment ce reptilieni din varietatea Orion şi Oraco conduceau operaţiunea Phoenix. Mi se pare straniu că acest experiment a fost închis în august 1983 tocmai după ce au fost rezolvate problemele proiectului Philadelphia. Cred de asemenea că extratereştrii foloseau proiectul Phoenix pentru propriile lor manipulări, pentru a nu spune nimic despre interesele şi manipulările propriului nostru guvern.

CROWLEY: Ce s-a întâmplat cu Von Neumann? Credeţi că mai e încă în viaţă?

BIELEK: Guvernul susţine că Von Neumann a murit în 1957. El era acolo în Montauk în anii ’80 şi mai târziu s-au găsit dovezi cum că acest ilustru om de ştiinţă a scris cărţi datate până în anii ’80. Totul era acolo la Princeton când am mers să îmi sporesc memoria şi am pornit o căutare pe computer cu numele lui. Scrisese încă alte şase cărţi datând după începutul anilor ’80.

CROWLEY: În ce scop e folosită acum construcţia de 20 de mile în subteran de la Montauk, care trece pe sub Insula de Foc? Cu un trecut de asemenea realizări uimitoare, se pare puţin probabil ca guvernul să fii distrus pur şi simplu toată acea informaţie şi tehnologie?

BIELEK: Sunt unele întrebări la care nu pot să răspund.

CROWLEY: Apreciez cu adevărat timpul dumneavoastră, domnule Bielek. Un ultim lucru: de-a lungul acestor uimitori ani, aveţi vreun regret?

BIELEK: Cred că da. Când am fost Edward Cameron, m-am căsătorit în 1943. Soţia mea era deja însărcinată şi aveam un fiu născut în februarie 1944. În 1947 am dispărut fără urmă. Ştiu că a fost foarte dureros pentru ei. Soţia mea m-a căutat ani de-a rândul. Astăzi, după investigaţii costisitoare, cred că ea a fost ucisă într-un accident de maşină în 1958 şi ştiu de asemenea că fiul meu a fost luat în îngrijire de către mătuşa mea din New Mexico. Am motive solide să cred că el este încă în viaţă şi mă caută.

Concluziile autorului: sunt puţini oameni ca Bielek pe lumea asta. Este o minune că este încă în viaţă. Când vedem de ce erau capabili cei din guvern începând cu anii ’40 până în anii ’80, e normal să fim curioşi şi să ne întrebăm de ce anume sunt acum capabili. Bielek afirmă că guvernul a şters orice urmă a Proiectului Phoenix în 1983. Guvernul susţine că Von Neumann a murit în 1957.

Al Bielek a colaborat la scrierea unei cărţi împreună cu Brad Steiger, cu titlul **Experimentul Philadelphia si alte conspiraţii,** şi au produs două casete video prin Star Productions Corporation. Petrece mult timp scriind şi călătorind la conferinţe OZN ca şi lector invitat, pentru a se asigura că toţi vor şti că experimentul Philadelphia a existat cu adevărat. Când cineva ascultă pentru prima oară această poveste va crede fără nici un dubiu că o astfel de experienţă ştiinţifico-fantastică este una dintre cele mai remarcabile realităţi ale timpurilor noastre.

LICHID CARE PRODUCE INVIZIBILITATEA DOVEDIT PRIN UZ

SPARTANBURG, S.C., Dec. 10 – (AP) – Ziarul Herald-Journal scria în ediţia de azi, într-un reportaj cu drept de autor, cum că un chimist a anunţat descoperirea unei substanţe care, aplicată în acelaşi fel ca vopseaua, face ca obiecte din orice material să devină invizibile la o distanţă de 30 m.

Ziarul l-a citat pe chimistul Max Gardner, spunând că s-a dovedit efectul substanţei pe un avion care a zburat pe un câmp din apropiere. Nicio parte a avionului nu a putut fi văzută după ce a atins o altitudine de 30 m, afirma Gardner.

Reporterul Herald-Journal relata că Gardner refuzase să descrie natura substanţei, dar a afirmat că elementul de bază este grafitul. Povestea ne spune că chimistul a descoperit această substanţă în timp ce căuta un înlocuitor pentru aluminiu.

Gardner afirmase că şefii departamentului de război au fost anunţaţi în legătură cu descoperirea şi că experţi ai armatei vor sosi în cursul săptămânii respective pentru a fi martorii unei demonstraţii.

- . . . :

Fragment din ziar oferit de Tom Beech, care afirmă că povestea a apărut prima dată în ziare în anul 1938 sau 1939.

Provenea de la strict secreta Philadelphia Navy Yard cum că USS Eldridge dispăruse în timp şi spaţiu (fotografie datând aproximativ din perioada celui de-al Doilea Război Mondial).

Capitolul 7

Revenirea la Montauk

Una dintre cele mai deschise, prietenoase persoane pe care îţi este dat să o întâlneşti vreodată este o artistă şi o femeie de afaceri deosebită pe numele său Helga Morrow, care se întâmplă să fie şi un medium incredibil, ce a avut partea ei de întâlniri cu OZN-uri şi de experienţe extracorporale.

O persoană cu adevărat luminată, cunoştinţele fiind o trăsătură de familie, căci tatăl ei a fost nimeni altul decât dr. Fred A. Kueppers, un inginer de origine germană care a dezertat în SUA în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Deşi nu îmi place să mă repet – am menţionat toată povestea tatălui ei în cartea mea anterioară**, Manipulatorii** –, cred că este necesar să dăm doar un pic înapoi şi să facem un rezumat al lucrării decedatului ei tată cercetător pentru a ajunge treptat la unele revelaţii absolut minunate care vor fi noi pentru cei mai mulţi dintre noi.

„Am aflat, din diferite surse, că tatăl meu a fost unul dintre cercetătorii care a lucrat la experimentul Philadelphia", a afirmat de curând Helga neconfidenţial. „A inventat, de asemenea, aparatul de cronometrare pentru Bomba-A; fusese ales de cercetătorii bombei să îi reprezinte la Harry Truman, cerându-i să NU lanseze bomba; inventase formula matematică care i-a adus înapoi din spaţiu pe astronauţi; concepuse sistemul electric miniatural al Sputnik-ului, prima lansare spaţială; lucrase

la Proiectul Cartea Albastră/Cartea Neagră (cu privire la OZN-uri); iniţiase folosirea de cablare din aluminiu pentru a înlocui cablarea mai grea din planurile celui de-al Doilea Război Mondial; lucrase cu arsenalele minţii, folosind medii pentru a vorbi cu astronauţi; şi pregătise.

Intrarea în închisoarea unde se desfăşurau experimente pe trei indivizi îndeajuns de nenorocoşi pentru a fi implicaţi în Proiectul Montauk.

extratereştrii care să se integreze în societatea umană".

Helga spune că ea însăşi l-a văzut executând ceea ce pentru el erau experimente „simple" ce implicau teleportare şi levitaţie.

„Când eram în clasa a treia sau a patra, l-am văzut cum atârna pe peretele din camera sa un premiu oferit de RCA. L-am întrbat: „De ce ai primit acest premiu?". Mi-a spus că este prea amplu pentru a explica. Mi-a spus că este un premiu pentru un experiment în timp, iar apoi a continuat să pună două scrumiere pe patul său şi, prin explicaţii şi gesturi simple, a arătat cum două obiecte se pot permuta în timp şi se pot întoarce pe aceeaşi cale. Apoi, m-a dus în pivniţă, unde a pus nişte aşchii de oţel într-o cutie pentru ţigări cu magnet mare în formă de U prins sub ea. A bătut uşor aşchiile de oţel şi, spre uimirea mea, două serii distante de centre concentrice au apărut treptat. Apoi a simplificat totul, spunându-mi că dacă

aceste cercuri pot fi permutate, şi timpul poate fi permutat!”.

.

La un moment dat, dr. Kueppers i-a spus fiicei lui că a lucrat cu Tesla, Einstein, Von Braun, Von Neumann şi mulţi alţii. Când a murit – se pare că în circumstanţe misterioase –, Helga era convinsă că trupul său adevărat nu se afla în coşciug şi până în această zi, adevărata aşezare a mormântului său nu poate fi localizată şi nu există documente ale mormântului.

La câteva luni după presupusa lui „trecere în nefiinţă”, dr. Kueppers i-a apărut Helgăi şi i-a spus că nu este deloc mort, ci trăieşte „într-o altă dimensiune a timpului!”.

Unul din lucrurile pe care Helga Morrow le-a aflat în cele din urmă a fost că renumitul său tată a făcut parte şi din aşa-numitul Proiect Montauk. Dorind cu disperare să afle cât mai multe despre ce s-a întâmplat în acest oraş din Long Island ca o ramificaţie a experimentului Philadelphia, Helga a aranjat să se întâlnească cu Peter Monn şi Preston Nichols, autorii cărţii **Montauk revizitat** (Sky Books, Box 769, Westbury, NY 11590), care este cel mai adesea considerată ca fiind singura sursă autentică de informaţii despre ce s-a întâmplat în această comunitate mică de pescari în vederea deformării timpului şi a spaţiului pentru beneficiul armatei americane. Pentru că în acea perioadă amândoi locuiau în Arizona, Helga a făcut echipă cu Alfred Bielek şi a zburat la New York pentru a arunca o privire la ce a rămas din complexul subteran de clădiri ce a găzduit filiala din Long Island a experimentului Philadelphia.

Helga nu lasă nici un dubiu că excursia sa la Montauk a fost una foarte fructuoasă.

În timpul excursiei mele, mi s-a făcut cunoştinţă cu Preston Nichols care a lucrat ca şi cercetător în laboratoarele care acum sunt total dezasamblate şi în clădirea radar. Mai era şi fratele vitreg al lui Al Bielek, Duncan Cameron, care este un mare medium cu capacităţi extraordinare cunoscute vreodată de umanitate în controlul minţii. Ca parte din experimentul Philadelphia, Duncan – folosind puterile sale psihice extraordinare – nu doar că a creat manifestări psihice, dar a putut să transporte obiecte solide către locaţii îndepărtate. A reuşit chiar să materializeze un monstru înalt de aproape 8 metri, care nu a mai putut fi oprit după ce a fost creat, în final distrugând numeroase structuri din acea zonă".

Duncan Cameron, Preston Nichols şi Al Bielek, adânc în tainele Montauk-ului.

Literalmente în necunoştinţă de cauză, Helga a descoperit repede rolul lui Al Bielek în ceea ce se întâmpla la Montauk. „După ce a călătorit în timp, Al a fost însărcinat să lucreze cu un computer de 75 milioane de dolari ce avea capacitatea incredibilă de a spune ce gândeşte o persoană. Computerul putea de asemenea să ia gânduri umane şi să le folosească în orice moment fără nici un alt aport uman, prin simpla apăsare de către operator a unui buton".

Înarmaţi cu aparate foto, bliţuri şi îngerii lor păzitori, Helga şi companionii ei au intrat în rămăşiţele acum parţial demolate (voit?) ale Bazei Militare Montauk care

pentru ei a devenit repede „o amintire sumbră a unei ere apuse când cobai umani erau folosiţi pentru experimente psihice pentru a trimite oameni în timp, iar controlul minţii era folosit pentru a-i trimite buimaci în ceea ce era evident transformată într-o «cameră a ororilor» subterană”.

În timp ce Helga traversa întunericul umed, şi-a amintit de evreii care au supravieţuit holocaustului celui de-al Doilea Război Mondial şi a promis să spună lumii că astfel de atrocităţi „nu aveau să se mai întâmple niciodată”.

„În timp ce mă uitam în jurul meu şi mă gândeam la toate lucrurile teribile ce avuseseră loc, nu m-am putut abţine să nu spun o rugăciune pentru toţi acei eroi trecuţi cu vederea care au fost prinşi în aceste experimente inumane ce îi deplasau în timp.

Duncan nu a fost doar o victimă a experimentului Philadelphia – împreună cu Al Bielek –, ci a fost şi un supravieţuitor care dintr-un oarecare motiv nu a fost distrus. Şi la acest moment încă se chinuie să se agaţe de realitate. Programarea sa a permis înfăţişării sale de băieţandru să mascheze enerma sa durere şi suferinţă. Câteodată se agaţă de realiate, iar alteori are aceste schimbări de dispoziţie ce îl transformă în manierele sale într-un android aproape militar, aproape mecanic”.

Helga afirmă că astfel de „schimbări de personalitate” sunt de aşteptat când începi să realizezi „la ce a fost supus Duncan de către aceşti aşa-numiţi cercetători”, care în realitate erau mai mult monştri decât oameni. „El era, afirmă Helga, legat, gol fiind, forţat într-o stare de excitare sexuală şi chiar înainte de ejaculare era bombardat cu electrozi şi sonde asemenătoare cu

«tratamentul şoc» acordat pentru a satisface această misiune militară nebună”.

În faţa celor prezenţi acolo, Duncan a cedat şi a început să suspine. „Îmi pare rău. Îmi pare rău, vă rog să mă scuzaţi!” Helga şi toţi ceilalţi l-au îmbrăţişat pe Duncan pentru a-l alina şi pentru a alunga „demonii” din capul şi din mintea sa.

Conform broşurilor turistice actuale, Montauk, Long Island, se presupune că este un orăşel micuţ şi drăguţ cu privelişti la ocean magnifice, surf, călărie, golf, tenis şi pescuit în apă sărată. „Într-adevăr, subliniază Helga, sunt plaje superbe, parcuri frumoase şi situri istorice care să te întâmpine ca şi unele dintre cele mai bune restaurante cu preparate din peşte şi magazine cu suveniruri nautice ciudate.

Dar mai este ceva aici care nu este atât de ciudat.

„Căci acest orăşel micuţ fără pretenţii are şi o bază militară abandonată, întregită de semne oficiale care avertizează oamenii să nu se apropie!”.

Pentru omul de rând, această bază militară „este construită să semene cu un adevărat oraş locuit. Locul are până şi o atmosferă de cartier. Baza conţine clădiri din beton care pot fi confundate cu uşurinţă cu locuinţe de tip familial. Într-adevăr, din aer nu pare că ar fi ceva ieşit din comun”.

O privire a vechiului centru de computere din Montauk.

Din ce ne spune Helga, baza era „oficial cunoscută şi folosită drept parte a apărării scutului radar de est în anii

’50 şi ’60. Este de asemenea şi locul unde aveau loc orori egale cu cele dintr-un lagăr de concentrare.

„Cunoscut drept Fortul Erou (Da! Au fost mulţi eroi necunoscuţi acolo), acest sit subpământean de trei etaje a fost construit înainte de cel de-al Doilea Război Mondial. Un al patrulea nivel se crede că a fost inundat voit pentru a-i descuraja pe intruşi. Destul de straniu, dovezi recente arată nivelele cinci şi şase care ar putea fi active încă şi astăzi.

Alături de Al Bielek, Preston Nichols şi Duncan Cameron, am urcat în pântecele Montauk-ului şi am văzut personal şi am înregistrat tot ceea ce vă spun astfel încât nu poate exista nicio negare în legătură cu ce s-a întâmplat la Montauk”.

Conform celor direct implicaţi, foarte multă muncă top secretă ce implică călătorie în timp şi pregătiri pentru experimentul Philadelphia au avut loc aici sub pământ cu ajutorul minţilor multora dintre marii noştri cercetători. Şi ceea ce se poate că a început ca un simplu experiment a deviat spre rău foarte repede, devenind unul dintre cele mai perverse proiecte din istoria umanităţii.

Folosind simţul ei acerb de observaţie, abilităţi psihice super şi sensibilitate, Helga Morrow era în special conştientă de circumstanţele neobişnuite şi ciudate sub care operau tot timpul.

„Privind în urmă, pare destul de ciudat că farul din Montauk era activ, cu pescăruşi ce zburau când am ajuns şi că multe pisici mari ce păreau a avea în jur de 7 kilograme stăteau în jurul zonei pentru picnic aşteptând pomeni. Dar imediat după, nu erau de observat alte semne de viaţă adevărată. Imediat ce am intrat în zona bazei nu

mai erau păsări, veveriţe sau semnele obişnuite de activitate pe care le întâlneşti în mod normal”.

Helga spune că a observat ceva foarte straniu şi la locuitorii oraşului.

„Când am mers pe stradă în satul unde se află magazinele şi restaurantele, am observat mulţi bărbaţi tineri, în jur de 20 şi 30 de ani, toţi cu păr blond şi ochi albaştri. Ce făcea acest lucru atât de neobişnuit era că toţi cei din pizzerie ce stăteau la mese – la fel şi chelnerii – aproape toţi păreau identici (cu excepţia ocazionalei mustăţi). Aceeaşi situaţie în magazinele de fast-food şi preparate culinare. Nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la filmul **Băieţii brazilieni**”.

Inclusiv conversaţiile celor din jur păreau neobişnuite.

„Cred că am auzit cuvintele «bază militară» şoptite de o mie de ori. Curând, aerul straniu ne-a învăluit de tot. Aveam impresia că zona de vacanţă Montauk era de fapt o faţadă pentru un experiment ciudat care fie a mers rău, fie avea să aibă loc în viitorul apropiat.

Ocazional, un elicopter negru zbura deasupra noastră, dar cred că îngerii mei făceau ore suplimentare, întrucât nu am fost deranjaţi şi ştiu că dacă am fi fost văzuţi, ar fi existat cu siguranţă repercusiuni.

Curajoasa Helga Morrow, aflându-se adânc în subteran, în Montauk

„Emisii radar active erau sporadic recepţionate de camera noastră video. Am devenit foarte conştienţi de

interferenţe, deşi nu am aflat niciodată de unde erau emise efectiv. Dar ceva încerca să interfereze cu recepţia video.

Ne-am plimbat prin complexul subteran, dar cea mai profundă experienţă a mea a fost când am ajuns în zona unde tinerii bărbaţi, folosiţi în experimente sexual-psihice demente, erau ţinuţi în cuşti. Cu viziunile mele psihice i-am putut vedea pe tinerii bărbaţi, toţi goi, aliniaţi, aşteptând să fie supuşi la experimente. Le-am putut simţi chinul, confuzia! A fost atât de dureros, încât am izbucnit în plâns chiar înainte ca Duncan să izbucnească într-un plâns isteric din cauza celor ce a trebuit să îndure în această cameră a ororilor.

Pentru a retrăi această experienţă cu Duncan, ca medium şi preot, a fost, în termeni lejeri, devastator! În timp ce scriu acestea, lacrimile din ochi şi mâinile încep să îmi tremure". Ce fel de nebunie a fost asta? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce – într-o ţară pe a cărei monedă naţională scrie „Credem în Dumnezeu" – se întâmplă astfel de lucruri? De ce nu a fost acest experiment desfăşurat într-o manieră umană, dacă acest lucru ar fi fost cât de cât posibil? De ce nu au fost aceşti bărbaţi deprogramaţi cu omenie? Au fost pur şi simplu înlăturaţi ca şi cum ar fi fost „marfă" folosită.

„Folosind unde radio de 425-450 Mhz putere, mintea umană poate fi manipulată şi controlată. Prin schimbarea pulsului, poţi fi determinat să râzi, să plângi, să arăţi mânie, frică, orice se doreşte. Încă din timpul războiului din Vietnam, diferite unde au fost aruncate asupra Viet Congului, unde atât de puternice încât distrugeau timpanele oamenilor, explodându-le în cap şi, bineînţeles, omorându-i.

Supunerea sexuală nu este ceva nou. În principiu, forţa Kundalini este cea care a făcut ca aceste experimente să funcţioneze. Prin cuplarea computerelor Cray 1 şi IBM la subiecţi, în acest caz Duncan, a putut să creeze monstrul din Montauk prin puterea minţii. Monstrul nu numai că a devenit realitate, dar această bestie a destrămat clădiri de parcă ar fi fost un constructor. Acest incident a fost filmat drept dovadă!".

Acest soi de experiment bizar seamănă foarte mult cu *„Monstrul din Id"*, creatură în clasicul film SF din 1950 **Planeta interzisă**. În acea peliculă, un computer extraterestru puternic îi transformă mintea cercetătorului, iar subconştientul lui creează un monstru uriaş, invincibil ce caută răzbunare la pretinşii săi „inamici". Nu poţi să nu te întrebi dacă nu cumva acel cercetător care a conceput experimentul Montauk – posibil cu cele mai bune intenţii şi evident, cu consecinţele sale cumplite – a fost influenţat de acest film.

„Monstrul de 8 metri a început să aibă o minte a sa şi distrugea tot ce-i ieşea în cale. În final, puterile ce au ajutat la crearea monstrului din Montauk s-au panicat şi au început să deconecteze aparatele în speranţa de a-i opri nebunia. Nu au avut un astfel de noroc! Şi-a continuat mutilarea. Preston Nichols îşi aduce aminte că a dat foc echipamentului, iar unii dintre cercetători au atacat maşinăriile cu topoare.

O privire din exteriorul vechiului centru de computere din Montauk.

În plus, Helga dezvăluie că principalul său motiv „de a merge la Montauk a fost pentru că aflasem că tatăl meu, dr. Fred A. Kueppers, lucrase acolo ca şi cercetător în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. După ce, în 1962, mie şi familiei mele ni s-a spus că a murit, mi-am petrecut următorii 30 de ani în căutarea adevărului şi l-am găsit numai prin bunăvoinţa lui Dumnezeu. Preston Nichols l-a cunoscut pe tatăl meu şi şi-a adus aminte cu mare drag detalii ale operei tatălui meu, ca unul dintre elementele-cheie în experimentele de la Montauk".

„Pe măsură ce timpul trecea, întrebări lungi legate de tatăl meu au fost răspunse de către Preston, inclusiv faptul că a lucrat numai la experimente legate de timp şi la nici unul dintre experimentele oribile la care, din păcate, a luat parte Duncan.

Preston m-a informat că tata a fost un adevărat filantrop, savan şi cercetător, plăcut de colegii săi, care i se adresau cu afecţiune Fred sau Koop. Am fotografii care coroborează poveşti anterioare şi le confirmă, de asemenea, pe cele ale lui Preston.

Preston este un individ erudit, vesel cu atât de multă informaţie la îndemână încât depăşeşte dimensiunile unei enciclopedii. Este plăcut să discuţi cu el, un mare profesor, cercetător şi inventator şi este cel mai bun prieten al lui Duncan. Împreună sunt parteneri de afaceri în Laboratoarele Spaţiu-Timp, un producător bine dotat cu echipamente electronice psihic-active.

Preston m-a invitat în laboratorul său, ce era un amestec de Tesla, Von Neuman, Einstein şi Montauk. Mintea ezită întrucât nu ştiu prea multe despre acest aparat

sau ce face. Totuşi, m-am întors acasă cu multe informaţii practice.

Am aflat unele lucruri precise direct de la Preston şi Al Bielek. Unul este că obiectele moleculare nu se distrug în câteva zile, ci în minute! Materia nu se transformă în praf, praful ESTE materie (obiecte, clădiri etc.). Bestia de la Montauk nu s-a transformat niciodată în praf, ci a fost trimisă în hiperspaţiu într-o altă dimensiune.

Întrucât a fost creată, nu a putut fi distrusă, doar mutată într-o altă realitate/într-o altă dimensiune pentru a o înlătura. Invers, dacă cineva s-ar conecta la dimensiunea sau realitatea respectivă, obiectul/persoana/bestia etc. s-ar întoarce la funcţia ei iniţială, la scopul ei originar. Vorbind la figurat, bestia de la Montauk ar putea fi aşezată în mijlocul Times Square-lui şi ar putea face ravagii dacă s-ar folosi echipamentul electronic adecvat.

În zilele noastre, computerele şi tehnologia modernă au devenit atât de miniaturale şi avansate încât colosala maşinărie şi echipamentul greoi al experimentului Philadelphia şi Montauk nu sunt altceva decât o grămadă de fier vechi şi istorie a ce a fost odată cel mai bun echipament de pe pământ".

Helga susţine că datorită a ceea ce a rezultat din experimentele Philadelphia şi Montuak, mecanismul necesar pentru a trimite un animal, o persoană sau lucru într-un alt timp sau într-o altă dimensiune poate acum încăpea într-o servietă normală. „Tehnica este mai puţin periculoasă şi dureroasă şi, cel mai important, revenirea intactă nu este nici dureroasă şi nici riscul de a inversa moleculele nu este predominant, cum este întoarcerea «în oglindă»".

Ce caută cablare nouă într-o bază subterană „abandonată” din Montauk?

„Când Al Bielek a fost trimis înainte în timp, subliniază Helga, această procedură dura aproximativ 20 de minute. Tinerii recruţi, Al şi alţii, care erau trimişi înainte în timp trebuiau să raporteze ce au trăit. Era un cal aurit cu inscripţii misterioase pe el ce era înconjurat de clădiri ce fuseseră distruse. Aceşti bărbaţi (subiecţi, inclusiv Al) erau anume pregătiţi să stea înâuntrul unei arii cu diametrul de 5 metri, altfel li se spunea că nu se vor întoarce. Cei care nu îi ascultau nu se mai întorceau. Nu pentru că nu voiau, ci pentru că nu puteau.

Să fii pierdut în spaţiu nu era deliberat şi nici nu era tratat cu superficialitate în rândul cercetătorilor. Din păcate, mulţi erau pierduţi în timp pentru eternitate. Dar aceia, precum Al, pot descrie experienţele lor cu mare acurateţe”.

Conform Helgăi, ea a văzut şi a atins vechiul tub Thyratron „ce era folosit pentru a îndoi timpul. Cu Ampletronul în apropiere, am fotografiat pentru înregistrările mele şi pentru un film ce se editează acum.

„În timp ce mă plimbam în interiorul Montauk-ului, am fost fascinată în mod particular de un tub de sticlă şi cristal mare, peste 2 metri înălţime, cu cristale circulare înăuntru. Seamănă perfect cu camerele cu sticlă verticală din programul Star Trek care sunt folosite pentru a teleporta oamenii în sus.

Nu pretind că ştiu tot ce am învăţat din experimentul Philadelphia şi îndrăznesc să spun că ai

nevoie de un curs intensiv în fizică cuantică pentru a înţelege cum funcţionează tot ce am văzut. În consecinţă, să călătoreşti pe un fascicul de lumină este mult simplificat. Dacă te afli în punctul A, B rămâne aici. Pentru a ajunge din punctul A în punctul B este liniar. Totuşi, dacă ÎNDOI ziarul ca o bandă de cauciuc aliniind A la B, atunci punctul A ar deveni realitatea punctului B.

Inversând procedura, l-ar aduce înapoi (în teorie). Aceasta nu se face pe un fascicul de lumină, ci cu moleculele demodulate pe o frecvenţă specială trimisă CU VITEZA LUMINII la punctul de referinţă.

Întoarcerea poate provoca adesea o distorsiune inversă «imagine în oglindă», ca cea din filmul **Musca**, până când acest proces a fost perfecţionat. Câteodată organele sau părţi din organe rămân în afara corpului. În final, aceste elemente au fost rezolvate. De aceea, atunci când tatăl meu mi-a apărut în formă complet tri-dimensională, ar fi avut dureri dacă rămânea cu mine şi până să se întoarcă la «realitatea sa alternativă» în hiperspaţiu. Din fericire, acest proces a fost îmbunătăţit mecanic; totuşi, teoria nu s-a schimbat".

Cât timp a fost în Montauk, Helga a fost invitată să vorbească la „Seara Montauk" a lui Preston Nichols şi Peter Moon, la care au participat aproximativ 30 de persoane.

„Părerea mea generală despre Montauk a fost prima impresie a farului din Montauk, a magazinelor turistice şi a centrului vizitatorilor ce camufla subînţelesul Montauk-ului. Subînţelesul este moştenirea pe care Montauk-ul a ascuns-o de public şi despre care se vorbeşte doar în şoaptă".

În ceea ce o priveşte pe Helga, „Ei pot fie să dărâme baza şi să-i nege existenţa, fie să o cureţe şi să o facă un centru istoric pe care să-l vadă toată lumea. Dar de ce să o laşi ca ceva urât privirii, o nenorocire militară? După părerea mea, anumite lucruri trebuie scoase la iveală. Acesta este motivul pentru care am încercat să documentez această informaţie. Evident acesta este adevărul despre Montauk şi despre cum ne afectează vieţile – a lui Al, Preston, Duncan şi a mea. Fiecare a avut propria lui poveste de spus şi sper că următoarea carte despre Montauk şi propria mea înregistrare vor atinge un nerv al realităţii! Nu totul este aşa cum pare. Întreaga REALITATE este în mâinile celor puţin care o controlează!”.

Punând totul cap la cap, este foarte clar că încă mai este mult în calea energiilor nevăzute ce opereză în şi în jurul Montauk-ului. Helga Morrow promite să verifice în timp mai în detaliu acest aspect, în timp ce prietenul nostru şi supravieţuitor al experimentului Philadelphia, Al Bielek, va încerca să apeleze la şi mai multe amintiri în legătură cu ce s-a întâmplat în viaţa lui după teleportarea USS Eldridge-ului într-o altă dimensiune şi cadru de timp.

Dacă aceste poveşti despre laboratoare subterane, acţiuni ciudate de perversiuni sexuale şi a creării unui monstru de 8 metri înălţime sunt şi doar pe jumătate adevărate, guvernul nostru are foarte multe explicaţii de dat. Din ceea ce cunoaştem acum, experimentul Philadelphia şi Proiectul Montauk pălesc cu uşurinţă în faţa muşamalizării Watergate-ului şi a afacerii Contra, având un efect distructiv asupra economiei şi stabilităţii politice a naţiunii noastre. Dar am crezut întotdeauna că

adevărul trebuie să învingă şi aşa va fi şi în cazul acesta, aşa cum a făcut de atâtea ori în decursul istoriei marii noastre naţiuni.

• • •

Notă: Aceia care doresc să o contacteze pe Helga Morrow în legătură cu înregistrarea ei despre Montauk sau despre activitatea ei ca şi medium, pot să îi scrie direct la 3661 North Campbell (#370), Tucson, AZ 85719. Asiguraţi-vă că ataşaţi un plic autoadresat, timbrat pentru un răspuns personal.

Capitolul 8
Experimentul Philadelphia: o actualizare – corespondenţa

Chiar dacă s-ar putea să fie o surpriză pentru multă lume, se pare că sunt mulţi care ştiu mai multe despre experimentul Philadelphia decât credem noi că ştiu.

Până în momentul în care a trecut în nefiinţă, acum câţiva ani, Carlos Allende încă mai vorbea despre ceea ce s-a întâmplat celor de pe Eldridge, chiar dacă, în general, se pare că oamenii îl credeau mai degrabă „nebun", până în punctul în care se exprima incoerent. S-a întâlnit totuşi cu Gray Barker de vreo câteva ori. Gray Barker a încercat să îl stoarcă pe Allende de mai multă informaţie despre experimentul eşuat, dar nu a putut să scoată de la el mai mult decât se ştia deja.

Totuşi, Barker, a corespondat regulat cu cei care susţineau că au "informaţii de interior" despre ceea ce a

ieşit la iveală în 1943. Aici sunt câteva din scrisorile pe care le-a primit:

***

Dragă Domnule Barker,

Numele meu este Douglas Earl Rushford. Am citit multe despre dr. Jessup, iar asta îmi aminteşte un incident pe când mă aflam în Philadelphia.

Am fost jefuit şi îmi era foame. Am dat peste câţiva tipi şi am început să vorbesc cu unul dintre ei. Mi-a spus: „Vino cu mine". Şi, după ce am ascultat vreo oră un tip care îmi spunea că Dumnezeu mă iubeşte şi toate alea, eu şi ceilalţi trei tipi am primit o bucată de pâine şi un bol de supă de ceapă. Am stat acolo în noaptea aceea şi eu şi tipul ăsta am început să vorbim despre nave spaţiale. Şi el îmi spune: „Stai, asta nu-i nimic", şi apoi îmi spuse cum, atunci când era în Marină, în 1941, el şi vreo câţiva tipi au luat parte la ceea ce se numeşte aer pur, şi de aceea el e un pierde vară azi. Asta i se întâmplase după ce cei din Marină au văzut ce efecte are asupra oamenilor, l-au eliberat pe caz de boală psihică. Prietenul meu a murit în somn în noaptea aceea.

Domnule Barker, aş dori să îmi spuneţi tot ceea ce ştiţi despre aerul ăsta pur şi documentele pe care le aveţi despre asta. Simt că ar trebui să fac tot ce îmi stă în putere ca să aduc asta la cunoştinţa oamenilor. Cred că acel om ar vrea ca eu să fac asta şi ştia că aşa voi face, iar acum se poate odihni în pace. Ţinem legătura şi ceea ce voi afla o să va trimit şi dumneavoastră.

Mereu al dumneavoastră sincer,

D.E. Rushford

Dragă Domnule Barker,

În timp ce eram elev la o şcoală de Electronică Navală în 1976, am auzit o povestire vagă despre un experiment în care o navă a Marinei şi echipajul acesteia se spune că au devenit invizibile. Studiam pe atunci magnetica. Instructorul ne-a spus că experimentul a implicat crearea unui câmp magnetic puternic în jurul navei, dar că el ştia foarte puţine despre proiect.

Nu am luat în seamă aceasta povestire, considerând-o o altă poveste de trecere de vreme într-o zi mohorâtă. Până când, acum o lună, un prieten şi cu mine discutam posibilul uz al levitaţiei sau gravitaţiei pentru mutarea pietrelor imense ale Castelului Coral în Florida. Atunci am auzit din nou despre acest experiment. Prietenul meu m-a orientat către **Experimentul Philadelphia** scrisă de W.L. Moore. O carte cu cercetări foarte amănunţite şi foarte bine scrisă.

Oricum, am găsit adresa ta în această carte şi înţeleg că pot obţine de la tine o copie facsimil a Ediţiei Varo Adnotată a **Cazului lui Jessup asupra UFO**. Mai pot obţine o copie a acestei cărţi sau orice informaţie pe acest subiect? Orice informaţie va fi apreciată de către noi amândoi.

Cu sinceritate,

Steve Cummings

***

Dragă Domnule Barker,

Sunt interesat de fenomene inexplicabile de foarte mult timp. Dar ceea ce mă intrigă cel mai mult este experimentul Philadephia.

Locuiesc în vecinătatea Bazei Navale Philadelphia, iar presupusa întâmplare a devenit aici ceva similar cu o legendă locală şi este un subiect de dezbateri aprinse. Am întrebat mulţi locuitori din sudul Philadelphiei despre această enigmă, iar cei care îşi amintesc despre asta accentuează validitatea evenimentului. Totuşi, părinţii mei, Basil şi Edith Merenda, nu şi-l amintesc, chiar dacă tatăl meu era un veteran al Marinei din al Doilea Război Mondial şi ambii părinţi au avut afaceri în vecinătatea Bazei Navale la acea vreme.

Dar îşi amintesc despre tavernele care existau la vremea aceea frecventate de marinari, când zvonul (controversa) descris/ă de cartea Allende şi Moore/Berlitz apăruse. Crâşma preferată de marinarii de atunci era „Big House", care nu mai e acum. Se afla la intersecţia Broad Street şi Bulevardul Oregon.

Cu sinceritate,

Joseph J. Merenda

***

Dragă Gray,

Mulţi cercetători cred că decesul dr. Jessup (presupus suicid) se leagă de experimentul Philadelphia şi bineînţeles cartea cu acel titlu a contribuit la acest mister şi a creat o mare controversă în general. Bineînţeles, unii sceptici vor mai multe dovezi.

Într-un interviu recent, coautorul William Moore a afirmat că s-au întâmplat multe de când a fost scrisă cartea şi că informaţiile survenite adiţional îl fac să fie şi mai convins că e ceva misterios legat de această enigmă neelucidată.

„La scurt timp după apariţia cărţii", spunea el, „am fost contactat de un om care spunea că a fost membru al echipajului de pe Eldridge. După ce am corespondat, ne-am întâlnit, iar acest om avea la el un plic plin cu documente dovedind povestea lui. El spunea că a rămas în Marină până în 1960, când s-a retras din funcţia de comandant. După Moore, comandantul fusese spitalizat timp de şase luni după experiment, Marina susţinând că el suferea de o «cădere nervoasă»".

O parte a documentaţiei i-a fost oferită de acesta. Bărbatul i-a mai dat lui Moore numele a doi oameni care au fost implicaţi în incident. Un nume l-a condus pe Moore la fiul unuia dintre acei oameni.

„Bărbatul i-a spus că tatăl său a fost ucis în ceea ce Marina a descris a fi un «incident»/«accident» în 1953!" În iulie 1980, Moore a fost abordat de un coleg scriitor care citise despre experimentul Philadelphia în timp ce călătorea cu autobuzul. După spusele asistentului lui Moore, el călătorea singur, când un alt pasager s-a aşezat lângă el şi spuse că ştie despre incident, că unul dintre prietenii săi fusese pe USS Eldridge când a devenit invizibil.

„Am aflat că omul locuieşte în California şi asta e chiar foarte interesant, din moment ce amicul meu comandat mi-a spus că celălalt supravieţuitor locuieşte în acelaşi stat".

Moore a primit de asemenea o scrisoare de la un om care spunea că, în 1950, văzuse un film făcut pentru superiori din Apărare. „A descris ceva asemănător cu experimentul Philadelphia prezentat la începutul unei secvenţe dintr-un film alb negru”, a notat Moore.

Sunt entuziasmat de noua carte, **Dimensiunea Jessup**, pe care o publici, mai ales după ce am citit capitolul din manuscrisul pe care mi l-ai trimis. Sunt sigur că o să arunce o lumină mult mai clară asupra subiectului Jessup/Allende!

Toate cele bune,

Timothy Green Beckley

Editor, UFO Review

***

În anii ’60, cercetătorul şi scriitorul de bestseller Brad Steiger a început să scrie înfocat despre experimentul Philadelphia. De fapt, Brad este singurul ins care a înfiinţat o revistă pentru piaţa mass-media – una specială „ de unică ocazie” – care s-a vândut în peste o sută de mii de exemplare la chioşcurile de ziare în toată ţara. Scrisorile Allende au făcut o treabă bună revizuind ceea ce se ştia despre experimentul Philadelphia la vremea respectivă, ceea ce, evident, nu se compară cu informaţia pe care o putem aduna astăzi.

De-a lungul anilor, Steiger a rămas la curent cu tot ceea ce ţinea de experimentul Philadelphia. De fapt, acordând credit acolo unde e necesar, Brad e cel care l-a

„descoperit” pe Al Bielek, prin dactilograful său, în timp ce acesta era la un picnic. Al Bielek locuia în Phoenix, Arizona. Acesta l-a uimit atât de mult pe Steiger cu ceea ce ştia despre experimentul Philadelphia, încât era greu de crezut că nu contribuise chiar el la ceea ce se întâmplase. La rândul lui, Steiger i-a făcut cunoştinţă lui Al Bielek cu Timothy Green Beckley, care l-a invitat pe uriaşul de doi metri să ia cuvântul la conferinţa sa anuală National New Age, care are loc în fiecare septembrie în Phoenix. Beckley a fost impresionat de ceea ce a văzut şi a auzit (la un moment dat a afirmat că întregul hol exterior era plin de oameni care doreau să afle mai multe de la Bielek, chiar şi după ce cuvântarea acestuia se încheiase).

Dacă doriţi să citiţi mai multe despre experimentul Philadelphia şi Bielek, va trebui să puneţi mâna pe opera impresionantă a lui Brad Steiger, **Experimentul Philadelphia şi alte conspiraţii OZN**, disponibilă la preţul de 15.00 dolari, de la Inner Light, Box 753, New Brunswick, NJ 08903. Exact ca în cazul lui Gray Barker, scriitorul Steiger şi-a găsit uneori căsuţa poştală plină de corespondenţă legată de acest mister. Găsiţi mai jos fragmente din doar câteva din scrisorile primite.

***

O scrisoare sugera că expeditorul acesteia fusese marinar la bordul navei pe care se presupunea că avusese loc experimentul. „Nu aţi scrie despre acest subiect atât de obiectiv dacă aţi fi nevoit să trăiţi cu oroarea acestuia”, scria omul.

Câţiva corespondenţi povesteau despre cum au fost hărţuiţi de „indivizi” (agenţi) răutăcioşi şi eficienţi după ce promiseseră să ofere mai multe informaţii.

Una dintre scrisori afirma că expeditorul putea să „dea informaţii care ar clarifica totul”. O scrisoare de-a mea către acesta a rezultat în următorul răspuns: „Au aflat. Nu mă lasă să vorbesc”.

O altă scrisoare începea: „Opera ta e atât de precisă încât mă sperii. Ceea ce ai scris caută să explice mistere ale lumii într-un „mod ştiinţific”. Îmi doresc să pot să îţi spun mai multe, dar noi cei care suntem controlaţi am putea să le dăm peste cap tot sistemul dacă am vorbi. Deci, aceşti oameni care ne conduc se asigură că nu vorbim! Studiază ceea ce ai scris şi s-ar putea să descoperi adevărul real!”.

Un expeditor anonim relata despre cum a fost martor la fenomenul despre care credea că era vorba în presupusul experiment secret al Marinei. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, fiul proprietăresei s-a înrolat în Marină şi se credea că a decedat în timp ce era înrolat. Totuşi, câţiva ani mai târziu, corespondentul nostru a întâlnit un tânăr cu trăsăturile fiului proprietăresei pe holul pensiunii. Tânărul l-a salutat, iar apoi a „dispărut ca o stafie”.

Chiriaşul l-a văzut deseori pe tânăr apărând, apoi dispărând. O dată, straniul om apăru, începu să plângă şi o imploră pe proprietăreasă pentru o bucată de pâine. Chestiunea deveni şi mai confuză în mintea chiriaşului când văduva tânărului marinar, care continua să locuiască cu mama soacră mulţi ani după presupusa moarte a soţului ei, s-a mutat după ce a obţinut divorţul.

Fusese fiul proprietăresei unul dintre acei marinari nefericiţi de la bordul navei experimentale? Oare mai devenea chiar şi acum, ani mai târziu, invizibil, suferind chinurile condamnaţilor? Astfel de întrebări l-au contaminat pe corespondentul nostru anonim timp de mulţi ani.

Capitolul 9
A trimis dr. Jessup mesaje "de dincolo"?

În afara interesului său pentru experimentul Philadelphia şi OZN-uri, Jessup era de asemenea fascinat de posibilitatea vieţii după moarte. Deşi nu s-a declarat ca fiind spiritual când era încă în viaţă, acesta a efectuat cercetări mărunte în domeniul parapsihologiei. Este destul de curios cum, în urma "suicidului" său, cel puţin un medium a afirmat că a fost contactat de Morris, care a simţit nevoia de a-şi face vocea auzită "de dincolo".

În mod normal, mediumul respectiv ar intra într-o transă, iar o entitate s-ar fi exprimat prin intermediul acestuia. Totuşi, de această dată, a fost vorba de ceva mai mult decât atât. "Am simţit ca şi cum corzile mele vocale şi mişcările gurii şi ale limbii mele erau controlate de o forţă puternică şi erau forţate să formeze şi să pronunţe cuvintele".

Conform celor care au asistat la şedinţa de spiritism, aceasta a părut mai "intensă decât altele". Mediumul a menţionat că spiritul care se exprima prin corzile sale vocale nu şi-a dezvăluit numele, dar a precizat că a fost

implicat în cercetări legate de OZN-uri în timp ce se afla pe Pământ.

Spiritul a declarat:

"Am fost renumit pentru munca mea în acest domeniu. Şi chiar cred că acum am câteva dintre răspunsurile pe care nu le-am avut înainte. Nu pot răspunde la multe întrebări propuse de mine în textele pe acest subiect, deoarece aceasta se întâmpla, ei bine, la nivel fizic cum aţi spune voi, aşa cum l-aţi înţelege voi. Eram interesat dacă obiectele provin de pe o altă planetă, aşa cum v-aţi gândi voi în mod obişnuit. Să zicem, în acelaşi fel în care voi v-aţi gândi să construiţi o navă spaţială cu care să decolaţi şi să aterizaţi pe Marte. Toate acestea ar putea fi adevărate, deşi înainte să vin aici începusem să cred că nu aveam parte de astfel de apariţii fizice supranaturale. Permiteţi-mi să vă spun că apariţiile supranaturale de care aveţi parte nu sunt însă mai puţin reale. Mă aflu în acel plan acum şi totul este foarte real în jurul meu. Am fost transportat cu ajutorul farfuriilor zburătoare şi ştiu că sunt solide. Când îţi crapi fluierul piciorului lovindu-te de grilaj îţi dai seama că sunt solide".

Apoi interogatoriul a continuat cu felul în care a decedat oratorul. Răspunsul a venit din partea spiritului şi devenise clar faptul că Jessup era cel care vorbea.

• • •

Î: Când ai murit?

R: Încă mă întreb dacă am murit cu adevărat. Pentru că eram acolo într-un moment şi în altă parte în următorul. Încă îmi puteam vedea trupul şi era foarte plin de viaţă. Au făcut să pară ca şi cum aş fi mort. Cred că am încetat să trăiesc la o vreme după aceea, dar sunt lucruri mai importante de discutat, fiindcă timpul meu este limitat.

Î: Dacă nu ai murit, sunt o grămadă de lucruri de lămurit. Dacă ne poţi spune unde erai când ai decedat sau ce anume ai păţit, poate vom putea înţelege ce s-a întâmplat cu adevărat şi să îţi comunicăm aceste informaţii. Am ajutat mulţi oameni care se află în alte planuri de existenţă şi care nu înţeleg ce s-a petrecut.

R: Am înţeles că pentru a-mi face mesajul cât mai bine înţeles, nu ar trebui să abordez astfel de subiecte. Anumite mistere rămân mistere pentru moment. În orice caz, acest lucru nu pare a fi foarte important. Nu mă consideraţi un geniu omnipotent care ştie totul. Pe Pământ, am avut un IQ de aproximativ 150, la fel ca şi aici, dar desigur, nu există acel tip de test aici.

Mi-am văzut corpul înainte să decedeze şi descoperirea acestuia.

Asta este tot ce îmi amintesc. Mă aflam într-o navă, o farfurie zburătoare dacă vreţi, şi mă îndepărtam în zbor de oraşul în care am trăit. Încetul cu încetul, priveliştea oraşului a pălit, ca şi cum îmi schimbam existenţa şi m-am pomenit în spaţiu, se pare. O fereastră mare încercuia

complet interiorul. Transparenţa acestei ferestre circulare varia de la transluciditate la claritate totală, deşi mici cercuri de o transparenţă variată erau intercalate în constituţia ferestrei. Fereastra avea în jur de cinci picioare înălţime. Aceasta a devenit încetul cu încetul complet translucidă, iar în final a devenit opacă. Cerculeţele au rămas translucide sau transparente, deşi se schimbau în mod constant. Am dedus că acestea ar putea reprezenta portalurile tradiţionale la care se refereau martorii farfuriilor zburătoare.

Î: Cine pilota nava?

R: Un om, evident unul normal de pe Pământ, îmbrăcat într-un tricou şi pantaloni gri de lucru, după cum îmi amintesc atât de clar. Acest om nu mi-a spus cine era, dar mi-a rostit imediat prenumele şi m-a asigurat că nu mi se va întâmpla nimic rău, că el doar urma ordine ce ar fi înspre binele meu şi, de asemenea, pentru bunăstarea întregii omeniri. Acest om a refuzat să îmi spună înspre ce loc ne îndreptam, dar mi-a pus câteva întrebări în legătură cu ce m-am ocupat şi despre ce se întâmpla în lume. Mi-a lăsat impresia că era un om care se afla departe de Pământ de multă vreme. Nava părea controlată de un sistem cu pilot automat, fiindcă, deşi stătea la cârma acesteia, într-un scaun rotativ mare, nu acorda multă atenţie acestor comenzi şi stătea cu faţa la mine, la locul în care stăteam pe o bordură ce încercuia interiorul la baza ferestrei.

Curând, fereastra a devenit transparentă şi am descoperit că se produsese o schimbare în priveliştea exterioară. În timp ce înainte am avut impresia că ne deplasam prin spaţiu, acum părea că zburam prin nori sau vapori şi era ca şi cum aş fi fost într-un avion comercial, în timp ce decolează sau aterizează printre nori. De fapt, îmi amintesc că am fost un pic zgâlţâit ca atunci când sunt turbulenţe într-un avion comercial, deşi foarte slab.

Apoi am fost întâmpinat de o regiune foarte frumoasă. Ar fi imposibil de descris, deşi am avut mai mult timp să fac asta. Coborârea noastră a fost atât de rapidă, încât oricum nu am prea văzut multe şi am aterizat. Am aterizat într-o curte legată de o clădire imensă, pe care o pot descrie cel mai bine ca fiind realizată din sticlă metalică, cu aceeaşi transluciditate variabilă asemenea ferestrei.

Am fost întâmpinat de trei oameni de aproape 6 picioare înălţime, oameni foarte frumoşi, bărbaţi, îmbrăcaţi într-un costum ciudat parcă făcut din sticlă. Trebuie să adaug că nu era precum un costum de schi, după cele citite despre astfel de întâlniri de pe Pământ, ci mai degrabă ca o uniformă. Aceşti oameni au zâmbit, mi-au spus pe nume şi mi-au zis să merg cu ei.

Am fost dus într-o încăpere mare de felul celor de consiliu şi am fost aşezat foarte confortabil. Nişte oameni mai scunzi, nu la fel de frumoşi şi de o înfăţişare clar negroidă sau mongoloidă (deşi pielea lor era foarte deschisă la culoare), au intrat, purtând câteva tăvi cu mâncare şi băutură. Nu voi insista pe aceste detalii, dar vă voi oferi câteva dintre amănuntele pe care mintal le cereţi. Nu am putut recunoaşte mâncarea, dar gustul său se

asemăna cu cel al mâncării cu care eram obişnuit, deşi nu putea fi identificat precis pentru a putea stabili ce anume era. Alimentele de atunci erau în principal sub formă de pacheţele, ca şi cum ar fi fost mâncare procesată. A fost servit un pepene mare cu gust familiar, dar nu era la fel ca pepenele roşu sau alte soiuri de pepene pe care cunoscusem. Mâncarea nu a fost cea mai grozavă pe care o servisem vreodată, dar mi-am dat seama că îmi era foarte foame şi am devorat totul. Băutura cu care am fost servit era un lichid albastru cu o bază evidentă de suc de fructe, dar cu o anumită fermentaţie şi care avea un efect diferit faţă de ce ar fi cauzat un conţinut neînsemnat de alcool.

Aceşti trei indivizi au stat cu mine în timp ce am mâncat şi m-au informat că am fost ales pentru a juca un rol precis pe care mi l-aş putea asuma dacă asta era dorinţa mea. Mi s-a spus că nu mă puteam întoarce de unde venisem deoarece corpul meu era acum mort. Dacă nu îmi convenea munca pe care mi-o aleaseseră ei, puteam să aleg alt tip de activitate sau să nu fac nimic şi să continui să trăiesc acolo, în locul care mi s-a spus atunci că era Venus. Dacă doream să îndeplinesc munca, care ar fi fost foarte dificilă, m-ar fi aşteptat o nemaipomenită răsplată spirituală. Această activitate, mi s-a spus, implica munca cu fiinţe umane de pe Pământ.

O parte din această activitate nu o înţeleg încă întru totul. O activitate minoră în care am fost implicat a constat în contactarea mintală a unui om de ştiinţă de pe Pământ, care nu realizează că există o astfel de legătură. Acest om de ştiinţă a scris o carte, una foarte bună, şi cred că o parte din valoarea acesteia se datorează îndrumării mele. Cu

toate acestea, nu am reuşit să îl contactez pe colaboratorul acestei cărţi.

Încă mai am de învăţat, cum s-ar spune, şi aşa va fi pentru ceva vreme de-acum încolo. Această educaţie implică un fel de filozofie, pe care eu o consider a fi felul de reeducare de care au nevoie toţi pământenii dacă vor să evite consecinţe de o natură dezastruoasă.

Pe lângă educaţia mea, am avut parte de marea plăcere de a-mi vizita planeta adoptată şi de a învăţa câte ceva despre modurile de viaţă şi tehnologia de acolo.

Î: Unde te afli acum?

R: Pentru mine, este un concept dificil de cuprins sau de comunicat vouă, deoarece nu cred că ar fi acelaşi cadru de referinţă. Nu este un fel de a patra dimensiune, despre care încă cred că reprezintă timpul, ci o stare de existenţă foarte asemănătoare cu a voastră ce este doar puţin în afara existenţei voastre fizice. Cred că, în momentul în care filozofiile pământenilor sunt schimbate, simpla diferenţă în gândire va tinde să unească această lume cu a voastră, într-un plan al realităţii. Amintiţi-vă ce v-am spus despre coeficientul meu de inteligenţă. Este tot 150. Încă sunt un jucător de cărţi slab, da, mi-e teamă că i-am învăţat pe câţiva dintre colegii mei să joace, şi tot nu aş putea să repar un aspirator în casă la noi, dacă s-ar strica.

Prezenţa la şcoală

Î: Ce crezi tu şi oamenii cu care eşti despre Dumnezeu şi religie?

R: Încă merg la şcoală, să spunem, şi deocamdată pot vedea doar frânturi ale realităţilor legate de deitate, cum aş prefera să o numesc. Permiteţi-mi să spun că, din cunoştinţele care mi-au fost împărtăşite, aş putea preciza că cel mai grav sacrilegiu al omului este de a-L crea pe Dumnezeu după chipul şi asemănarea lui şi că acest antropomorfism nu este doar ridicol, ci este la fel de păcătos precum înşelarea aproapelui sau chiar şi mai mult. Nu înţeleg ce sau cine este Dumnezeu, pentru că nu-L poţi afla, urmărind această imagine fundamentală. Veţi descoperi un acces mai direct la deitate în viaţa de zi cu zi decât prin contemplarea abstractă sau în mersul la biserică.

Înainte să plec, permiteţi-mi să notez că cea mai potrivită cale de a aborda lumea în care mă aflu acum constă în reducerea implicării în lumea voastră fizică. Aceasta este o chestiune foarte practică, căreia i se poate de curs cu uşurinţă. Printr-un limbaj foarte simplificat, trebuie să vă spun că nu puteţi zbura pe Venus peste noapte, dar puteţi să începeţi să acordaţi atenţie acelor lucruri pe care le-aţi numi "valori spirituale", mai mult decât "valorilor fizice", (citare a editorului) cum ar fi interesul faţă de automobile, case luxoase, sex, ş.a.m.d. Odată ce vă îndepărtaţi mintal de implicările fizice din lumea voastră, veţi descoperi că aceasta se topeşte treptat şi vă aflaţi într-un mediu cu totul diferit. Lumea pe care o căutaţi este una intens "spirituală", recăpătată fizic în următorul plan superior, dar nu cred că am explicat acest concept prea bine.

Oricum, dacă asta reprezintă o simplificare exagerată, este pe drumul cel bun. De exemplu, aţi mers

vreodată cu maşina şi aţi acordat voluntar prioritate unui alt şofer, pentru a-l ajuta să treacă pe o altă bandă a şoselei, când alte maşini din spatele vostru probabil nu ar fi făcut asta? Acest fapt reprezintă o implicare puţin mai redusă în lumea voastră fizică. Aţi observat cum soarele strălucea mai puternic, cum priveliştea, chiar dacă pentru moment, a devenit mai frumoasă? Lumea voastră fizică s-a schimbat cu o măsură foarte mică. Gândiţi-vă cât de mult s-ar fi schimbat dacă v-aţi fi accentuat lipsa de implicare fizică la un nivel mai avansat. Vreau să vă avertizez să nu plonjaţi cu capul înainte în încercarea unei astfel de evoluţii, fără îndrumarea adecvată. Amintiţi-vă că cele spuse de mine reprezintă o simplificare exagerată

OZN-uri pe cer

Î: Ne mai vizitează farfuriile zburătoare de felul celor cu care ai călătorit pe Venus?

R: Aceste vizite au loc de secole şi vor continua. Nu au fost prea însemnate până de curând. Acestea nu sunt neapărat nave exploratoare. Datorită unei creşteri în conştientizare a oamenilor, care, în pofida a ce auziţi sau credeţi, îşi dezvoltă totuşi simţirea, aceste nave sunt observate mai des decât înainte. Totuşi, cred că vă daţi seama că nu toată lumea vede aceste farfurii. Aţi observat că majoritatea celor care declară că au văzut farfurii zburătoare sunt oameni care, dacă vă gândiţi mai bine, par să fie mai conştienţi decât indivizii obişnuiţi? De fapt, aceştia sunt de obicei consideraţi, în presă şi de către vecinii lor, ca având o reputaţie deosebită de oameni

sinceri şi sunt văzuţi extrem de bine. Dacă vă gândiţi la acestea, s-ar putea să deduceţi o parte din ce spun în legătură cu creşterea în conştientizare.

Totuşi, aceste farfurii nu sunt observate, în general. De exemplu, nu cred că preşedintele Statelor Unite le vede sau e conştient de prezenţa lor. Veţi vedea că există într-adevăr ceva special între oamenii care văd farfuriile şi cei care nu le văd. Eu nu am văzut niciodată ceea ce aş fi putut recunoaşte fără dubiu ca fiind o farfurie cât timp am fost pe Pământ, deşi am cercetat în mod constant cerurile pentru a le vedea.

Î: Atunci de ce te afli în acest plan, cu o conştientizare evident superioară şi un nivel avansat de simţire, dacă nu ai avut parte de aşa ceva şi nu puteai să vezi farfuriile înainte?

R: Acest lucru nu încerc să-l înţeleg şi cred că mă aflu unde sunt datorită unor tehnologii dezvoltate de venusieni.

Î: Credeţi că Pământul va fi distrus de bombe atomice?

R: Am întrebat despre acest lucru, dar învăţătorii mei fie nu ştiu, fie nu vor să-mi spună. Nu par să fie foarte interesaţi de problemă. Mi se pare că ei cred că pot preveni acest lucru, fie prin nişte mijloace tehnice de-ale lor, fie prin educarea pământeanului.

Î: Sunt farfuriile gata să aterizeze în orice moment şi să se dezvăluie (Aceasta şi alte întrebări anterioare care nu au fost altfel notate au fost adresate vocal).

R: Acest lucru depinde de genul de farfurii la care vă referiţi. Din perspectiva unui om inteligent care ştie câte ceva despre univers dintr-un plan de nivel pământean, eu cred că Pământul a fost vizitat de multe ori, în trecut, de către fiinţe inteligente de nivelul vostru, şi că Pământul ar putea fi vizitat din nou. Nu cred că oamenii din curenta mea existenţă vor face o astfel de aterizare, sau dacă ar putea să o facă, în caz că şi-ar dori acest lucru, în acest moment. În orice caz, nu am voie să dezvălui totul, iar informaţiile de această natură trebuie împărtăşite treptat. Fie ca aceste informaţii să fie făcute cunoscute în cercurile OZN-urilor, dacă sunt interesaţi să le asculte. Trebuie să plec acum şi vă mulţumesc că m-aţi ascultat.

• • •

Stăpânirea mediumului a luat sfârşit imediat ce a şi început. Şedinţa de spiritism obişnuită nu a avut loc din pricina entuziasmului cauzat de comunicarea extraordinară. Mediumul şi-a amintit aproape tot ce s-a transmis, spre deosebire de uitarea care survenea în transele obişnuite.

Datorită faptului că nu am fost acolo când şedinţa a avut loc, nu putem fi sută la sută siguri că era într-adevăr dr. M. K. Jessup cel care a comunicat prin intermediul mediumului. Cu toate acestea, mesajul transmis de către

entitatea duh ne face să credem că e foarte probabil ca aşa să fi fost.

Dar ne vorbea Jessup într-adevăr din lumea cealaltă? Luând în calcul cele ştiute acum despre complicaţiile legate de experimentul Philadelphia, se poate ca moartea sa să fii fost de fapt înscenată şi un manechin să fii fost îngropat în locul lui (câţiva dintre cei care susţin că l-au văzut pe Jessup după deces au declarat că nu i-au recunoscut corpul neînsufleţit). Asemeni lui A1 Bielek, e posibil ca Jessup să fi fost invitat să se implice într-o manieră mai personală în experimentul Philadelphia. Ar putea să fi fost invitat să participe la o misiune în viitor, ajutaţi de tehnologia care fusese inventată. Sau s-ar putea să fi mers să viziteze alte dimensiuni şi s-ar putea să fii vorbit de pe un alt tărâm, precum se spune că dr. Kueppers s-a întrupat în faţa fiicei sale.

În încheiere, putem afirma cu uşurinţă că experimentul Philadelphia nu este încă o "carte terminată". Mai mult ca sigur, vom mai auzi de A1 Bielek şi, posibil, chiar de dr. Jessup. Deşi teleportarea navei Eldridge din 1943 este acum o filă de istorie, când ne gândim că cei implicaţi s-au pomenit călătorind dintr-o perioadă de timp într-alta, este posibil ca acest vas "să apară" chiar în alt loc pentru a-i bântui pe cei care încă se străduiesc să păstreze experimentul Philadelphia drept un secret bine păzit.

Timpul îşi va spune cuvântul. sau mai are timpul vreun secret?

Nu putem decât să aşteptăm şi să vedem!

Anexa 1

Marina are “trucurile” ei în a face portavioane să dispară

Nota editorului: De teamă să nu începeţi să credeţi că Marina nu a comentat asupra propriilor încercări de a îşi face navele invizibile faţă de inamic, o ştire poveste a apărut în numeroase publicaţii în toată America în august 1986, descriind ceva numit „oficial” „condiţii de amnezie”. Povestirea curge destul de sugestiv de la sine şi se desfăşoară în felul următor:

***

Marina are multe trucuri pentru a face portavioane să dispară WASHINGTON, D.C. (AP) – U.S. Navy portavioane ale aviaţiei, în ciuda mărimii lor considerabile, devin eficiente la o formă de magie.

Folosind condiţiile meteo, viteza, planificarea logistică avansată şi tehnologia puerilă, în ultimele luni câteva portavioane au reuşit să dispară din ochii adversarilor în lărgimea vastă a oceanelor, reapărând doar la momentul atacului.

Aprilie trecut, ratate de avioanele închiriate de reţelele de televiziune americane şi de către navele de inteligenţă sovietice, portavioanele Coral Sea şi America au dispărut din raza vizuală în apropierea coastei Siciliei. În mai puţin de 24 de ore, avioanele lor au bombardat ţinte în Libia.

Cu mai puţin de o lună în urmă, un caz de mai mare întidere despre un portavion dispărut s-a întâmplat în timpul unui exerciţiu numit RIMPAC 86. USS Ranger, chiar dacă era ţinta unei căutări intense care implica

supraveghere prin satelit, a scăpat de detectare timp de două săptămâni în timp ce naviga în Oceanul Pacific.

Performanţa a fost considerată cu atât mai remarcabilă de către un amiral australian care monitoriza exerciţiul, deoarece avioanele portavionului erau angajate într-un raid în perioada respectivă, regizând atacuri de exerciţiu împotriva navelor de suprafaţă, a submarinelor şi a ţintelor de la sol.

Amiralul în retragere I.W. Knox al Marinei Roiale Australiene a dezvăluit recent că forţele „Orange" din cadrul RIMPAC nu au putut localiza Ranger-ul, care „din când în când părăsea zonele de exerciţiu sud californiene până când apărea subit în Pearl Harbor 14 zile mai târziu".

Relatări ale unor astfel de fapte glorioase fac deliciul înalţilor ofiţeri ai Marinei, care trebuie să răspundă criticilor care consideră că portavioanele stau ancorate în porturi în era submarinelor alimentate nuclear şi a proiectilelor dirijabile.

Portavioanele moderne mai trebuie încă testate în luptă împotriva armamentului sovietic. Dar exersează din greu în ceea ce Marina numeşte „strategie de manevră", dacă inamicul nu te găseşte, ai o surpriză. Iar dacă ai o surpriză, poţi câştiga.

Purtătorii de cuvânt ai Marinei refuză să discute tactici de luptă, invocând secretul militar. Dar câţiva ofiţeri intervievaţi recent, care au cerut să nu fie menţionaţi, au afirmat că ideea unui „portavion secret" nu e una atât de improbabilă.

Luaţi în considerare:

- Portavioanele Coral Sea şi America îşi datorează victoriile unei diversităţi de trucuri, dar cele mai

importante au fost”mascarea” şi „EMCON”. Detaliile mascării sunt secrete, dar în principiu înseamnă a face o altă navă – un distrugător, de exemplu – o maşină şi un portavion să sune şi să arate ca altceva.

Procesul începe în mod normal când un portavion e sub supraveghere radar, dar în afara razei vizuale. Nava momeală păstrează cursul anterior al portavionului, în timp ce portavionul înaintează cu viteză.

„Putem să îi facem pe sovietici să creadă că altă navă e portavionul”, afirmă un purtător de cuvânt. „Imaginea de pe radar, pilotul care transmite prin radio şi sunetele radioului de la operaţiunile de zbor, luminarea pe timp de noapte:

Arată ca o raţă şi sună ca o raţă, deci trebuie să fie o raţă. Aşa că ei urmăresc raţa şi fac o greşeală”.

Iar portavionul, între timp, poate folosi iluminarea pe timp de noapte care îl poate face să arate ca un tanc petrolier.

- De asemenea, folosit de Coral Sea şi America, şi cheia în dispariţia Ranger-ului, a fost EMCON. Acesta e echivalentul unui submarin „trăgând sforile pentru liniște” sau un convoi călătorind în condiţii de lipsă de lumină.

EMCON este un acronim al Marinei pentru controlul emisiei. Emisia, în acest caz, se referă la semnalele electronice care sunt radiate prin asemenea echipamente cum ar fi radarul, sonarul şi radioul. Când un portavion trece în mod EMCON, stinge majoritatea echipamentului electronic pentru a evita detectarea.

Oficialii Marinei susţin că un portavion poate opera pe perioade lungi în mod EMCON deoarece „devenim muţi, dar nu şi surzi sau orbi”.

Procedura funcţionează utilizând avioane radar E2-C Hawkeye, zburând la o oarecare distanţă de portavion. Tot ceea ce vede avionul Hawkeye este redat electronic către portavion şi îndrumătorii lui, oferind o imagine a activităţii aeriene, cât şi a forţelor terestre.

În timp ce transmite, Hawkeye este departe de portavion, care primeşte semnalele avionului pasiv fără să emită vreo transmisie. Hawkeye de asemenea preia rolul controlorului de trafic pentru avioanele portavionului.

Tancurilor petroliere de alimentare li se spune între timp să îşi găsească propria cale către o poziţie specifică în ocean. Din nou, se păstrează liniştea radio.

- Tacticticile aviatice. Chiar dacă radarul nu poate să detecteze un portavion dincolo de orizont, locaţia navei poate fi trădată de avioanele cu reacţie urcând în aer. Răspunsul Marinei e numit „vector compensator”.

„Pentru a simplifica lucrurile, avioanele nu urcă”, afirmă un ofiţer. „Se catapultează şi pur şi simplu aterizează pe punte. Dacă avioanele apar subit la 150 km de navă, n-ai idee de unde au apărut”.

- Viteză. Public, Marina susţine că portavioanele sunt capabile de viteze „în exces de 30 de noduri”. Separat, ofiţerii recunosc că oraşele plutitoare pot să atingă 40 de noduri.

„Putem la propriu să întrecem povestitoarele sovietice (navele de inteligenţă)”, spune unul dintre ei. „Şi pe timp de vreme (rea) de orice fel, nu există concurenţă. Portavionul poate să îşi întreacă îndrumătorii”.

- Vreme şi sateliţi. Oricine a fost prins de ploaie după prognoza meteorologului de vreme însorită are propriile gânduri despre meteorologie. Dar au fost câştiguri considerabile făcute în cadrul acelei ştiinţe în ultimii ani.

„Chiar dacă vremea foarte rea poate afecta operaţiunile de zbor, oamenii ăştia ştiu să se folosească de tiparurile vremii şi se folosesc de furtuni şi mai ales de acoperirea norilor”, afirmă un oficial. „Portavioanele pot primi date privind condiţiile meteo via satelit, în mod pasiv, fără a-şi trăda poziţia”.

„Şi cunoaştem parametrii orbitali sovietici de recunoaştere la fel de bine ca pe ai noştri”, adaugă alt oficial. „Dacă trece o pasăre de recunoaştere şi te poţi ascunde în condiţii meteo, te ascunzi. Sau dacă ştii că e un punct orb în acoperirea supravegherii, navighezi într-acolo”.

„Odată ce reuşeşti să le scapi din ochi”, rezumă un ofiţer, „şansele sunt în favoarea ta. Majoritatea oamenilor nu prea au idee de mărimea oceanelor. Poţi să fi singur dacă asta vrei”.

Anexa 2
Rapoarte confidenţiale despre secrete ale invizibilităţii

N-ar fi minunat să poţi să dispari la comandă?

Gândiţi-vă la toate lucrurile absolut incredibile pe care le-aţi putea face dacă nu aţi fi vizibili ochiului uman.

Aţi putea intra într-o cameră nevăzuţi.

Aţi putea asculta conversaţiile private ale altora.

Aţi putea să vizitaţi prieteni şi cunoscuţi fără ca ei să ştie că sunt „spionaţi".

Aţi putea merge la teatru, la cinema, un meci şi să staţi oriunde doriţi, chiar şi în culise.

Dacă aţi avea intenţii rele, aţi putea intra într-o bancă şi să ieşiţi cu un sac plin cu bani, iar banilor nu li s-ar simţi lipsa până nu ajungeţi în siguranţă acasă.

Pe parcursul istoriei – credeţi sau nu – au existat acei indivizi care susţin că pot să îşi facă carnea şi oasele să „dispară" în ochii altora. Aceşti maeştrii experţi folosesc puteri mistice, metafizice şi oculte. Sunt fiinţe umane avansate care au descoperit tehnici variate care le oferă puteri supranaturale. Unii dintre ei au folosit magia, alţii au abilităţi mentale medii. E ciudat, e bizar, dar aparent este posibil să înveţi singur astfel de tehnici. Unii spun că secretul invizibilităţii poate fi învăţat relativ repede. Alţii susţin că durează ani de studiu. Unii spun că se întâmplă din accident. Alţii declară că pot să dispară la comandă.

Moise, marele magician

Majoritatea dintre noi ne gândim la Moise ca fiind un muritor care s-a aflat cel mai aproape de Dumnezeu. În acord cu referinţele biblice, Moise chiar a vorbit cu Domnul. Oricum, puţini dintre noi îşi dau seama că Moise a fost un mare clarvăzător. El a fost un mistic care a înţeles şi a acţionat în concordanţă cu legile cosmice sau universale. El era capabil să îşi transforme toiagul într-un şarpe când a fost în pericol şi putea să facă alte isprăvi fiindcă ştia anumite legi cosmice care i-au fost date de către Fiinţa Supremă.

Majoritatea istoricilor evrei susţin că Moise a fost ucis de politicieni ambiţioşi, dar e posibil ca Moise să fii dispărut în momentul în care venise timpul să dispară. În cartea **Antichităţi iudaice**, de Joshep, citim următorul pasaj:

„În timp ce se îndrepta spre locul unde era să dispară în faţa lor, toţi l-au urmat plângând, dar Moise le făcu cu mâna tuturor care erau departe de el şi le-a spus să rămână în urmă în tăcere. Toţi aceia care l-au însoţit erau senatul, şi Eleazar, Înaltul Preot, şi Joshua, conducătorul lor. De îndată ce au ajuns la muntele numit Abarim, Moise a îndepărtat senatul şi o manta l-a acoperit dintr-o dată şi a dispărut".

Sunt cei care presupun că Moise a urcat la Ceruri, exact ca şi Hristos. Dar este o controversă pe subiectul ăsta. H. Spencer Lewis, fondator şi primul împărat al Ordinului Rosicrucian, credea că norul se referea la ceea ce era un nor mistic şi că Iisus chiar a dispărut – posibil într-o altă dimensiune – în timp ce era în mormânt.

Oliver Leroy, o autoritate notabilă în religie, afirmă în studiul său despre sfinţii catolici: „Este posibil să

considerăm dispariţia unei persoane levitate, nu prin înălţimile incredibile atinse, în înălţarea sa... dar prin fenomenul invizibilităţii, unele exemplificări dintre care unele pot fi găsite în vieţile unora dintre sfinţi".

Învăluit într-un nor

E ceva deosebit la un nor întunecat care invocă gânduri de mister. Armate întregi se ştie că au dispărut în nori. În timpul Primului Război Mondial, un detaşament de soldaţi australieni a mărşăluit înspre o vale acoperită de ceaţă şi nu a mai fost văzut vreodată. Nu vorbim aici despre doi sau trei oameni, ci despre un detaşament întreg. Asemenea cazuri sunt foarte bine documentate şi pot fi găsite în multe cărţi sau jurnale.

Mai recent, un mistic canadian, Richard Maurice Bucke, a avut o experienţă similară. El a afirmat că fără nici un fel de avertisment s-a regăsit învăluit într-un nor de culoarea flăcărilor. Preţ de o clipă a crezut că era un incendiu mare undeva, dar apoi şi-a dat seama că lumina era din interiorul lui. A simţit un fel de exaltare, de bucurie, însoţită de o iluminare intelectuală destul de dificil de descris. Bucke a fost atât de mişcat de această experienţă, încât a petrecut restul vieţii studiind-o. Denumirea lui specială pentru asta a fost conştiinţa cosmică. Astfel de auto-iluminare face parte din practicarea invizibilităţii, după spusele multora care au reuşit isprăvi remarcabile asemănătoare, care s-ar putea să nu mai fie atât de remarcabile odată ce se înţeleg întru totul principiile după care se poate aplica aceasta.

Spiritualiştii o numesc ectoplasmă

Dacă aţi citit vreodată ceva despre istoria spiritualismului, veţi cunoaşte importanţa substanţei numită ectoplasmă care curge din gurile sau alte orificii ale mediumurilor care se află în transă. Ei folosesc această ectoplasmă să facă o masă să leviteze sau uneori această substanţă asemănătoare vatei din zahăr poate să se transforme într-o apariţie. Cercetătorul Charles Richet a studiat acest fenomen timp de mai mulţi ani. El putea să împartă formarea ectoplasmei în trei sau patru etape. Prima etapă presupunea nimic vizibil, dar erau rapoarte. Obiectele erau deseori mişcate. Cei aşezaţi se simţeau atinşi. A doua etapă dezvăluia formarea unui nor. Acesta e de abia vizibil. Când norul devine mai luminos, Richet o numeşte a treia etapă. În acest moment, o formă umană nudă a început să se formeze. A patra etapă este cea în care corpul uman este complet format sau materializat. Acea formă care reiese din ectoplasmă nu trebuie să fie umană. Poate fi un animal, sau flori, sau chiar un obiect neanimat. Unii spun că înainte să speri să devii invizibil trebuie să stăpâneşti arta producerii ectoplasmei. Dar se poate. E nevoie doar de concentrare, meditaţie şi lipsirea de conştienţă.

Metoda de şapte paşi

Dacă doriţi să citiţi o carte grozavă, ar trebui să încercaţi să obţineţi cartea **Invizibilitatea** lui Steve Richards (Aquarian Publishing, England). Domnul Richards acoperă subiectul de la A la Z.

Metoda sa de şapte paşi este practicată considerabil şi singurul „echipament” de care ai cu adevărat nevoie este un „laborator”, care, în acest caz, se întâmplă să fie o încăpere slab luminată doar din exterior. Un perete gol este de asemenea esenţial, sau poate o uşă care duce înspre o încăpere întunecată. Cea mai importantă este intimitatea. Prezenţa unui sceptic în încăpere va asigura eşecul.

Staţi comod şi în linişte. Vă fixaţi privirea spre un singur loc. Asta e important. Se va forma atunci un nor în locul unde vă este fixată privirea. Dacă vă mutaţi privirea în alte locuri în încăpere, norul nu va avea cum să se formeze. Efortul este cumulativ. Cu cât este mai lungă perioada de timp în care priviţi punctul fix, cu atât mai clar se formează norul.

Pentru cele mai bune rezultate, Richard sugerează să vă de-focusaţi ochii. Priviţi dincolo de ceea ce este în faţa voastră, ca şi cum aţi privi la kilometri distanţă. Unele autorităţi în domeniu sugerează să ţineţi ochii întredeschişi. Cu această idee va trebui să experimentaţi. Unii experţi spun că un nor se formează mai bine cu un fundal negru decât cu unul alb. Va trebui să exersaţi de-focusarea ochiilor. Cu puţină concentrare veţi reuşi. Fără ea, tehnica este inutilă.

Se sugerează incantaţia, dar s-ar putea să vă distragă atenţia. Steve Richards nu o practică tocmai din acest motiv. Amintiţi-vă, trebuie să priviţi intens, de-focusaţi privirea, apoi folosiţi incantaţia. S-ar putea să vi se pară prea dificil. Iar dacă nu aveţi suficientă intimitate, nu încercaţi.

Dacă simţiţi nevoia să folosiţi incantaţia pentru formarea norului, folosiţi mantra RA-MA, care este

numele unei zeităţi hinduse şi numele unui oraş unde a fost fondată Şcoala Profeţilor în Palestina Antică. RA reprezintă energia masculină. MA este cea negativă, potenţa feminină. Împreună formează puterea creativă care a adus universul în existenţă din norul care a fost la început. Rostiţi fiecare silabă de 20 sau 25 de ori într-o şedinţă. Dacă vă e utilă, e bine. Dacă nu dă nici un rezultat, renunţaţi la ea.

Cheia secretă

Răbdarea este secretul aici. Nu vă descurajaţi. Nu se va întâmpla să vedeţi un nor de la prima încercare; s-ar putea să nu se întâmple chiar şi după încercări consecutive. Dar se va întâmpla dacă veţi continua să încercaţi.

Ceea ce s-ar putea să vedeţi după efort susţinut va fi ceva asemănător cu valurile de căldură. Asta nu e nimic altceva decât o infimă decolorare a atmosferei.

Dacă suportul vizual este alb, puteţi presupune că aveţi rezultate în momentul în care vedeţi o pată. Un singur lucru este clar, când ajungeţi la rezultate, nu veţi mai vedea nimic altceva dincolo de nor.

Pasul cinci implică construirea norului. Realizaţi asta prin a sta cu mâinile depărtate la o distanţă de aproximativ un metru. Apoi le împreunaţi. Închipuiţi-vă că aveţi în mâini materie astrală pe care o comprimaţi. Vă împreunaţi mâinile, iar apoi le separaţi precum un om care cântă la acordeon. Această tehnică s-ar putea să funcţioneze, iar dacă funcţionează, s-ar putea să vizualizaţi

mingi de lumină în mâini. Dacă nu funcţionează, încercaţi altă metodă.

O metodă care ar putea avea şanse de reuşită implică voinţă şi mişcarea ochilor. Nu veţi avea nevoie de mâini. Odată ce norul începe să se formeze, nu vă mai uitaţi la el. Lăsaţi energia să se adune în altă zonă a spaţiului. După o clipă, întoarceţi privirea gradual înspre centru, unde norul principal se formează. În timp ce faceţi asta, comandaţi voinţei voastre să forţeze energia din alte părţi ale încăperii să se unească cu energia norului. Puteţi privi deasupra norului şi mutaţi cu voinţa proprie energia de acolo unind-o cu energia norului. Faceţi acelaşi lucru privind sub nor, de asemenea în ambele părţi ale acestuia. Cel mai important, nu vă pierdeţi controlul asupra ochilor.

Nu este necesar. De fapt, ochii ar trebui să vă fie pasivi. Toate astea ar trebui să fie făcute mental.

Când deveniţi eficace în această tehnică, puteţi combina pasul cinci cu pasul doi, asta înseamnă că puteţi începe să construiţi procesul în acelaşi timp începând concentrarea care permite norului să se formeze în primul rând. Executând ambii paşi consecutiv ajută la uşurarea dirijării care de regulă însoţeşte experimentarea ocultă.

În încheierea lucrării sale, Steve Richards explică faptul că veţi întâmpina probabil unele dificultăţi cu norul după ce acesta e format. Va avea tendinţa să se împrăştie în cele patru colţuri ale încăperii. Asta este natural şi este în concordanţă cu legea termodinamicii. Dacă permiteţi să se întâmple asta, toată energia norului se va dispersa în mod egal în încăpere. Acţiunea de dispersare ia forma unui vârtej. Pentru a preveni dispersarea norului trebuie creat un contravârtej. Vârtejul dispersării norului este mereu în

sensul acelor de ceasornic. Ceea ce trebuie să faceţi este să vă folosiţi de propria voinţă pentru a îl face să îşi schimbe sensul de rotire. Rezultatul va fi intensificarea şi micşorarea norului. În acest punct se sugerează alternarea acestui pas cu pasul cinci, construind mai multă energie în nor, iar consecutiv reuşind să faceţi norul să se învârtă în direcţia opusă acelor de ceasornic. Combinând pasul cinci cu pasul şase vă va da cel mai probabil un nor incredibil de dens. Folosind această metodă, unii experţi au reuşit să blocheze lumina unui bec de 150 de waţi. Metoda a fost de asemenea comparată cu formarea unei nebuloase în spaţiul cosmic. Se presupune că astfel se formează galaxiile, cu nori imenşi rotindu-se şi condensându-se până ce se ajunge la formarea planetelor.

În acest punct, Richards susţine că sunteţi pregătiţi să deveniţi invizibili – cu ajutorul norului, bineînţeles. Vom presupune că aveţi format un nor bine definit plin cu multă substanţă astrală. Acum trebuie să atrageţi norul pentru a deveni invizibili. Norul trebuie să fie suficient de mare pentru a vă acoperi complet.

Norul s-ar putea să strălucească. Nu vreţi asta fiindcă strălucirea e ca o lumină. Ceea ce vă doriţi este ceva neutru, ceva ce se va contopi cu fundalul. Folosiţi-vă de puterea voinţei. Strălucirea poate fi blocată.

Când norul imens vă va fi învăluit, priviţi în oglindă pentru a observa dacă vă puteţi vedea reflecţia. Dacă nu o vedeţi, aţi reuşit!

În „tăcere”

Este destul de posibil să deveniţi invizibili fără a produce o ceaţă sau un nor, dar se spune că este mai dificil de realizat actul „dispariţiei” cu o astfel de metodologie, din simplul motiv că majoritatea dintre noi nu posedă puteri atât de avansate de concentrare.

Madame David-Neel, în cartea sa **Magie şi mister în Tibet** explică următoarele: dacă mergi prin mulţimi de oameni strigând şi izbindu-te de oameni, vei reuşi să devii aproape invizibil. Dar dacă umbli fără a face nici un zgomot, atingând pe nimeni, fără a privi pe nimeni, s-ar putea să treci neobservat. Animalele fac asta tot timpul pentru a vâna. S-a evidenţiat de asemenea că, dacă stai nemişcat, poţi deveni invizibil. Dar există un impediment la această metodă. Mintea ta creează nelinişte. David-Neel spune: „Munca minţii tale generează o energie care se răspândeşte în jurul celui care o produce şi această energie se simte în moduri diferite de cei care ajung în contact cu ea”.

Ideea e să blocaţi întru totul acea energie, sau zgomot. Dacă reuşiţi asta, veţi deveni pe cât de silenţios posibil. Veţi putea fi încă vizibil. Asta înseamnă că un aparat foto sau o oglindă vă poate surprinde imaginea, dar veţi putea trece neobservat.

Un expert afirma: ”Când mintea inhibă emanarea radioactivităţii sale, încetează a fi sursa stimulilor mentali pentru alţii, aşa încât devin inconştienţi la prezenţa unui Adept al Artei, la fel cum sunt inconştienţi de fiinţe invizibile care trăiesc la o rată de vibraţie diferită de a lor”.

Aleister Crowley a scris: „Adevăratul secret al invizibilităţii nu se ocupă deloc cu legile opticii. Trucul

constă în a împiedica oamenii să te observe atunci când în mod normal te-ar observa".

Aparent, Crowley avea puterea de a se face neobservat de oameni. Într-un experiment, a făcut o plimbare pe stradă purtând o coroană şi o mantie purpurie. Nu a atras atenţia asupra sa.

Eliphas Levi subliniază: „Un om, de exemplu, urmărit de ucigaşi, după ce aleargă pe o stradă laterală, se întoarce instantaneu şi se îndreaptă, cu o faţă calmă, înspre cei care îl urmăresc, sau se amestecă cu ei părând preocupat de aceeaşi urmărire. El cu siguranţă va deveni invizibil... Persoana care va fi văzută este mereu remarcată, iar cel care va rămâne neobservat se retrage şi dispare".

O metodă simplă

Staţi în linişte. Închideţi ochii. Permiteţi conştienţei să existe lent doar pe interior. Credeţi sau nu, asta nu necesită deloc efort. Este un proces natural şi involuntar. Primul lucru este să blocaţi cu totul mediul înconjurător. Ignoraţi-l cu desăvârşire. Următorul pas este să păstraţi în minte gândul că vreţi să vă ascundeţi. Faceţi asta chiar dacă s-ar putea să vă aflaţi într-o încăpere deschisă cu alţi oameni în jurul vostru. În cele din urmă, eliminaţi toate gândurile din minte. Asta nu e dificil de obţinut fiindcă, în general, faceţi asta în fiecare seară când adormiţi.

Primul pas s-ar putea să fie uşor dacă aţi meditat vreodată. În situaţia respectivă eliminaţi mediul înconjurător. Ultima parte va fi cea mai dificilă. Eliminarea toturor gândurilor din minte, în timp ce sunteţi

pe deplin treaz, este dificil pentru unii. Doar Adepţii pot să blocheze gândurile complet.

Dar nu uitaţi, gândurile produc energie, iar energia vă face mai vizibili. Nu mai gândiţi, deveniţi nemişcaţi cu ochii închişi şi veţi deveni invizibili. Nu în sensul literar al cuvântului, ci doar neobservaţi.

J.H. Brennan a inventat o metodă pentru a opri energia gândurilor. El spune că dacă nu se poate abţine să nu strige, se poate ascunde de ochii privitorilor înconjurându-se cu un ecran antifonat care respinge orice zgomot. Foloseşte cuvântul „strigăt" referindu-se la „gândire". Există o tehnică pentru a face asta şi este predată de rosicrucianţii AMORC. Este numită „văl al invizibilităţii".

Vălul invizibilităţii

Cu această tehnică poţi produce invizibilitate reală. Rosicrucianţii vă sfătuiesc să staţi în linişte ca şi cum aţi medita. Închideţi ochii. Acum imaginaţi-vă că sunteţi complet încercuit de o perdea antifonată. Închipuiţi-vă că atârnă asupra voastră, ascunzându-vă cu totul. Gândiţi-vă la perdea până când îi simţiţi prezenţa, păstrând în gând ideea că perdeaua vă va face invizibili faţă de alţii.

Cum puteţi să vă daţi seama dacă experimentul a avut succes? Simplu. Poziţionaţi o oglindă în punctul opus al încăperii, dincolo de influenţa vălului. Veţi putea să vedeţi dincolo de perdea, dar privitorii nu vor putea vedea înăuntru. Dacă reuşiţi, nu vă veţi vedea reflecţia în oglindă.

Dar nu speraţi pentru un succes imediat. Acordaţi-vă suficient timp pentru a obţine asta. Aveţi răbdare şi nu vă descurajaţi. Obţinerea puterilor oculte nu e facilă. Puteţi fi siguri că aceia care sunt eficienţi în asta au enorm de multă răbdare.

CIA & KGB

Se pare că CIA şi KGB au combinat o varietate de metode. Un corp de armată PSI a fost format acum ceva vreme în Washington şi este format din cel puţin 1.000 de superpsihanalişti care sunt în statul de plată al „Companiei" pentru a obţine secretele top secrete ale celor mai detestaţi duşmani. Până recent, acest corp al armatei PSI era liber să îi spioneze pe înalţii comandanţi sovietici într-o încercare de a descoperi următoarele mişcări ale armatelor comuniste. Vă puteţi imagina ce secrete puteau fi aflate dacă spionii CIA erau capabili să se mişte neobservaţi în spatele zidurilor Kremlinului? Apăruse un zvon recent dintr-o Rusie mult mai liberală, se pare că KGB-ul folosea la rândul său propriii lor „maeştri mistici" pentru a deveni invizibili şi a spiona diverse instalaţii americane peste hotare.

Mersul la cinema s-ar putea să fie o aventură pentru mulţi, dar puterile ştiinţifico-fantastice prezentate în Total Recall şi în alte filme manipulatoare de gândire nu mai sunt doar posibile în efectele speciale. Controlul minţii, alterând stadii ale conştienţei, chiar şi a deveni invizibil, sunt abilităţi cu care tot mai mulţi oameni învaţă să se descurce.